

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHORS
LEIA STONE
RAYE WAGNER

SHIFTER
ISLAND

BOOK 1: MIDNIGHT KISSES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GECE YARISI ÖPÜCÜKLERİ

Shifter Adası Birinci Kitap

LEIA STONE
RAYE VAGNER

Copyright © 2020 by Leia Stone and Raye Wagner

Tüm hakları saklıdır.

Kapak: KD Richie (Story Wrappers)

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazarlarla iletişime geçmek için lütfen web sitelerindeki iletişim formunu

kullanın. LeiaStone.com

RayeWagner.com

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Teşekkür Ayrıca yazan](#)

[Raye Wagner Ayrıca](#)

[yazan Leia Stone](#)

Çocuklarını kendilerine inanmaları için yetiştiren anne ve babalara.

Bölüm 1

Montana için alışılmadık derecede sıcak ve kuru olan YAZ SONU ÇİSESİ, uzun otları eğerek üzerimden Lavanta ve leylak kokusuyla karışan babamın misk kokusu bana çarptı, ardından ağır ayak sesleri geldi. Ormanda koştuğundan sonra tekrar insana dönüşmüştüm ve tenim hala karıncalanıyordu; kurdum yüzeye yakındı.

Gülümseyerek doğruldum ve ona doğru döndüm. "Merhaba, baba."

Yüzündeki kasvetli ifadeyi gördüğüm an kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Sorun nedir?" Cevap beklemeden ayağa fırladım ve alfa varisi gücümü göndererek sürüden herhangi birinin ölümcül şekilde yaralanıp yaralanmadığını ya da öldürülüp öldürülmediğini anlamaya çalıştım.

Hiçbir şey olağandışı gelmiyordu, o halde neden bu kadar... kederli görünüyordu? "Baba?"

Sahte bir gülümseme takındı ama bu ifade gözlerine hiç değmedi. "Alfa kralı seni çağırıyor. Vakit geldi."

Bakışlarım elindeki sert beyaz kâğıda kaydı. Kabartmalı harfler sayfada dans ediyor, altın girdaplar halinde hareket ediyordu ve logoyu karıştırmak mümkün değildi: bir adanın üzerinde büyük bir A harfi, karla kaplı ucu dalgalanan dalgalarla çevriliydi. Hepimiz gazetenin tepesindeki bu sembolü biliyorduk, alfa kralından gelen resmi bir bildiri. Kalbim göğsümden kaçmaya çalışırken nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

"Şimdiden mi?"

Boğazımın arkasındaki yumruyu yutarak göz kırptım, ağlamamaya kararlıydım. Gözyaşları bir alfanın kızına yakışmazdı. Kimse ilk içgüdüsel duygu olan bir lider istemezdi. Kendim ve sürüm için güçlü olmalıydım.

Ama kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan dökölüverdi: "Evde bir yılım daha var sanıyordum."

"Ben de öyle," dedi babam burun delikleri alevlenerek. Gözleri duygularla parlıyordu. Korku muydu bu? Öfke mi? Bunu gördüğüm anda, duygularını dizginledi. Elbette bir şekil değıştiren, kendini hayvani içgüdülerine kaptırmamak için duygularını her zaman kontrol etmelidir. "Ama sen reşitsin."

Mektubu sanki daha fazla dokunmaya dayanamayacakmış gibi uzattı ve boğazımda bir hıçkırık oluştu.

Bu dağlar, bu mavi gökyüzü, topraklarımızı kaplayan ağaclar... evden ayrılmanın acısı içimi parçaladı. Ben bu yerde doğmuştum, tüm sürümüz gibi burada toprağa bağılydım. Alfa Adası'na gitmek, sürümü terk etmek...

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Dört yıl boyunca evden kimseyi görmeme ya da kimseyle konuşmama izin verilmeyecekti, sadece mektup alacaktım ve sadece onları buraya, sürgün edildiğı ölümlü diyara getirecek birini bulabilirsem. Ziyaretçilerin sıklığına bakılırsa, ihtimaller benim lehime değildi. Sistemin adaletsizliğine kızarak kâğıdı elinden çektim. "Klanımızı sevmiyorlar bile. Bunu hepimiz biliyoruz! Bu oyunu oynamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

onların kurallarına göre."

Babam patlamam karşısında kaşlarını çatı. "Alfa'nın yolu budur ve sürümüzün liderlik etmen için *sana* ihtiyacı var. Büyünü geliştirmezsen, ben öldüğümde liderliği devralmaya hazır olamazsın."

Diğer seçeneğı bildiğim için yüzümü buruşturdum. Alfa Adası'na çağrılmayı reddedenler ölüme mahkûm edilirdi; sürülerine ve alfa varisi kanlarına ihanet etmiş olurlardı. Yüzde yüz böyle bir şey olmayacaktı.

Babam boğazını temizledi. "Ben gittiğimde sürünün güçlü bir lidere ihtiyacı olacak. Eğitim almalısın. Diğer sürülere saygılarını hak edecek kadar güçlü olduğumuzu göstermeliyiz."

İtiraz etmek ya da surat asmak istiyordum ama on dokuz yaşında ve alfanın kızı olarak kendime hakimmişim gibi davranmam gerekiyordu.

Bu yüzden derin bir nefes aldım, duygularımı daha sonra başa çıkmak üzere bir kenara ittim ve başımı salladım. "Hilal Klanı'nı gururlandıracağım."

Kollarını açtı ve bu jesti anlamam garip bir an aldı. Babam gereksiz şefkat gösteren biri değildi. Bana güçlü olmayı, bir amaca hizmet etmediğı sürece asla zayıflık göstermemeyi öğretti. Zaman zaman onun katı doktrinine uymakta zorlansam da, beni sert bir şekilde kucaklaması bunun onun için büyük bir mesele olduğu anlamına geliyordu. Kolları beni sardığında boğazımdaki yumrunun büyüdüğünü hissettim. Yukarı baktım.

Gözlerine baktım, benimkiyle aynı soluk maviydi, bana miras kalan tek parçasıydı. Sadece benim gözlerim dökülmemiş yaşlarla yanarken onunkiler kristal gibi parlıyordu, sert ve keskin.

"Bir oğlun olmasını ister miydin?" Fısıldadım.

Başını sallayarak gümüş beyazı saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Asla. Sen bana annenin en büyük armağanısın."

Bu sefer göz kırpmaya fırsat bulamadan gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Babamın beni doğururken ölen kadın hakkında anlattığı hikâyeleri düşündüm ve ona küçük bir gülümseme verdim. Babam annem hakkında nadiren konuşurdu. Bu onu çok üzmüş olmalıydı. Ondan geriye kalan tek parça bendim. Babamın komutanları, annemin ölümünden sonra bir damızlık edinmesini ve erkek bir varis sahibi olmaya çalışmasını istemişlerdi ama o bunu reddetmişti. Sadece ben vardım. Ben ve babam.

"Onlara neyden yapıldığını göster, Nai." Çeneme vurdu ve bir anda çocukken aldığım antrenman derslerine geri döndüm. Her maçtan önce bana aynı şeyi söylerdi.

Uzanarak alnında klanımızın alfa işareti olan beyaz hilalin izini sürdüm ve parmaklarım enerjiyle titredi. Klanımızın büyüyle olan bağlantısı, ona dokunduğumda bana her zaman küçük zaplar yaşatırdı. Onun işareti benim kafamdakiyle birebir eşleşiyordu.

Diğer sürülerle ilgili söylentilere ve Alfa Adası'nda olanlarla ilgili hikâyelere aldırmadan, onu *dört yıl* boyunca göremeyecek olmama aldırmadan, beni yetiştirdiği gibi güçlü olmalıydım.

"Ben yokken kaleyi koru," dedim uzaklaşarak. "Sen farkına bile varmadan geri dönmüş olacağım - hizmet etmeye hazır bir alfa varis." İşleri hafif tutmayı umarak aptalca bir sırıtışla onu selamladım.

Dudaklarını bükerek boğazını temizledi. "Sadece dikkatli ol, Nai. Diğer varisler adada başka bir Hilal Klanı kurdunun olmasından hoşlanmayacaktır."

Ona el salladım, hissetmediğim bir güveni varmış gibi davrandım. "Ben iyi olacağım." Ama ikimiz de adanın da denemeler gibi tehlikeli olduğunu biliyorduk.

Toprak patikadan ana kulübeye doğru birlikte yürüdük ve babam ilk kez uzun adımlarını kontrol ederek yanımda yürüdü ve eşit olduğumuzu gösterdi. Sürü üyeleri biz yanlarından geçerken yaptıkları işi bırakıp başlarını saygıyla eğdiler. Çenemi dik tuttum, kâğıdı avucumun içinde tutarken gergin *değilmişim* gibi davrandım, oysa hissettiğim tek şey içimi kemiren bir korkuydu.

Sürünün karargâhı olarak hizmet veren kütük tarzı kulübenin köşesini döndük ve aptal bir kardeşlik derneği gibi sol tarafına ada sembolü işlenmiş eşleşen siyah gömlekler giyen dört Alpha Academy muhafızını gördüğümde tökezledim. Parlak siyah bir cipin yanında duruyorlardı.

Ağzım açık bir şekilde iri cüsselerine bakarken sıçrayarak durdum. Erkekler baskın olmadıkları sürece bu kadar büyümezlerdi. Dördünün de boyu 1.80'in üzerindeydi ve siyah beyzbol şapkası takıyorlardı. Bu şaibeliydi... özellikle de alınlarındaki izleri kapatıyorlarsa. Gece Yarısı Sürüsü'nden bile olabilirlerdi. Bu düşünce göğsümde öfke dalgalanmalarına yol açtı. Yönetici sürü beni ısırabilirdi ama...

Yıpranmış pantolonumu ve atletimi onların gösterişli kıyafetleriyle karşılaştırdığımda hızım yavaşladı. Montana'lı bir çiftlik kızı gibi görünmeme gerek yoktu, öyle olsam bile.

Tüm muhafızlar heykel gibi hareketsiz duruyordu. Babam ve ben yaklaşırken hiçbiri konuşmadı.

"Şimdi mi gitmem gerekiyor? Yani, hemen şimdi mi?" Yanıldığımı umarak nefesimin altında mırıldandım. Bakışlarım solgun ayaklarıma kaydı, derim ayak bileklerime kadar tozluordu. Ne yazık ki Külkedisi değildim; bir baloya gitmiyordum ve o kaslı adamlar da kesinlikle benim iyilik perim *değildi*. Bir kıyafet değişikliğinden kesinlikle zarar gelmezdi.

Babam başıyla onayladı ve muhafızlara küçümseyerek baktı. "Lona eşyalarınızı topluyor ve kısa süre içinde dışarı çıkacak."

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Bize en azından bir gün vermeleri gerekirdi. Callie ve Mack'e nasıl veda edecektim? Avlanmaya çıkmışlardı ve ben gidene kadar haberleri duymayacaklardı.

Öfkelendim. "Peki."

"Unutma, kuzenin orada," diye fısıldadı babam. "Senin zayıflıklarını ortaya çıkarmak isteyecektir."

Homurdandım ve bu gereksiz hatırlatma karşısında başımı salladım. Nolan, üreme mevsimindeymiş gibi bir dişinin peşinden koştuğu zamanlar dışında her zaman onu kollamıştı. Annesi ve babam araları bozulduktan sonra konuşmadılar ama annem hâlâ alfa kanı taşıyordu, yani teknik olarak sürünün başına geçebilirdi, oğlu da öyle.

"Her şey yoluna girecek," dedim, babamın endişelenmesini istemiyordum.

Lona elinde benim yıpranmış spor çantamla kapıdan çıktı; soluk yeşil çanta neredeyse vücudu kadardı. Gözyaşları buruşuk yüzünden aşağı süzülürken

verandayı geçti ve merdivenlerden indi.

"Lon." Çocukluk dadıma doğru koştum, içimde minyon kadına karşı koruyucu içgüdü kabardı. "Bunun olacağını hepimiz biliyorduk. Ben iyi olacağım."

Görünüşe göre, "iyi" günün kelimesiydi.

Eşyalarımı bana uzatırken burnunu çekerek başını salladı. "Eskiden haber verirlerdi - en azından birkaç hafta. Güzel bir akşam yemeği hazırlayabilirdim..."

Lona sevgisini yemeklerle gösterirdi ve babam dahil hiç kimse bundan şikayet etmezdi. Harika bir aşçıydı.

Beni uzun bir sarılma için kendine çekti ve az önce aldığım kocaman çantayı bırakmaya zorladı. Onun şefkatiyle göğsümdeki korku ve hüznün karışımı kabardı ve boğazıma kadar yükseldi. Eğer bir an önce gitmezsem, yüzde yüz herkesin önünde hüngür hüngür ağlayacaktım. Bağ sayesinde klanın yaklaştığını hissedebiliyordum ve kesinlikle bir Land Rover olan SUV'ye doğru döndüğümde, tüm sürü orada, eski pikaplar ve arazi motosikletleri arasındaki çimenli açıklıkta kalabalık bir şekilde duruyordu. Hilal Klanı hep birlikte diz çöktü ve sağ yumruklarını göğüslerinin üzerinde tuttu.

Sadece babam için, büyük saygı duydukları zamanlarda yaptıkları bir şey. Soğukkanlılığımı tamamen kaybedecektim.

Sertçe yutkunarak halkımın önünde eğildim. "Size hizmet etmek benim için bir onurdur."

Babam halkımızın büyüünün alfa bağlantısıydı; ateş büyüü onları acı Montana soğuşunda hayatta tutabilirdi. O öldüğünde, Crescent Sürüsünün bağlantısı bana geçecekti - eğer Alfa Adası'ndan mezun olursam. Alfa olmanın getirdiği sorumluluğa ya da saygıya henüz hazır değildim. Bu kazanılması gereken bir şeydi.

Babam eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Alfa krala ve varislerine dikkat et. Tek istedikleri gücü ellerinde tutmak ve bunu elde etmek için *her şeye tenezzül* ederler."

Sanki bu hatırlatmalara ihtiyacım varmış gibi. Gece Yarısı Klanı, sürümün büyü diyarından fani dünyaya sürülmesinin sebebiydi. Onlar pis, yüksek büyücü yalakalarıydı. Onlara asla bulaşmayacaktım. İçimi şiddetli bir kararlılık kaplarken dişlerimi sıktım ve başımı salladım.

Crescent Klanı'nın alfasının tek çocuğuydum. Adaya gider ve yerim için savaşırdım, halkım için savaşırdım, büyümüzü güçlü tutmak için savaşırdım.

Kanvas çantayı omzuma aldım ve beni için bekleyen muhafızlara doğru yürüdüm. Yaklaşırken onları inceledim. Onlar

aynı görünüyordu. Meşru. Dört adam neredeyse birbirinin karbon kopyasıydı... dörtlü ya da birbirine tıpatıp benzeyen dört kişiye ne deniyorsa. Kardeşler mi? Besbelli. Aynı boy, aynı yapı, hatta aynı güneş gözlüklerinin gizleyemediği aynı tiksinti ifadesi. Olayları neydi? Sanki saldırgan olan benmişim gibi ters ters baktılar.

Evet, ben de senden nefret ediyorum.

Kıyafetleri onları kralın muhafızları olarak tanımlıyordu ve Geceyarısı Sürüsü'yle ilgili her şeyden prensip gereği tutkuyla nefret ediyordum.

Bakışlarım yontulmuş çenelerinde ve kaslı kollarında gezinirken koyu renk saçları keplerinin altından görünüyordu. Elbette çok güzellerdi. Pislikler her zaman öyleydi.

Yaklaştıkça öfkem daha da arttı, ta ki cildim tahriş olana kadar ve onlara saldırmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Kim olduklarını sanıyorlardı? Beni bir suçlu gibi yakalamak için dört muhafız gönderiyorlardı! Nolan'ın sadece bir tane vardı. Bu baştan aşağı saygısızlıktı.

Belli ki besin zincirinde çok üst sıralarda değillerdi yoksa burada, ölümlüler âleminde bana eşlik ediyor olmazlardı. Ama neden dört? Bu normal değildi. Kaçma riskim olduğunu mu düşünüyorlardı? Burnumdan nefes aldım ve baskınlıklarının kokusunu aldığım da hırladım - dördünün de. Bu kadar yakinken, topraksı miskleri birbirine karıştı ve koku hem burnumun içini yaktı hem de beni cezbetti. En azından bir tanesi *gerçekten* güzel kokuyordu ama bu düşünceyi bastırdım ve görmezden gelmeye çalıştım.

İçlerinden biri başını yana eğdi, ağzının kenarı komplocu bir sırıtışa benzer bir şekilde kıvrıldı. Klon kardeşlerinden sıyrıldı ve sürücü tarafına doğru daireler çizdi. Sürücü Dude'un boşalttığı yerin yanında duran kişi öfkeden patlamaya hazır ; kasları çok gergindi. Burun delikleri alevlendi ve güneş gözlüklerini, yeşil gözlerini bana dikip hiddetle bakacak kadar indirdi.

Ne oluyor be? Benim toprağında bana meydan okumaya nasıl cüret eder?

Suratına yumruk mu atayım? Yoksa görmezden mi gelemim?

"Öfke, dur!" diye bağırıldı şoför ve yarısı boş bir su şişesini fırlatarak bana ters ters bakanı göğsünden vurdu.

Adam , sadece kötü bakışlarını bana dikti. Hah! Gerçek

adı *Rage* miydi? Ne kadar da uygun.

Sağındaki muhafız ona dirseğiyle vurdu ve sonra yolcu koltuğuna tırmandı. Kapıyı kapattıktan sonra Rage kenara çekildi ve

kafasını klanıma doğru çevirerek arka yolcu kapısını açtı. Bir tehditten asla gözlerini kaçırmazdı... Sanki bize güvenmiyor gibiydi.

Orada durmuş, sessiz bir nöbetçi gibi arabaya binmemi bekliyordu ve ben hırladım. Son klon kardeş içeri girmeden önce sağ bacağından destek alarak arka tarafa doğru topalladı.

Babama, Lon'a ve sürünün geri kalanına son bir kez baktım ve başımı salladım. Büyük bir veda olmayacaktı; bu şekilde olmazdı.

Dört yıl sonra görüşürüz... Tabii hayatta kalırsam.

"Çantamı arkaya koymam gerekiyor," diye hırladım Rage'e. "Özellikle de siz iki zalimin arasına oturmamı bekliyorsanız." Elimini arabada bulunan iri yarı herifleri kapsayacak şekilde daire içine aldım. Neden dört devle çarpışmak zorundaydım ki?

İçlerinden biri homurdandı ve kapak yükseldi, muhtemelen Shotgun Dude tarafından etkinleştirildi.

Çantamı kargo bölümüne attım ve sonra deri koltuğun ortasına kayarak tırmandım ve *Rage* diğer taraftan binerken 3 numaralı klona yapıştım. Sol tarafımdaki dilsiz adama çarpmamama neden olan bir omuz kontrolüyle kapıyı kapattı.

"Affedersiniz," diye homurdandım Rage'e, göz ucuyla ona bakarak.

Birinin öfke kontrolüne ihtiyacı var.

Aynalı gözlüklerinin üzerinden kaşlarını kaldırdı ve "Tüh" dedi.

Derin sesi çakıllıydı ve içimde garip bir şeyler uyandırdı. Kelebekler değil, kesinlikle kelebekler değil. Daha çok cinayet eşek arıları gibi.

Sağımdaki dev dangalak koltuğuna yerleşir yerleşmez dirseğimle kaburgalarına vurdum. "Oops," diye karşılık verdim.

"Bu kadar yeter," dedi Shotgun.

Aracın içinde deri ve araba spreyi kokusu dönüyordu ama bu koku erkek kurt kokusu tarafından çabucak bastırıldı. Benim gibi baskın bir kurda yapabileceğiniz en kötü şey, onu bir grup başka baskınla birlikte bir araca hapsetmektir. Bu yolculuğu birinin kafasını koparmadan atlatırsam şanslıydım.

Sinir bozucu refakatçilerimi görmezden gelerek kalbimi çelikleştirdim ve pencereden dışarı bakmak için öne doğru eğildim. Bakışlarım sadece babama takıldı ama onun soğukkanlı ifadesi ve beni göremediğini bilmesi el sallamama engel oldu.

SUVun motoru mırıldanarak çalışıyordu, sahip olduğumuz gürültülü eski kamyonu kıyasla çok sessizdi ve zenginlik eşitsizliğinin sürümünün sihirli diyardan sürgün edilmesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Gözlerimi kapattım ve başımı koltuğun arkasına yaslayarak uyuma numarası yaptım.

Büyücü Ana, katil olmadan bu yolculuğu atlatmama yardım et.

Gözlerim kapalı, düşüncelerimin dolaşmasına izin verdim. Neyin içine giriyordum? Babamın yıllar önce adaya gelmeden önce genç bir delikanlı olarak ettiği büyü yemin, onu tam olarak neyle karşılaşacağımı söylemekten alıkoymuştu. Tüm hayatım boyunca savaşa, adaba ve alfanın yoluna hazırlandım. Ancak henüz bir bebekken şekil değiştirenler âleminden sürgün edildiğim için perdenin arkasında neler olduğunu bilme avantajına sahip değildim. Amazon'un oraya teslimat yapmadığına eminim. Sinirlerim çalkalandı ve içimi burktu. Eğer kusarsam, kesinlikle Rage'i hedefliyor olurdum.

Şoför Dude, Crescent Vadisi'ne giriş ve çıkış için tek yol olan dolambaçlı yolda ilerlerken ben de parmaklarımı çıplak dizlerime vuruyordum. Araç açıkça lüks için üretilmişti ya da en azından klanımdaki lüks düşleri kuran gençlerden böyle şeyler duymuştum. Ancak çukurlarla dolu yol ziyaretçilerin cesaretini kırmak içindi, bu yüzden rahatlardım ve hareketin beni sallamasına, yarı uyusukluğa sürüklemesine izin verdim.

Asfalt caddeye çıkar çıkmaz kalbim küt küt atmaya başladı.

"Bugün yemek yedin mi yavrum?" diye sordu ön koltukta oturan kardeş.

Sağ tarafımdaki huysuz Rage homurdandı. "O daha yavru bile sayılmaz, Adalet."

Adalet mi? Öfke? Bunlar ne tür isimlerdi?

Otoriter sorularını duymazdan geldim ve gözlerimi açarak önümdeki ikisinin kafalarına . Pek de aynı değillerdi. Sürücü Dude'un saçları düzdü; sadece uçları gömleğinin yakasının etrafına kıvrılmıştı. Ama Shotgun'un saçları dalgalıydı -Shotgun, nam-ı diğer Adalet. Solumdaki sessiz kardeşe baktım ama o pencereden dışarı bakıyordu.

Kuru bir yutkunmaya zorlayarak Rage'le yüzleştim.

Şapkasından fırlayan koyu renk bukleler, onları ehlileştirmek için kullandığı her ne ise ona karşı zorlanıyordu. Profili de kişiliği gibiydi, tümüyle sert açılar... dudakları hariç. Yüzüm kızarak dikkatimi boynuna, nabzının gergin kaslar arasında tüylendiği yere yönelttim. Kolları kalkıktı, kasları kıvrılmış ve eğilmişti, sınırlara karşı zorlanıyordu.

gömleğinden. Belli ki spor salonuyla randevusu vardı. Muhtemelen steroidleri yaktığı yer.

Sürücü Dude başını eğdi ve "Adını hatırlamıyorum," diye mırıldandı.

Güzel. Tweedledee, Tweedledum, Rage ve Justice bana eşlik ediyordu. Bu kadar erken acıma partisi yapmaktan nefret ediyordum ama *neden ben?* Bu düşüncenin kafamda dönüp durmasına izin verdim ve sonra bunun faydasız olduğunu fark ettim. Başka hiç kimse benim yerimi alamazdı. Sistemimizden ne kadar nefret etsem de bunun olacağını biliyordum. Sadece babamla ve sürümüzle daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm.

"Adının ne olduğu kimin umurunda, Noble? Aç olup olmaması neden önemli, Adalet? *O Hilal Klanı'ndan.*" Sözlerini bitirdiğinde Rage'in sesi insandan çok hayvana benziyordu.

Oh, hayır.

"Daha az kelime, dostum. Beni rahatsız ediyorsun." Öfke adlı kişiye ters ters baktım ve tam anlamıyla vahşi bir bakışla ödüllendirildim.

Rage hırladı, köpek dişleri uzadı.

Onun olayı ne?

Solumdaki ağabey, "Kendine gel, Rage," diye çıkıştı ve kolunu sırtımdan geçirerek King D-Bag'in koluna vurdu. "Eğer burada yer değiştirirsen, hepimiz seninle geliriz."

Ağzım kurudu ama bir cipte sıkışıp kalmış beş baskın kurdun dehşetini düşünmeden solumdaki kardeş kaburgalarımı dürttü.

"Kardeşim sana bir soru sordu ve cevap vermemek kabalık olur. Olsun. Sen. Yedin mi?"

Kardeş olduklarını biliyordum; birbirlerine delicesine benziyorlardı. "Ee?" diye sordu, çenesi bir tıkırtıyla kapandı.

"Aç değilim," diye mırıldandım, bakışlarına karşılık vererek. Bu doğru değildi ve midem derhal yüksek sesle guruldayarak yalanımı ilan etti. Erkek kurtlar ve dişi bir kurdu besleme ihtiyaçları cinsiyetçi ve sinir bozucu olmanın ötesindeydi. Onlardan yemek kabul etmeden önce açlıktan ölürdüm. Bu güç için yapılan bir hamleydi ve ben buna alet olmazdım.

Solumdaki kardeş iç çekti ve ben de gözlerimi arabanın tavanına doğru yuvarladım. Dikkatimi düğmeler ve tuşlar çekmişti; hepsinin ne yaradığını merak ediyordum. Bu bir televizyon ekranı mıydı? Adaya kadar bu sersemeleri görmezden gelecektim!

Şoför başını salladı. "Dinle yavrum, adaya aç bir kurt getiremem. Medeniyete varmadan önce bir saatlik yolumuz var."

Yeşil ve altın rengi bir paket kucağıma düştü.

Justice av tüfeği koltuğundan, "Sizi idare edecek bir granola bar var," dedi.

Rage, Justice'in kafasının arkasına bir şaplak attı. "Neden ona iyi davranıyorsun? Bırak açlıktan ölsün."

"Sakin ol." Şoförün sesi diğerlerinden daha yumuşaktı; mantığın sesi olduğu belliydi.

Solumdaki kardeş daha sonra şoföre baktı. "Noble, ona da bir şeyler ikram etmek ister misin?"

Şoförün elleri direksiyon simidini parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkı. "Defol git, Honor!"

Asil mi? Öfke? Adalet mi? Onur? Ne biçim isimler bunlar böyle?

Yanımdaki Rage'e ters ters baktım ve ona doğru eğildim. Yemek çubuğunu kucağına koyarak, "Teklifin için teşekkürler ama her açıdan reddediyorum."

Şoför Noble kıkırdadı. "Sanırım bu yavrunun pençeleri var." Dilsiz olduklarında onları daha çok seviyordum.

"Adın ne senin, yavru?" Noble kasabanın dışına çıkan yoldaki çukurların etrafında manevra yaparken sordu.

Şimdi de dost mu olacaktı?

Dikiz aynasından onun gözlüklerindeki yansımama baktım, keşke gözlükleri söküp atabilseydim. "Yavru değil."

Ben on dokuz yaşındaydım ve onlar yirmi bir yaşından bir gün bile büyük olamazlardı. Bu bir şaka mıydı?

"Sonra *ne olacak?*" Rage hırladı.

"*Alfa varisi* sensin, dostum." Bu dangalaklara hadlerini şimdi bildirebilirdim. Hiçbir ada muhafızı benimle bu şekilde konuşmazdı; ne kadar baskın oldukları umurumda değildi.

Dördü de buna güldü ve klima açıldığında üzerime soğuk bir hava çarptı. "Kibar ol yavrum," diye homurdandı Justice. "Yoksa önümüzdeki dört yıl senin için gerçekten berbat geçecek."

Bu bir tehdit miydi?

Öfkeyle öne doğru eğildim ve havalandırma deliklerini kendimden uzağa doğru açarak Rage ve Honor'a soğuk hava üfledim. Bu ne cüret?

Sakin Aşağı, Nai. Yapma. göster zayıflık sürece var. a
Sebep.

Babamın öğretilerini hatırlayarak gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

"Bu isimler de neyin nesi? Sizler adlarınızı erdemlerden falan mı aldınız?"

I

adını bir erdemden almadığı belli olan Rage'e ters ters baktı. Daha çok kişiliğine benziyordu. Ama diğerleri Onur, Asalet, Adalet'ti.

Justice homurdandı, ama aldığım tek yanıt buydu.

"Senin hikâyen ne?" Rage dudağını bükerek sordu. "Hilal Klanı zaten geçen yıl varislerini göndermemiş miydi?"

Nolan.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Nolan *yedek*."

Rage cevap veremeden Land Rover direksiyonu kırdı ve Noble frene basınca öne doğru savruldu.

Bu da ne...?

"Yere yatın! Haydutlar!" Noble tersledi.

Bu tek kelime damarlarıma buz gibi su serpti.

Rage başımı tuttu ve beni ensemden aşağı doğru itti, böylece artık ön camdan dışarıyı göremiyordum.

Kurdumu kontrol etmeye çalışırken kollarımda tüyler dalgalandı. Şimdi mi ortaya çıkmak istiyordu? Bir hırıltıyla Rage'in bileğini büküm ve ısırmaya niyetlendim. Tam zamanında elini geri çekti ve ben de dikleşerek pencereden dışarı baktım. "Kahretsın!"

McCain ve ekibi.

Başiboş kurtlar yabani kedilere benzerdi. Sürülerini terk etmişlerdir, genellikle tekrarlanan suçlardan sonra zorla çıkarılmışlardır. Sosyal becerileri sıfırdı ve insandan çok kurt gibiydiler. McCain en kötüsüydü. Sürüden ve büyüden koparılmıştı, *her zaman* kan istiyordu - damarlarımızda dolaşan büyüü çalmanın tek yolu buydu.

Noble neyi ? Barış konuşması mı? "Ezin onu!"

Bağırdım.

McCain, altı kurttan oluşan sözde sürüsüyle yolda durmuş, yolumuzu kesiyordu.

"Ben... yapamam," diye duraksadı Noble. "Bu kurt şekil değiştiren yasalarına aykırı. Önce onlar saldırmalı."

Şaka mı yapıyordu? İfadesinin çılgınlığı karşısında kıkırdadım. "Kodun canı cehenneme! Bu adamın yetişkin bir adamın etini kraliyet ihanetinden daha hızlı kemirdiğini gördüm. Bizden önce şu haydudu ez-"

Çatıdaki ağır bir gümbürtü nefesimi kesti ve donakaldım. Kurt formuma geçmeyi çok istiyordum ama kurdum stresli zamanlarda utangaç oluyordu. Bir alfa varisi olmak için gerçekten kötü bir özellik.

Sağıma döndüğümde, penceremizin hemen dışında duran, tamamen şekil değiştirmiş bir kurt adama baktım.

"Noble, git!" Justice pompalı tüfekle bağırdı ve kardeşlerden daha hoşgörülü olanı gazı kökledi.

Yukarıdaki metalden gelen yüksek bir sürtünme sesi arabanın içinde yankılandı. Başımı kaldırdığımda tavanı delen on santimlik kurt adam pençelerini gördüm.

Ben bir hareket tarzı belirleyemeden Rage üzerime atıldı, beni Honor'ın kucağına bir kafa darbesiyle iterken yüzü göğsümle birleşti.

"Çekil-" Homurdandım.

Rage yana doğru yuvarlandı ve şık siyah bir silahı arabanın tavanına doğru tutarken hayretle bakakaldım.

Küçük bir çıt sesi duyuldu, her gümüş mermiyle birlikte namludan bir ışık patlaması çıktı ve ardından iki tane daha çıktı. İyi ki susturucuları vardı yoksa dördümüz de önümüzdeki bir saat boyunca sağır olurduk. Kulaklarım biraz cınladı.

Noble bir grup haydutun arasından geçerken arabayı bir gümbürtü sarstı ve kaybolmadan önce hafif bir inilti duyuldu.

Dikkatim çatıdaki deliklerden üzerime örtülen devasa baskınlığa gitti.

Ona göz kırptım ve dudaklarım aralandı.

Şu gözler!

Gözlüklerini çıkarmıştı ve ben bakarken düşüncelerim raydan çıkmıştı. Ateş tenimde dans ediyor, sıcaklığı göğsümün derinliklerine işliyor ve içimi eritiyordu.

Bahar çimenlerinin rengindeki ürkütücü yeşil gözleri beni uzun bir nefes boyunca esir aldı. Karnımdaki o sıcaklık cazibe *değildi. Hayır, değildi.* Bu yüzden onu bastırdım ve kendime bu adamın bir aptal... ve bir göt olduğunu hatırlattım. Ama... tam bir hödüğün bu kadar ateşli olabileceğine hazırlıklı değildim. Çarpıcı ve eşsiz sıfatları yetersiz görünüyordu-

Ne oluyor be?

Burun deliklerim alevlendi ve ağzımı bir çırpıda kapattım. Beyzbol şapkası itiş kakış sırasında uçmuştu ve karmakarışık saçlarının altından görünen

Dolunayın ana hatları derisinin yüzeyinde parıldıyordu. Alnında Gece Yarısı kraliyetinin işareti vardı.

Bunlar sıradan muhafızlar değildi. Tüm sürüler içinde, onlar benim ezeli düşmanıma aitti.

Gece yarısı.

Bölüm 2

HIRLAYARAK Rage'i ittim ve altından sıyrılmak için kıpırdanmaya çalıştım.

"Bırak beni, *Geceyarısı!*" Tısladım.

Onlar olacağını bilmeliydim. Elbette, alfa kral beni alması için Gece Yarısı Klanı'nı gönderecekti. Yüzüme vurmak için.

Ama kraliyet ailesi?

Varislerinden birini ya da tam olarak dördünü göndermekle bu iş bitmiyordu. Çoğu klanın, alfa öldüğünde sürünün başına geçecek kadar güçlü birinin yetişmesini sağlamak için en az on ila yirmi varisi olurdu. Geceyarısı Sürüsü hakkında, klanımızı sihirli topraklardan sürenlerin onlar olduğu dışında pek bir şey bilmiyordum. Kral beni almak için varislerini gönderdiyse, bunlar Alfa Akademisi'ne kaydolacak kadar bile değerli olmayan uzak yedekler olmalıydı.

Sanki ona tokat atmışım gibi gözleri büyüdü ve hırlayarak karşılık verdi. "Sana ... yerde kal dedim!" Bakışları dudaklarıma kaydı ve sonra kendi dudaklarını yaladı.

Ağzım kurudu ve aptalca ona göz kırptım.

"Hey, Rage," dedi Honor, sesi yukarıdan bana doğru süzülüyordu. "Burada hepimiz iyiyiz. Sağ salım." Boğazını temizledi. "Bırak onu ki o da beni bırakabilsin. Lütfen."

Honor'ın kucağında yatıyordum.

Garip.

Rage ayağa kalktı, sağ kolu bir yandan beni, diğer yandan da kardeşinin göğsünü hapsediyordu.

Bakışlarım üzerimdeki hâkimiyetten kaçmaya çalışarak zıpladı ve tek görebildiğim parçalanmış tavan... ve bana bakan Honor olduğunda rahatlayarak sarktım.

Kaşlarını kaldırdı ve gözlerinin bahar yeşili değil ela olduğunu fark ettim.

"Oturup çenendeki salyayı silmelisin," dedi arsız bir sırıtışla.

O kadar hızlı fırladım ki, Honor'dan sekip kazara Rage'e çarparken saçlarım yüzüme düştü.

Bu lanet araba bu devler için çok küçüktü!

"Ahh," diye mırıldandım sıkılmış dişlerimin arasından, saçlarımı geriye iterek. Honor kıkırdadı ve hiç düşünmeden sağ dirseğimi geriye savurdum, Daha fazla güç vermek için vuruşla birlikte vücudumu döndürdüm. Dirseğimin köprücük kemiğine değdiğini hissettim ve boğuk bir homurtu çıkararak sırtımama neden oldu.

Bunu *hak etmişti* ve bu Mack'e haddini aştığında yaptığımdan daha fazla bir şey değildi.

Kahverengi bir saç bulanıklığı yüzüme doğru uçu ve bir kez daha Rage ile yüz yüze geldim.

"Kardeşime vurma," diye tersledi.

Keskin bir nefes alarak yutkunmaya çalıştım ama cevabım boğazıma takıldı. Diğer üçü aynı anda konuştu.

"Sakin ol, Rage."

"Ben iyiyim," dedi Honor.

"Yavruyu rahat bırakın," diye konuştu Noble sürücü koltuğundan. "O sadece egemenlik kurmaya çalışıyor."

Justice "Cidden, Rage-" demeyi başardı.

Sonra kendimi kaybettim. "O güzel yeşil gözlerinden birini kaybetmek istemiyorsan yüzümden defol git!"

Ellerimi göğsüne koydum, parmaklarımı kaya gibi sert kasların üzerinde gezdirdim ve sonra hırlayarak onu kapıya doğru ittim. Dizlerimin üzerine tırmanarak öne doğru eğildim, onun kişisel alanına girdim. "Bir dahaki sefere *alfacılık* oynamaya karar verdiğinde, hangi klana ait olduğunu ve hangisine ait olmadığını unutma." Onu bir kez daha ittim ve ekledim, "Sana cevap vermiyorum, bu yüzden sidik yarışını bırak."

Hareketlerim bilincimi yakaladıkça kalbim adrenalinle çarpıyordu.

Akıllica değil, Nai.

Rage'in ifadesi saf cinayet gibiydi. Gözleri turuncu renkte parlıyordu ve kurdunun ne kadar yakın olduğunu *hissedebiliyordum*. Siyah bir kürk derisinin altında kaybolmadan önce kolundan aşağıya doğru yüzüyordu.

Sıkı bir gülümsemeye zorlayarak gömleğini düzelttim. "Yani evet, bu araba küçük ve bu... gereğinden biraz fazla olmuş olabilir."

Ellerimi geri çektim ve onu hissettiğimi fark ettim. Yanaklarım yanarken yerime oturdum ve kemerimi bağladım.

Diğer üç adam da bana baktı.

Gözlerimi onlara kapatarak kaçma isteğimi bastırdım -gidecek bir yer olduğundan değil.

"Belki de... uh... baştan başlamalıyız," dedi Noble. "Benim adım Noble, Geceyarısı Klanı'ndanım."

Gözlerimi kırpıştırarak açtım.

Ben daha sormadan, ön koltukta oturan adamı işaret etti. "Bu benim kardeşim Justice." Sonra solumdaki adamı gösterdi. "Ve Honor."

Evet, isimleri daha önce de duymuştum ama nezaket icabı kabul ettim.

Rage'e döndüm. "Adın gerçekten Rage mi?" Şaşırtıcı olmayan bir şekilde cevap vermemek için dudağını kıvırdı, ben de Honor'a döndüm. "Öyle mi?"

Çünkü eğer anneleri üçüne erdem, birine de erdemsizlik ismi verdiyse

"Onun adı Courage, ama..." Noble öne doğru baktı ve yola geri dönmeden önce arabayı vitese taktı.

Başımı sallayarak homurdandım ve sonra mırıldandım, "Ama belli ki Rage ona daha çok yakışıyor."

Noble ve Honor kıkırdadı ve Justice homurdandı, ama hiçbirinin benimle çelişme zahmetine girmemesi dikkatimden kaçmadı.

Nazik davranmaya devam ettim. "Ben

Nai." Hepsi başını salladı ama sessiz

kaldılar. *Müthişti*.

Sonraki saat sürünerek geçti.

Virtue kardeşlerin üçüyle aramdaki gerginlik biraz azaldı. En azından birkaç soru sormama ve onların iyi huylu sataşmalarını dinlememe yetecek kadar. Diğerleri, Rage, saldırmaya hazır, sınıksız sarılmış bir yılan gibi yanımda oturuyordu. Adada büyüdüklerini öğrenmiştim ve daha fazla bilgi edinmek istiyordum.

"Adada üç klan da mı yaşıyor yoksa sadece Midnight mı?" Ben sordum. Sihirli topraklar Amerika Birleşik Devletleri kadar büyüktü ve her türden şekil değiştiren ve büyücüye ev sahipliği yapıyordu. Ancak okulun bulunduğu Alfa Adası, her soyun kraliyet varislerini okula gittikleri süre boyunca tutuyordu. Yine de diğer sürülerin nerede ikamet ettiğini merak ediyordum. Gece Yarısı Sürüsü'nde binden fazla kurt olduğunu duymuştum. Hepsi bir adada yaşayabilir miydi? Eğer öyleyse, ne kadar büyüktü?

Justice dudaklarını düzleştirdi ve başını salladı. "Cidden, bunu bilmiyor musun?"

"Hilal Klanı ve haydutlar hariç tüm kurt sürüleri Alfa Adası'nda yaşıyor," diye araya girdi Noble, kardeşiyle ben kavga etmeye başlamadan önce.

Babamın sürüsünün bir sebepten dolayı afroz edildiğini biliyordum ama sürümüzün kovulmadan ve insanlar arasında yaşamaya zorlanmadan önce sihirli topraklarda mı yoksa gerçek Alfa Adası'nda mı yaşadığını bilmiyordum.

"Orada yaşayan başka şekil değiştirenler var mı?" Uzun zaman önce hepsinin yaşadığını duymuştum. "Alfa Adası sadece kurtadamlar içindir," diye homurdandı Justice.

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

Babamın bana anlatabildiği kadarıyla, adanın geçmişte, büyülerini şekil değiştirmelerine izin veren tüm soylular için olduğunu öğrenmiştim. Sadece kurtadamlar için değil.

"Bu ne zaman tekrar oldu? Sadece kurtadamlar mı oldu?" Şansımı zorlayarak sordum.

"Her zaman bu kadar çok konuşur musun?" Rage kulaklarını tıkayarak hırladı.

Sağımdaki aptalı görmezden geldim ama önceki soruma kimse cevap vermeyince başka bir damarı denemeye karar verdim.

"Peki, bana okulda neler olduğu hakkında bir şeyler söyleyebilir misin?" Konuşmayı farklı sulara kaydırmaya çalıştım.

Honor, "Alfa Akademisi yüksek büyücüler tarafından korunuyor," dedi.

Noble dikiz aynasından bana kaşlarını sallayarak, "Ve bu büyü seni bağlar, böylece oradayken neler olduğunu açıklayamazsın," dedi. "Çok gizemli bir şey."

"Bağlamayı biliyordum." Herkes biliyordu ama belki bu adamlar bana küçük bir ekmek kırıntısı verebilir diye umuyordum.

"Madem biliyordun, neden soruyorsun?" Justice ön koltuktan homurdandı.

Bu dangalaklar çok kabaydı!

Sağımdaki iri kütle hareket etti ve koltuk eğilerek ona çarpmama neden oldu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Üzgünüm, değilim, pislik.

Pantolonumun yıpranmış paçalarını çekiştirerek neden bu kadar sinirli hissettiğimi anlamaya çalıştım. Rakip bir klandan gelen böylesine baskın erkeklerin yakınında baskın bir dişi olmak... kurdumu o kadar kızdırmıştı ki derimden sürünerek çıkacakmışım gibi hissediyordum.

İyi davranmayı bırakmıştım. Yeni hedef: Mümkün olduğunca çok sinir bozucu soru sormak ve Rage'i tekrar kızdırmanın ne kadar süreceğini görmek.

"Kuzenim dört Geceyarısı Klanı eskortu alamadı. Ne oluyor?" Geçen yıl Nolan ayrıldığında, onu alması için sıska bir adam göndermişlerdi. O kadar büyük bir tehdit olarak mı görülüyordum? Çünkü eğer öyleyse, bu çok fena.

Rage nefesinin altından mırıldandı, açıklayıcı ve duygusunu noktalayan alttan kesme darbesi dışında anlaşılmazdı.

Barış Noble başını salladı ve homurdandı, "Dizginle şunu, Rage."

Justice aniden koltuğunda dönüp bana baktı ve Rage'inkine benzeyen yeşil bakışlarıyla gözlerimle buluştu. "Biz sıradan bir varis toplama ekibi değiliz. Bugün Crescent Klanı'ndan varisi almak için bir çağrı aldık ve emirleri sorgusuz sualsiz yerine getiriyoruz, anladın mı?"

Hah. Neden akademiden biri A takımının beni almasını istesin ki?

"Elbette, İngilizceyi gayet iyi anlıyorum. Sorduğun için teşekkürler." Oflamasını duymazdan geldim ve başka bir soru yönelttim. "Çağrıyı kim gönderdi?"

Merak kediye öldürür atasözünün kurtlar üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Ben de onlar kadar meraklıydım ve ölümden korkmuyordum.

Rage kulaklarını tuttu. "Kutsal büyücü kadın, *hiç* susmaz mısın sen?"

Ne bebek ama! Kulaklarımı en son beş yaşındayken böyle kapatmıştım. Belki de sorunları vardı; çocukken boya parçaları yemek ya da annesi tarafından yeterince sevilmemek gibi. Her neyse, bu benim sorunum değildi. Toplayabildiğim en tatlı gülümsemeyle, etli yumruklarından birini kafasından uzaklaştırdım.

"Hayır." "P" harfini patlattım ve elini bıraktım. Arabadaki her bir kurt sırttı, yani neredeyse herkes.

"Ondan hoşlanıyorum," diye açıkladı Noble.

Adalet ön koltuktan seslendi: "Yapmayın. O bizim sürümüzde değil."

Kollarımı kavuşturdum, içten içe bu hatırlatma için minnettardım. Gardımı indiremezdim. "Aynen öyle ve Midnight'ın ihanetini asla unutmayacağım."

Dördünün de kaşları çatıldı. "İhanetimiz mi?"

Rage ilk kez sırtı ve kutsal büyücü-her-şey-güzel-daha da ateşlendi.

Piç kurusu.

"Ona yalan söylendi." Rage başını salladı ve sesinde biraz acıma vardı.

Gözlerim kıpkırmızı oldu ve nefesim kesildi. "Yapma! Kral klanınıza saldırma emri verdi. *Amcam* da dahil olmak üzere *sürümün* yarısını öldürdüler, sonra da geri kalanımızı dışarı attılar, hem de ne için? Hiçbir somut sebep gösterilmedi!"

Kurdum derimi dövüyor, serbest bırakılmayı talep ediyordu. Hepimizi küçük bir alanda bir araya getirmek kimin parlak fikriydi? Ve kurdum neden *şimdi ve burada* dışarı çıkmak için bu kadar endişeliydi? Belki de biri beni öldürtmeye çalışıyordu.

"Nai." Honor konuşurken uyluğumu şefkatle okşadı ve Rage'in bakışları eline kaydı, burun delikleri alevlendi. "Amcan Yüksek Büyücü Konseyi tarafından büyük bir suçtan mahkûm edildi. Alfa'mız sadece onlardan gelen emirleri uyguluyordu."

İçimi bir şok kapladı ve zihnim karardı. *Ağır suç mu?* Sürümdeki herhangi birinin yüksek büyücüleri kasten rahatsız etmesine imkan yok...

Babam bana kardeşinin ne yaptığını hiç söylemedi, sadece sürümüze bela getirdiğini söyledi. Yine de büyük bir suç olsaydı bana söylerdi... değil mi? Beş yüksek büyücü *her şeyi* yönetirdi, hem ölümlüler aleminde hem de büyülü alemde. Çoğu zaman bizim türümüz olan kurtadamları, alfa kral tarafından yönetilmeleri için yalnız bırakırlardı. Yine de, alfa kral da dahil olmak üzere hiç kimsenin yüksek gelen bir emri reddedemeyeceğini hepimiz biliyorduk.

Amcamın büyük bir suç işlediği gerçeği doğru olamazdı. Yalan söylüyor olmalıydılar, tabii ki yalan söylüyorlardı. Bu Midnight klanıydı. klanımı, babamla bile aramızı izin veremezdim.

İyi denemeydi.

"Her neyse. Asıl yalan söylenen sizsiniz." Kollarımı kavuşturdum ve sustum.

Kahretsin, bu yolculuk sıkıcı ve hiç bitmiyordu. Öne doğru eğildim ve saate baktım. On dakika mı? Ugh. En iyisi devam ile benim

Sorgulama.

"Peki, adada ne iş yapıyorsunuz? Dur tahmin edeyim. Güvenlik mi?" Eğer on ya da yirmi kardeş arasında taht için son sırada olsalardı, okula bile gitmezlerdi. Sadece alfa kralın etrafında güvenlik, savaş danışmanı veya iyi soydan gelen dişilere damızlık arkadaşı gibi rahat işlerde kullanılırlardı.

İşe yaramaz, temelde.

Dört çocuk da anlam veremediğim bir bakışı paylaştı.

"Onun gibi bir şey," dedi Justice ve araba sessizleşti.

Erdemler kendi aralarında rastgele erkek saçmalıkları hakkında konuşmaya devam ettiler ve ben onları duymazdan gelerek başımı bir kez daha koltuğun arkasına yasladım. Rage'i de görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Her hareket ettiğinde koltuk eğiliyor ve ben de ona doğru kayıyordum. Altmış dakikada on sekiz kez, ama kim sayıyordu ki. Adamda kurtadam DEHB'si olmalı.

Uyuyakalmış olmalıyım. Bir an gözlerim kapalıydı ve başımı deri koltuk başlığına yaslamıştım; sonra bir de baktım ki, bir dişi kurdun çiftleşmeyi umabileceği en yalın erkeğe sokulmuş halde sarsılarak uyanmışım. Tabii söz konusu erkek dünyanın en hain klanının bir üyesi değilse.

Oh. Benim. Flippin'. Mage.

İçime çektim ve düşünmeden önce neredeyse inliyordum. Ağzım sulandı ve kurdum Rage'in tadının da kokusu kadar güzel olup olmadığını görmek istedi. Bu doğru değildi. Rakip sürülerin iğrenç kokması gerekirdi. Bu feromon şişesi değil.

Kurdum ve benim bir an önce aynı sayfada buluşmamız gerekiyordu. Başımı omzundan çektim ve mırıldandım, "Mmfftstff ... üzgünüm."

Vay be.

Domates rengine döndüm ama dilimi ısırdım. Tutarsız gevezeliğimin sonu bir özürdü, bu yüzden sayılmalı.

Bana baktı ve karnımda bir sıcaklık birikti.

Hayır.

Elmasları kesebilecek sert bir ifadeyle, "Endişelenmeyin. Bu bir kızın üzerimde uyuyakaldığı ilk sefer değil."

Kardeşleri kıkırdarken yanaklarım yandı.

"Sonuncusu olmayacak." Justice yumruk tokuşturmak için uzandı, ben de elini tokatlayarak yolundan çektim.

"Büyü artık," diye tersledim. "Bir kızı can sıkıntısından uyutman daha olası, yorgunluktan değil."

Noble arabayı ağaçların arasına çekerken gülerek, "Hiç sahip olmadığımız kardeşimiz gibi," dedi.

"Eww." Kollarımı kavuşturdum. "Ölmeyi tercih ederim."

Daha dik oturdum. Bu herhangi bir ağaç gölgesi değildi. Açıklığın içinde yanardöner bir parıltı titreşti ve endişe içimi sıktı.

Burası sihirli topraklara açılan bir geçitti.

"Beş dolara bahse girerim kusar," dedi Justice gözlerini kısarak. "Zayıf olanlar hep böyle yapar."

Onu tersledim. Gözlerinizi kaçırın, güzel çocuklar. Kusmayacaktım.

Araba ilerledi ve ağaçların arasında bir gökkuşağı sisi belirdi.

Endişem yerini heyecana bıraktı ve bu duygu içimi titretti. Çılgılık attım, koltuğumda deli gibi bir aşağı bir yukarı zıpladım. "Bu portal! Bu gerçek."

Hareket etmediğimizi fark ettiğim anda, hepsi bana bakan çocuklara baktım.

Honor'ın kaşları acıma ile doluydu. "Gerçekten de tüm hayatın boyunca insanların dünyasında sıkışıp kalmışsın, öyle mi?"

Tanrı onun kalbini korusun.

"Evet, senin Al- yüzünden."

Rage bir eliyle ağzımı kapattı. "Konuşmayı kes."

Rage benim hoşuma gitmeyecek kadar erkekçeydi. Ona bir ders verilmesi gerekiyordu. Elini çektikten sonra uzandım ve alaycı bir tavırla elimi ağzının üzerine kapattım.

Oops.

Dudakları hâlâ ayırtı ve dili tenime değdiği anda omurgamda bir elektrik akımı oluştu. Düşüncelerim darmadağın oldu. Ne diyordum ben?

Ne yaptığımı unutmuştum. Neden

beni *yaladı*?

Oh, evet.

"Pek hoş hissettirmiyor, değil mi?" Elim sordum. Ahh. Sesim neden bu kadar nefes nefese çıkmıştı?

Rage'in yeşil gözleri kocaman açılmıştı ve benim şokumu yansıtıyordu. Sertçe yutkundu ama sert sesinde bir uyarı notası vardı. "Konuşmayı kesmeni kastetmişim."

... böylece odaklanabilirsin." Tekrar yutkundu. "Ya da ikiye bölünebilirsin."

Bu da ne?

Gözlerim doldu. Babam portallar hakkındaki kısa sohbetinde *bunu* nasıl ele almamıştı? "Nasıl ikiye bölünmem? Bu bana söylemen gereken önemli bir şey gibi görünüyor."

Honor kıs kıs gülerek, "Sakin ol ve nefesine odaklan," dediğinde birden bayılacak gibi oldum.

Noble bana doğru uzandı. "Alfa Adası davetiyesi."

Babamın bu sabah bana uzattığı girdaplı şey. Bu portal sürecinin bir parçası mıydı?

Arka cebimden çıkardım ve kâğıdı açtım. Noble sonra Rage'e baktı. "Hilal Klanı varis çağrıları."

Rage kardeşine kalın bir kâğıt parçası daha uzattı ve ben de okumak için boynumu uzattım. Çok geç kalmıştım. Tek gördüğüm daha büyümlü girdaplı harfler ve aynı kabartmalı amblemdi.

Noble camı indirdi.

"Sırada ne var-? Whoa!" Bir adam birdenbire ortaya çıkınca ağzım açık bir şekilde bakakaldım. *Bum*. Bir saniye, hiçbir şey; ve bir saniye sonra, adam arabanın on metre önündeydi... havada süzölüyordu. Daha yakından baktım. Bir adam değildi. Yüksek bir büyücü.

Vücudum dondu ve derim karıncalandı. Daha önce hiç görmemiştim. Honor çeneme dokundu. "Bakmak kabalıktır."

Vay anasını.

Büzöldüm, yüzümü yarı yarıya Rage'in koluna sakladım ama bir gözümü de hepimize hükmeden ırkı görmek için dışarıda tuttum.

Oldukça ... cehennem gibi korkutucu. En azından ben daha korkunç birini hayal edemiyorum.

Yani.

Yüksek büyücünün boyu iki metreye yakındı, ince ve gibiydi, koyu renk giysiler giyiyordu.

Pelerininin üzerinde dönen yıldız galaksileri olan cüppeler. Yürümekten ziyade havada süzölüyordu ve yaklaştıkça varlığı arabanın içinde daha fazla geziniyordu. Hava elektrikle doldu ve korkumu bastırmak zorunda kaldım. En tedirgin edici olan gözleriydi çünkü... gözler böyle görünmemeliydi. Cübbesi gibi gözleri de karanlıktı ve içinde küçük evrenler yavaş daireler çizerek dönüyordu. Bacaklarım güçsüzleşti. Onları sormak istiyordum ama aynı zamanda yaşamak istiyordum, bu yüzden sorularımı kendime sakladım.

Bakışları önünde tuttuğu kâğıtlara kaydı.

"Crescent'tan başka bir varis mi?" Büyücünün sesi Fransız kornosu ile rüzgâr çanlarının karışımı gibiydi. Bir araya getirildiğinde ürkütücü olan daha fazla zıtlık.

"Ne yazık ki," dedi Rage, yüksek büyücünün sırtmasına neden olarak, "Kural kuraldır. Eğer konsey çağrı gönderirse, saygılı bir şekilde getiririz."

Rage'i iyi tanıımıyordum ama bu bana iğneleme gibi geldi ve köpek göndermesi hoşuma gitmedi.

"Son varisleri, efendim." Noble benim hissettiğimden biraz daha az korkmuş görünüyordu. "Bunun için şükürler olsun." Yüksek büyücü bana ters ters baktı, ve bakışlarımı Rage'in dizlerine indirdim.

Galaksi dostumun bana baktığını, vücudumda gezinen örümcekler gibi beni değerlendirdiğini hissedebiliyordum. Bu büyü müydü? Bana dokunuyormuş gibi hissediyordum ve kurdum bundan hoşlanmıyordu. Onun sinmiş olduğunu hissedebiliyordum. Burnumdan derin bir nefes aldığım, kurdumun aniden yüzeye çıktığını hissettim.

Şimdi mi?

Genç bir yavru olduğumdan beri kurt formumu kontrol etmekte zorlanıyordum. Bir dövüşte, içgüdülerin kontrolü ele alması gerektiğinde, kurdum çoğunlukla içeride kalırdı, bu yüzden insan formumda dövmüşmek zorunda. Diğer zamanlarda, bunun gibi, yüzeye çıkmaya çok hevesliydi. Her şeyi tersinden anlıyordu... ve ne yapacağı hiç kestirilemiyordu.

Mutlu değildi.

Elimin üstündeki küçük bir tüy parçası kılandı ve Rage hemen uzanıp onu sıkıştırdı. Temas o kadar ani oldu ki vardiyamı durdurdu. Yumruğumu sıkıca kavrayarak bana doğru bastırdı ve başıyla yüksek büyücüyü işaret etti.

"Her şey hazır mı?" Rage'in sesinde anlam veremediğim bir şey vardı.

Koruma mı?

O zaman yüksek büyücünün enerjisinin arabayı terk ettiğini hissettim, artık tenimin üzerinde sürünmüyor ve kurdumu harekete geçirmiyordu.

"Devam et." Yüksek büyücü kâğıtları geri verdi ve portal bir çamaşır makinesinin içindeki gökkuşağı gibi dönmeye başladı. Sonra da ortadan kayboldu. Puf.

Gitti.

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. Ve Rage elimi bıraktı. "Son varisleri, efendim," diye alay etti Justice, Noble'in sesiyle çok iyi dalga geçerek.

"Canın cehenneme dostum. Bana kabus gördürüyorlar. Yüksek bir büyücünün

kurusıkı atış yapmanızı - hatta bunu bile-"

"Artık koltuk altımdan çıkabilirsin," diye mırıldandı Rage, dirseğini yan tarafıma doğru iterek.

Kızarak doğruldum, şimdiye kadar ona ne kadar sokulduğumu fark etmemiştim. "Ne? Ben... küpemi arıyordum."

Kulaklarımda delik bile yoktu.

Ağzının kenarlarında sinsi bir sırıtış oynayıyordu. "Mmm-hmm."

Noble arabayı vitese taktı ve ilerlerken dikiz aynasından bana baktı. "Artık konuşmak yok. Nefesinize odaklanın. Anladın mı?"

"Bekle, ben-"

Gaza bastı ve araba parıldayan geçide doğru ilerlerken lastikler gıcırdadı.

Kutsanmış Yüksek Büyücü Konseyi, ölmeme izin vermeyin.

Nefesim daralıp sığlaırken gözlerimi kısıtım ve sonra açtım çünkü hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum. Alfa Adası'na, sihirli topraklara gidiyordum. Bir *portaldan* geçecektim. Ölmek üzere olsam bile bu destansı bir şeydi.

Araba yaklaştı ve ben nefesimi içime çekerek kalçalarımı demir gibi sıktım.

Rage uzandı, ön kollarımı tuttu ve ellerini benimkilere doğru kaydırarak tenimi okşadı.

Kutsal büyücü.

Parmaklarımızı birbirine geçirerek bana doğru eğildi ve "Rahatla" diye fısıldadı.

İçimdeki her şey eridi. Bu ses neredeyse onun yalanıp yutulabilir feromon kokusu kadar iyiydi. Gökkuşağı çamaşır makinesine girdiğimizde verebileceğim tüm esprili cevaplar buharlaştı.

Tüm araba aurora borealis gibi aydınlandı, renkler koltuklara, tavana ve duvarlara sıçradı. Benden ve dörtlülerden bahsetmiyorum bile. Acı dolu bir parıltıyla görüşüm beyaza döndü ve sanki derim koparılmış gibi hissettim. Midem alt üst oldu ama Rage parmaklarımı sıkıca kavrayarak beni sabit tuttu. Döndürülme hissine daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde, araba portaldan çıkıp diğer tarafa fırladı. Rage ellerimi tuttuğu gibi hızla bıraktı ve sıcak bir günde serin bir su buharı gibi üzerime bir rahatlama ve ardından bir doğruluk hissi çöktü. Derin bir nefes aldım ama pencereden dışarı bakarken gülümsemem soldu.

Ne be? Sihir neredeydi?

Gözlerimi kırptırdım ve başımı salladım. Ağaçlara bakarken dirseğimle Rage'i . "Perdenin içinden geçmeden önceki haliyle tamamen aynı görünüyor."

Rage homurdandı. "Ne bekliyordun ki? Periler mi?"

Belli ki elini tutması beni hayatta tutmak , varlığımdan hoşlandığı için değil.

"İyi misin?" Noble sordu.

Başımı salladım. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Sanırım birinin sana var, değil mi?" Sırıttı ve elini Justice'e uzattı. "Bir beşlik lütfen."

"Bu cidden şu anda mı oluyor?" Justice inledi. "Gelmiş geçmiş en sıska kurt gibi. Nasıl kusmadı?"

Noble'a baktım, o da göz kırptı.

Hah! Bu kardeşlerde bir müttefikim vardı.

Artık sihirli topraklarda olduğumuza göre, bu kısa süre içinde Alfa Adası'na ve oradan da Akademi arazisine gideceğimiz anlamına geliyordu... hakkında hiçbir şey bilmediğim bir akademiye.

"Yani... okulun ilk günü..." Çenemi yukarı kaldırarak söyledim. "Ben de sizin gibi Alfa Akademi tişörtlerinden alacak mıyım?"

Adalet bana hırladı.

Belli ki zavallı bir kaybedenmiş. Kendime not: Justice'in takımında olma.

Noble bana acıyan bir bakış attı ve kendime olan güvenim geldiği gibi hızla kayboldu. "Evet... bu konuda. Sanırım burada, adada her şeyin alıştığından biraz daha resmi olduğunu göreceksin."

Rage'in bakışları kısa şortumun paçalarına kaydı. Yıpranmış uçlarıyla oynadım ve omuz silktim. Resmi kıyafet giymezdim; Montana'lıydım. Babamla antrenman yapmadığım zamanlarda keçi sağı, Callie ve Mack'le mısır tarlalarında yatar ve sürü işlerinden bahsedirdim. Gardırobunda tek bir elbise bile yoktu.

Tam başka bir soru soracaktım ki, Harry Potter filmlerinden fırlamış gibi duran, normal, şirin bir kasabaya vardık. Sonraki on dakika boyunca, Rage güzel koktuğu için değil ama manzarası daha iyi olduğu için sağ tarafımdaki pencereye daha da yaklaştım. Sanırım.

Bir tepenin üzerinde kırmızı bir ahır duruyordu ve Rage'in hayal kırıklığıyla inlemesine aldırmadan pencereden kocaman bir siyah ayıya bakarken çenem çözüldü.

"Vay anasını, bu bir şekil değiştiren mi yoksa normal bir ayı mı?" Yüzümü cama dayadım ve beni geri iten Rage'i görmezden geldim.

Sanki soruma cevap verircesine, ayı kürkünü ve kütlesini kaybederek şekil değiştirmeye başladı ve çıplak bir erkek haline gelerek yanımdan geçen arabaya bakmaya başladı.

taş gibi gözler. Bakışlarımı kaçırırken yanaklarım kızardı.

"Dinle, eğer kafanın bağlı kalmasını istiyorsan onlara bakma," dedi Rage. "Ayı şekil değiştirenlerin huyları kötüdür."

Şaka mı yapıyor yoksa yalan mı söylüyor hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden geri çekildim ve sağladığı tampon bölgeyle onu içeri aldım.

Ben sadece kurt değiştirenlerin etrafında büyümüştüm ama babam büyülü topraklarda kuş, fok, panter, ayı, çakal, geyik ve sayısız başka hayvanların da yaşadığını söylemişti. Büyücülerle birlikte...

Büyücülerin sayıca insanlara üstünlüğü yoktu ama bir büyücü insanlardan iki ila on kat daha uzun yaşardı. Birkaç bin büyücü ölümlü bir savaşta çok fazla zarar verebilirdi; bu yüzden çoğunlukla burada, şekil değiştirenlerle birlikte sihirli topraklarda kalıyorlardı.

İster şekil değiştiren ister büyücü olsun, tüm büyülü yaratıklara, ayrılma izni verilmedikçe veya sürgün edilmedikçe, bazen güçleri ellerinden alınmadıkça sihirli topraklarda kalmaları emredilirdi.

Crescent Klanı'nın sürgünü alfa kral tarafından başlatılmış, bizi birkaç yüz dönümlük bir alana hapsedmiş ve şehre erişimimizi kısıtlamıştı. Eğer Montana'da alfa kralının onayı olmadan bir şey yaparsak, bunun bedelini cehennemde ödeyebilirdik. Neyse ki Amazon teslim etti. Sonunda.

"Gerçekten elli farklı türde şekil değiştiren var mı?" Artık arkadaş olduğumuza Noble'a sordum. Neden diğer herkesin bir boğaz yumruğuna ihtiyacı vardı? Belki de gerekmiyordu. Bunun yerine bir lobotomi işe yarayabilirdi. Ama her iki durumda da, asil Noble tarafından kurtarıldım.

Başını salladı. "Ama yüksek büyücüler, alfa kurt değiştiriciler ve vampirler en güçlü olanları."

Kanım dondu. *Vampirler mi?*

"Ben... Ben bütün vampirlerin son savaşta öldüğünü sanıyordum?" Sesimin biraz titremesinden nefret ediyordum.

Daha güçlü olmak için damarlarınızdan kan emen bir yaratık mı? Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Nightmareville.

Rage inledi ve parmaklarını kulaklarına götürdü.

Yasal bebek.

"Birileri bu sabah mutluluk haplarını unutmuş," diye mırıldandım. "Belki de bunun için bir şifa büyücüsüne görünmelisin. Ya da yaşam becerileri için terapi almalısın."

O bana ters baktı, ben de ona ters ters baktım. Al sana kabadayı.

Rage'le bakışmamı keserek Honor'ın söylediklerine döndüm: "Etrafta birkaç vampir soylusu var ama onlar yaşıyor ve

adaya gel."

Bunun için büyücülere teşekkür et!

" geldik." Noble arabayı bir park yerine çekti ve başımı kaldırıp baktığımda, tıpkı gece gökyüzünün renkleri gibi siyah kumlu bir sahile vuran masmavi suyun kıyısında duran bir feribot gördüm.

Vay be. *Bu...*?

Sisli kıyının hemen ötesinde Alfa Adası beliriyordu. Buradan tek görebildiğim, adanın ortasındaki karla kaplı dağın en yüksek ucuydu.

Başka bir şey söylemeden Justice çantamı kaptı, Rage de bir elini koltuk altıma soktu ve sonra bir suçlu gibi tekneye doğru çekilmeye başladım.

"Hey! Bu itiş kakış da neyin nesi? Ben burada gönüllü bir katılımcıyım." Ondan uzaklaştım.

Bana yaklaştı. "Korkup istemiyorum.

Teslim etmem gereken bir paket var." Şimdi de paket mi oldum? *Harika.*

Çocuklar büyücü kaptanla sohbet ederken tekneye adım attım. Uzun, kalın bir pelerin giymişti ve alnında bir büyücünün işareti vardı. İçinde tek bir nokta olan üçgen beni her zaman büyülemiştir. Hayatım boyunca sadece çiftliğimize ticaret yapmaya gelen birkaç alt düzey büyücüyle tanışmıştım ama hepsinde bu işaret vardı.

Adam çoğu büyücü gibi uzun boylu ve sırık gibiydi ama bu adam basit bir tekne kaptanından çok daha güçlü görünüyordu. Koyu kahverengi bakışlarında bir zekâ vardı, bu bakışlar içime işledi ve tüylerimi ürpertti. Büyücülerin bir hiyerarşisi vardı: acemi, usta, ileri, usta ve tabii ki yüksek büyücü, ama herhangi bir zamanda bunlardan sadece beş tane vardı. Pek anlamıyordum ama tahmin etmem gerekirse bu adamın ileri ya da usta olduğunu söyleyebilirdim.

Pelerininden küçük, siyah bir palmiye taşı çıkararak yanıma geldi.

"Çağrılar." Elini Rage'e uzattı.

Öfke bir kez daha kâğıtları çıkardı ve kalbim yüz basamak birden yükseldi. Ne zaman biri bu celbi istese, garip şeyler oluyordu.

Bakışları beni delip geçti. "Crescent Klanı'ndan Nai. Alfa varisi mi?"

"Evet, efendim." Yutkundum. Hey, ileri düzey bir büyü kullanıcısını kızdıracak değildim. Benim sihrim bu adamla kıyaslandığında önemsizdi. Bir kurt olarak

Varis, element büyülerinden yalnızca birine erişimimiz vardı: genellikle toprak veya ateş ve yalnızca bir kez Alfa Akademisi'ne gidip onu kullanmayı öğrendik, ama bu adam... muhtemelen beni bir kurbağaya dönüştürebilirdi.

Avucunu yukarı bakacak şekilde uzattı ve siyah taş parlamaya başladı.

"Bu adaya girdikten sonra, sihirli bir şekilde Alpha Academy'deki deneyimleriniz hakkında. Kabul ediyormusunuz?" Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve zorlukla yutkundum.

İşte buydu. Herkesin bahsettiği büyülü bağ buydu. Nedense Rage'e izin ister gibi baktım ki bu aptalcaydı. Sadece başını salladı ve bakışlarım tekrar ileri düzey büyücüye kaydı.

"Kabul ediyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "O zaman taş dokun."

Oh. Doğru.

Bir nefes aldım ve kendimi çelikleştirerek elimi taşın üzerine koymak için uzandım. Tenim soğuk siyah yüzeye dokunduğu anda bir elektrik sarsıntısı kolum boyunca ilerledi ve kürek kemiğimde patladı. Bir feryatla elimi geri çektim ve büyücüye bakarak yüzümü buruşturdum.

Beni uyarabilirdi. "İlginç." Bakışlarını bana dikti.

Justice homurdandı, "Hadi, seni koca bebek. Akşam yemeği için zamanında dönmek istiyorum."

İlginç mi? Büyücü neden öyle dedi? İlginç demek tuhaf demekti ve zaten olduğumdan ya da olduğumdan daha fazla tuhaf olmaya ihtiyacım yoktu. Bunun üzerinde daha fazla duramadan tekneye bindirildim.

Birkaç dakika sonra tekne iskeleden ayrıldı ve ben de yanlara tutunarak suyun derinliklerinde dönen siyah bir şeye baktım.

"Selkiler. Göz teması kurmayın, yoksa bizim için şarkı söyleyebilirler," dedi Noble. "Şekil Değiştiren Adası'nın Alfa Adası olmasına hâlâ kızgınlar."

Yani babamın bana söylediği doğrudu. Tabii ki çok kızmışlardı. Alfa kral diğer tüm şekil değiştiren türleri adadan kovmuş ve adayı sadece kurtlar için talep etmişti. Bu da diğer şekil değiştirenleri büyücü halkla kaynaşmaları ve daha az arzu edilen koşullarda yaşamaları için sihirli toprakların kenar bölgelerine sürmüş. Ona evinden sürülmenin berbat bir şey olduğunu söylemek istedim ama Rage ve Justice'in öfkeleri ve/veya alaycılıklarıyla uğraşmanın sonucu yüzde yüz buna değmezdi. Ayrıca, selkilerin şarkılarının tehlikeli olabileceğini duymuştum, yani haklıydı.

Yirmi dakika sonra Alfa Adası'nın beyaz kristal kumsallarına yaklaştık. Parıldayan, yanardöner bir bariyer kıyı şeridini kucaklıyor, görebildiğim kadarıyla ufka kadar uzanıyordu. Her biri en az iki katana kılıcı taşıyan, dikenleri dik duran muhafız grubunu gördüğümde içimdeki sinirler çalkalandı.

Rage ayağa kalktığında "Vay canına, burayı gerçekten koruyorlar," dedim ve çatık kaşlarından ve gergin çenesinden bir şeylerin ters gittiğini anladım. Diğer üç Geceyarısı kardeşi de ayağa kalktı ve birden saklanasım geldi.

Kaptan tekneyi grubun yanına çekerken, hepsi de neredeyse Rage kadar iri biftteklerden oluşan bir düzineden fazla muhafız tekneye hücum etti.

"Prens Courage! Amcanız çok endişelendi. Ada bütün gün tecrit altındaydı. Siz neredeydiniz?"

Gardiyanın sözleri beynimi elektrikli bir çit gibi sarstı.

Prens Cesareti. Rage. Rage... bir prensti...

"Oh, mistik büyücüler." Yüzümü buruşturdum. Gece Yarısı'nın dört kardeşi, alfa kralın uzak varisleri değildi. Hiç kimse doğrudan tahta geçmediği sürece prens unvanını taşıyamazdı. Onlar varislerdi. Ama *amca*? Bu, kralın çocuğu olmadığı anlamına geliyordu, varislerin ne kadar değerli olduğu düşünüldüğünde büyüleyici. Belki de kısırdı.

Rage'in kaşları çatıldı ve daha önce yüksek büyücüye gösterdiği çağrılar beefcake'e uzattı. "Bir alfa varisi getirme emrine uyuyorduk. Çağrıyı imzaladığına göre amcamın bunu bildiğinden eminim."

İşte o zaman Kaptan Beefcake bana uzun bir bakış attı ve dudağı kıvrıldı. "Kimsin sen?"

Kaşlarımı kaldırdım ve elindeki kâğıdı işaret ettim. "Nai, Crescent Klanı'nın alfa varisi."

Adam kaşlarını çattı, bakışları celp kâğıtlarından bana doğru kaydı. "Bu bir şaka mı?"

Kardeşlerin her birine baktım ama hiçbirisi gülmüyordu. Ben gülmüyordum. Beefcake dostum gülmüyordu. Kaptan bile gülmüyordu. "Öyle olmadığına eminim," dedim kuru bir sesle.

%99.6 eminim. Yüce büyücüler adına neler oluyordu?

Kaşlarının arasında derin bir kırışıklık belirdi. Komik olduğumu düşünmediğinden %99,7 emindim.

"Bir sorunumuz var." Kâğıdı tekrar Rage'e doğru itti. "Kral bunu imzalamadı; bu sahte. Gidip amcanla konuşsak iyi olur."

Midem bulandı. Sahte mi? Bunu nereden biliyordu? Ve neden suçlu benmişim gibi hissediyordum?

Dört kardeşe baktım, dikkatim birinden diğerine sıçradı. Dördünün de benzer ifadeler takınması durumumu Arkansas kristali kadar netleştiriyordu. Merhaba bela, yine karşılaştık.

Her adımda o tek kelime zihnimde tekrarlanıyordu.

Sahte.

Kral beni çağırmadıysa kim çağırdı?

Bölüm 3

"GELECEK YILA KADAR BAŞLAMAYACAKTI!" Alfa kralının karanlık, çakıllı sesi sağımdaki kapalı kapının arkasından öfkeyle yükseldi. Bir şey duvara çarpıp cam kırıklarıyla patladı ve ben bankın kenarlarına sıçradım.

Alfa kral bir alfa kıçıdır.

Alfa kralın odasına yaklaştığımızda, Rage antredeki ahşap bir bankı işaret etmiş ve oturmamı söylemişti. O anda sinirlenmişim ama en büyük köpek bağırmaya başlar başlamaz rahatlamaktan başka bir şey hissetmedim. En azından bu şekilde bana dik dik bakmadan ya da alfa zihin kontrolünü üzerimde kullanmadan onu değerlendirebilecektim. O sadist canavarın, klanıma saldırı emrini veren adamın, bizi insan dünyasına sürgün eden adamın gözlerinin içine bakmak zorunda kalacağım günden korkuyordum. Onun acımasız zalimliğini düşünmek bile kanımı kaynatıyordu ama alfa kralı olarak hepimiz üzerinde gücü vardı. Adalet kapıyı kapattığından beri kral bağırıp duruyordu ve şimdi onu dinlemek için eğildim.

"Adadan ayrılmaya nasıl cüret edersin...?" diye öfkelendi. "Ölümlüler diyarının bizim türümüz için ne kadar tehlikeli olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Sessizlik.

"Efendim, biz sadece emirleri uyguluyorduk-" Noble yaptıklarını savunmaya çalıştı ama Alfa Kıç'ın buna hiç niyeti yoktu.

"Biri sana kendi kafanı kesmeni emretse, bunu yapar mısın? Lanetli büyücü çocuk, beynini kullan. Neden tek varislerimi Hilal'in çöpünü toplamaya göndereyim ki?" Açıklamasını kapıya ağır bir nesne daha fırlatarak noktaladı.

Vay be. Homeboy gerçek bir psikopat ve dev bir pislikti. Belki de Rage'in kazanan kişiliği bu adamın ailesinden gelen genetik bir hediyeeydi.

"Ama ağrılar-" Honor'un yumuşak tonu kralın fkese tarafından bastırıldı.

"Celp sahte! Herhangi biriniz imza mhrne baktı mı? Bu benim mhrm *değil*." Kralın sesi kesinlikle çileden çıkmış gibiydi. Eğer çekip giderse... Acaba onun yerini kim alacaktı?

Her nasılsa, Rage'in Midnight Sürüsü'n ve alfa kral pozisyonunu devr almak için ilk sırada olduğundan şüpheleniyordum.

"Onu geri götürelim mi?" Justice sordu, sesi yumuşak bir viski gibiydi.

Sessizlik. Düşünüyor muydu? Yani ailemin yanına dönmek kulağa harika geliyordu ama artık buradaydım ve biraz keşfetmek istiyordum. Ayrıca o iki saatlik yolu, geçidi ve sihirli yemini tekrar yaşamak kulağa korkunç geliyordu.

ne doğru eğildim, cevap vermesini bekliyordum.

"Yapamayız. İleri düzey büyücü zaten büyüsünü tekne iskelesinde başlattı," diye homurdandı. "Onu geri götürürseniz, nedenini Yüksek Büyücü Konseyi'ne açıklamak zorunda kalırız. Bu yüzden iyiliğimizi riske atmaya niyetim yok. Hayır, onu erkenden eğitmemiz gerekecek. Ancak, bu çağrıyı yapan hainin kim olduğunu bulmak istiyorum."

"Hain mi?" Rage'in sesi camı kesebilirdi.

"Evet, o belgeyi kimin düzenlediğini bulun ve bana kellesini getirin," diye homurdandı kral. "Tercihen vücutlarından ayrılmış olarak."

Vay be.

"O zaman ona kamarasını göstereyim," diye teklif etti Noble, sesi kapının yanından geliyordu. Muhtemelen beni buradan çıkarmak istiyordu.

"Hayır," diye bağırdı kral. "Rage, sen yap. Onu bırak ve onunla işin bitsin. Hilal pisliğine ne kadar az bulaşırsanız o kadar iyi."

Pislik. Ouch. Boğazım düğümlendi ve gözümü kırpıştırarak tavana baktım. Bir yıl daha eve gitmeyi çok isterdim. Ada bizi genellikle yirminci yaş günümüzden sonra çekerdi. Ben on dokuzuma yeni girmiştim.

Ben daha fazla dşnemededen çift kapı birden açıldı. Rage hışımla dışarı fırlayıp spor çantamı kapınca irkildim. "Hadi gidelim."

Ayağa fırladım ve uzun adımlarına ayak uydurmak için koşturarak onu takip ettim. Fuayeden çıktık ve kalenin kapısı arkamızdan kapandıktan sonra soru sormak için yeterince uzaklaştığımızı düşündüm.

Rage'e doğru eğildim ve fısıldadım, "Çağrını kimin gönderdiğini düşünüyorsun? Bu çok şaibeli, değil mi? Hiç düşmanın var mı?"

Yürümeyi bıraktı ve bana baktı, yeşil gözleri parlıyordu. "Evet." Burun delikleri alevlendi ve gözlerimin içine bakmak için eğildi. "Sen."

Verdiği cevap ciğerlerimdeki havayı emdi ve çenem açıldı. Bu *Yani*. Düpedüz kaba.

"Aynı tarafta değiliz, Nai," dedi, "Sen Hilal'sin; ben Geceyarısı'yım. Klanlarımız düşman ve bunun iyi bir sebebi var. Crescent *şaibeli* biri. Okula erken gelebilmen için kendi halkından birinin bunu uydurduğunu düşünmezdim. O yüzden sadece büyüü öğren. Sonra da lanetli topraklarınıza dönün ve bizi rahat bırakın."

Beni çenem yerde bırakarak uzaklaştı. İkimiz de klanımdan hiç kimsenin ölümlüler diyarından böyle bir şey yapamayacağını biliyorduk. Bunu sadece duygularımı incitmek için söylemişti.

İki saatlik yolculuğumuz sırasında aramızdaki anlaşmazlığı düzeltebileceğimize dair kurduğum tüm hayaller o anda yok oldu. Düşman olduğumuz konusunda söyledikleri yüzde yüz doğrudu. Öyleyse neden kalbim sızlıyordu?

"Senin bir kişilik sorunun var. Bunu biliyor muydun?" Kelimeleri sırtına fırlattım, keşke fırlatacak başka bir şeyim olsaydı.

Sadece homurdandı.

Kıpırdamadan durdum ve onun kıvrak adımlarla uzaklaşmasını izledim. Hâlâ ağır çantamı taşıyordu ve ben de dikkatimi yeşilin canlı tonlarına karışan kırmızılar ve turuncularla bezenmiş yaz sonu çiçekleriyle çevrili avluya verdim. Tüm bu güzellik... ve bakışlarım tekrar Rage'e yöneldi, ancak bu sefer öfkem çiçeklerle aynı renkte alevlendi-vitriolik kırmızı. Nefret yeterince güçlü bir kelime bile değildi.

Kral bu yüzden Noble yerine Rage'i gönderdi. Muhabbet yok. Arkadaşlık yok. Sıfır bağ. Rage beni kaldırıma atarken hiç tereddüt etmedi. Çöp gibi.

Avluda birkaç öğrencinin yanından geçtim, hepsi de yirmi ile yirmi dört yaş arasındaydı. Farklı işaretler taşımalarına rağmen, çoğunlukla kaynaşmışlardı. Ya da Rage yanlarından geçene kadar öyleydiler. O geçerken konuşmalar azaldı ve yüz ifadeleri kıskançlık, şehvet ve öfke karışımına dönüştü.

Gurur. Çoğunlukla *şehvet*. Eminim hepsi onu yalamak ya da onun gibi olmak istiyordu, ikisi de beni kızdırıyordu.

Aptal kurtlar.

Dikkatleri toplandığında, bakışları işaretime doğru kaydı.

Ve sonra kaşlarını çatılar.

Çok mu yargılıyorsunuz, pislikler?

Evet, buradan zaten nefret ediyordum. Hem *de çok*.

Avlunun kenarındaki büyük bir çeşmenin yanından geçtik. Sonra patika, birbiriyle eşleşen binaların uzak ucunda net bir sınır oluşturan bir çitin içinden geçti. İki gri taş yapı arasında yürürken, yolun dört binanın ortasında büyük bir açıklığa çıktığını fark ettim. Her biri farklı bir yöne bakıyordu; kuzeye, güneye, doğuya ya da batıya. Her yapı aynı yükseklik ve genişlikte olmasına ve aynı malzemelerden inşa edilmiş olmasına rağmen, hepsi aynı değildi.

Güneye bakan, gri taşları cılganmış ve sarmaşıklardan arındırılmış binaya baktım. Çiçek tarhları yürüyüş yolunu kaplıyordu, koyu renkli malçlar canlı bitkilerle tam bir tezat oluşturuyordu. Koyu renkli ahşap kapıya kazınmış bir dolunay, konutun Gece Yarısı Klanı'na ait olduğunu ilan ediyordu.

Şok edici.

Döndüm ve Rage'i bulana kadar diğer öğrencileri taradım.

"Seninki şu," dedi Rage, çantamı ayaklarımın dibine bırakarak. Batıya bakan harap bir binayı işaret etti. "Kuzenin sana yardım edebilir ya da edemez. Bir saat içinde avluda ol yeter. Açılış töreni saat beşte başlayacak."

Bana soru sorma fırsatı vermeden döndü ve uzaklaştı.

Tam da düşündüğüm gibi kenara atılmıştı. Sırtına bakarak, onu önümde diz çökmeye zorlayabilmek için hava büyüğü diledim. Ya da daha iyisi, ateş büyüğü diledim ki onu yakabileyim.

Çok teşekkürler, Prens Pislik.

Dondu kaldı - bu da muhtemelen bunu yüksek sesle söylediğim anlamına geliyordu. Oops.

"Bu sana *Prens Cesareti*," diye hırladı. "Sana saygıyı öğretmek zorunda bırakma beni."

Saygı mı?

Manyakça güldüm. "Öğretebilmek için bunun ne olduğunu bilmen gerektiğine eminim."

Bir izleyici kitlesi toplamıştık ve bu yerin giriş ve çıkışları hakkında pek bir bilmiyor olsam da, bir alfa olmak, Rage de dahil olmak üzere başkalarının size hükmetmesine izin vermemek anlamına geliyordu.

Kollarımı kavuşturdum. "Eğer *saygımı* kazanmak , bunu hak etmen gerekecek." Birinin nefesi kesildi, bir başkası da kıs kıs güldü.

Belki kıs kıs gülen kişiyi daha sonra bulabilirdim; buradaki tek akli başında kişi o olabilirdi. Şu anda, hemen gitmem gerekiyordu. Çantamı aldım ve Hilal Klanı'nın odasına doğru yürüdüm. Umarım Nolan hatırladığımdan daha iyi davranırdı. Bugünlük pisliklerle işim bitmişti.

Soluk kapısının üzerinde hilal olan binaya doğru hışımla ilerledim. Yürüyüş yolunun her iki tarafındaki topraklar yabancı otlarla kaplıydı; görünürde tek bir çiçek bile yoktu. Kapıya çıkan birkaç basamak kırık ve döküktü ve gri taşa tırmanan *sarmaşıklara* bakarak yüzümü buruşturdum... *zehirli sarmaşıklar*.

Yapraklar revağın zeminini kirletiyordu ve köşelerdeki moloz yığınları yıllarca -muhtemelen klanımızın sürgün edilmesinden bu yana- dikkat edilmediğini gösteriyordu.

Harika.

Kapıya uzanıp çaldım ama arkamdan gelen ilgi hissi, kolu denemek için motivasyon sağladı. Burası zaten klanımın yatakhanesiydi, değil mi? Tokmak döndü ama kapıyı iterek açtığımda ahşap pervaza sürtündü.

İçeri adım attığımda, pencerelerden süzülen öğleden sonra güneşinin kir ve pislik katmanlarını aydınlattığını fark ettim. Yukarıdaki avizeden aşağıdaki mermer zemine kadar her şey yılların tozuyla kaplıydı - parmak arası terliklerimi gri tozun içinde sürükledim ve başımı salladım -.

İğrenç.

Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattıktan sonra "Alo?" diye bağırdım. Hiçbir şey yoktu.

Bayat hava kemirgen dışkılarının kokusunu taşıyordu. Bu alanın yakın zamanda rahatsız edildiğine dair hiçbir kanıt görmedim. Nolan bu çöplükte mi yaşıyordu? Eğer yaşamıyorsa onu suçlayamam. Bu biyolojik tehlikenin içinde yaşamaktansa çadırda kamp yapmayı tercih ederim. Yatak odalarının en azından bir kat yukarıda olacağını düşünerek çantamı merdivenlerin yanına bıraktım ve Nolan'ı bulmak için yola koyuldum. Umarım yol boyunca atıştırarak bir şeyler bulabilirdim. Açlıktan ölüyordum.

Tozlu, dağınık odalara girip çıkarken parmak arası terliklerim yere çarpıyordu. Burası çok büyüktü. Bir balo salonu, bir oyun

langırt, bilardo ve hava hokeyi olan bir oda ve güney kanadında bir çalışma odası vardı. Ama bakımsızlık her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Tozlu, yarısı kırık bir langırt masası görmek bir suçtu ama kütüphanede yere yığılmış kitaplardan daha az suçtu.

Kaçırdığım yemeği protesto etmek için karnım guruldadı ve küflü oturma odasının kapısını kapatıp fuayeye geri döndüm. Oradan birinci katın kuzey tarafına geçtim ve burayı tanımaya çalıştım.

Güneş ışığı azaldı ve dehşet içinde inleyerek mutfaktaki elektrik düğmesini çevirdim. Nasıl olur da elektriğimiz olmazdı? Bu buzdolabı olmadığı anlamına mı geliyordu?

Pencerelerden sızan azıcık ışık, tezgâhı kaplayan kutuları aydınlatıyordu. Yiyecek olduklarını biliyordum. Kokusunu alabiliyordum. Çürümüş muzlar ve ekşi süt -ki bu da birinin sütü döküp kokutacak kadar yakın zamanda burada yaşadığı anlamına geliyordu.

Nolan, seni pis domuz.

Kötü muameleyi protesto eden kapının iniltisi dikkatimi çekti ve "Nolan?" diye bağırdım.

"İğrenç bir şey bu," diye homurdandı genç bir kadın, sesi koridordan bana doğru süzülüyordu. "Lanet olası alfa kral ve lanet olası Geceyarısı Klanı."

Kim olduğunu bilmiyordum ama şimdiden hoşuma gitmişti.

"Merhaba," diye seslendi şarkılı bir sesle. "Burada olduğunu biliyorum Hilal kız. Senin zavallı kuyruğunu bir alfa varisinin dayağından kurtarmaya geldim."

Kıkırdadım, elimde değildi. Diğerleri de böyle mi düşünüyordu? Rage'in bana gerçekten zarar vereceğini mi? Yani en yüksek mertebeden tam bir pislikti ama... dayak mı?

Yok artık. Az önce dışarıdaydı ve Rage'le küçük tartışmamı yakalamış olmalı.

Benim yaşlarımda genç bir kadın kapıdan içeri girdi ve yüzündeki tiksinti ifadesi eriyerek bir sırıtışa dönüştü. "İşte buradasın."

Benden birkaç santim kısaydı, belki bir buçuk metre, kumral saçları ve çillerle tozlanmış açık teniyle. Ortaçağ kıyafetlerini andıran yeşil bir elbise giymişti ve saçları çiçeklerden bir taçla süslü bir şekilde toplanmıştı. Alnında üç çeyrek ay işareti göze çarpıyordu. *Hasat Klanı*.

Gülümseyerek mutfak zeminindeki siyah beyaz fayansların üzerinden geçti ve bana elini uzattı. "Benim adım Kaja. Hasat Klanı'ndanım." Başını sallayarak, "Lütfen bana çiftçi şakaları yapma" diye ekledi.

. "Oraya gitmeyecektim. Ben Nai." Kısa bir süre el sıkıştık.

Burada bir arkadaş edinebileceğimi hiç düşünmemiştim. Adada ya öldür ya öldür mantığı olduğunu sanıyordum.

"Prens Courage'ı öyle *bir* azarladın ki... *destansı*. Seninle tanışmak ve seni toz solumaktan ölmekten kurtarmak zorundaydım." Her şeyin üzerinde duran kalın kir tabakasını gösterdi.

Kıkırdadım. "Bazen erkeklere hadlerinin bildirilmesi gerekir." Sonra iğrenç mutfak işareti ettim. "Bunun nesi var böyle? Kuzenim cidden böyle mi yaşıyor?"

Yüzü aniden kasvetli bir hal aldı, "Hepimizin hizmetçileri ve eşyaları kraliyet tarafından ödeniyor. Senin sürün ... uh..."

Mesajını açık ve net bir şekilde anladım. Artık burada kabul gören bir klanın lükslerine sahip değildik.

"Kostüm giymemiz gerekiyor mu?" Kıyafetini göstererek ve konuyu değiştirerek sordum. Çocuklar gelirken ne demişlerdi? İşlerin daha resmi olmasıyla ilgili bir şeyler...

Kaja güldü ve sonra elini yukarı aşağı sallayarak vücudumu işaret etti. "Bu gece, biz. Açılış töreninden önce üstünü değiştirmeyecek misin?"

Hay aksi. Unutmuşum. "Evet, kesinlikle-"

"Alfa Akademisi onaylı elbiseleriniz yok, değil mi?" Dudaklarını düzleştirdi ve homurdandı.

"Hayır."

Kaşlarını çatı. "Sana malzeme listesini ve kıyafet yönetmeliğini gönderdiler mi?"

Kürek kemiklerimin arasındaki öfke, sırtıma saplanan yakıcı bir demir gibi alevlendi. "Hayır, yapmadılar."

Bileğimi tuttu ve çekti. "Gel . Acele edersek Yüksek Büyücü Konseyi gelmeden . Midnight'ın seni sabote etmesine izin vermeyeceğim. Sen ve ben kanka olacağız, bu konuda anlaşalım."

Dudaklarımda bir sırıltı belirdi ve ben de peşinden gittim, o benimle sohbet ederken beni mutfaktan sürüklemesine izin verdim.

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" Nefes aldığı anda sordum. "Minnettar olmadığımından değil, ama beni tanıımıyorsunuz." Teknik olarak, biz

Alfa Kral pozisyonu için birbirimizle yarışıyorduk. Eminim Rage'in alacağı varsayılıyordu ama kurallar mezun olduktan sonra herhangi birimizin bu pozisyon için mücadele edebileceğini belirtiyordu.

Kaşlarını kaldırarak bana doğru baktı. "Öncelikle, alfa olmak için onuncu sıradayım ve evde sekiz kardeşim daha var. Yani tüm ailem bir gecede ölürse diye annemi mutlu etmek için buradayım."

Kıs kıs güldüm. On sekiz varis! Bu kadar çok kardeşi hayal bile edemezdim. "İkincisi, Gece Yarısı varisleri bu sabah ortadan kayboldu ve Büyük bir çılgınlık. Tüm ada kilitlenmişti ve *sen de* onlarla birlikte geri döndün, yanında havai fişekler de getirdin. Bundan daha fazlasını bilmeme gerek yok."

"Bir arkadaşım olduğu için minnettarım," dedim ona dürüstçe. Bu kız biraz ileri görüşlüydü, ama bunu her gün havasız ve ukala olmaya tercih ederdim.

"Mükemmel. Ben de öyle. Şimdi, kaç beden elbise giyiyorsun?"

Bir de baktım ki kuzeye bakan yatakhane bir sürü Hasat kızının arasındayım. İtirazlarıma rağmen Kaja bana zorbalıkla alacakaranlıkta gökyüzüyle aynı renkte, ayak bileğime kadar uzanan mavi bir elbise giydirdi. Koyu renkli kumaş soluk tenimle tam bir tezat oluşturuyordu ama görünüşe göre dizlerimi örttüğü için resmi etkinlikler için yüksek mage kıyafet kurallarını karşılıyordu.

Kim bilebilirdi ki?

Büyük ihtimalle herkes, ben hariç.

Bölüm 4

KAJA ve büyük ikiz kız kardeşleri sırasıyla birinci ve ikinci sınıftaydı. Üçüncü ve dördüncü sınıfta okuyan iki kız kardeşi daha vardı ama ben içeri girdiğimde odalarına kapanmışlardı. Görünüşe göre anneleri çok sayıda kız çocuğu doğurmuş ama sadece bir oğlu olmuş, o da şu anda iki yaşındaymış. Zavallı çocuk muhtemelen hiçbir zaman sürünün alfası da olamayacaktı. Bu görev en büyüklerine düşerdi, o da neredeyse her zaman en güçlü olanıydı.

İkizlerin çilleri yeni arkadaşımınla aynıydı ama dalgalı saçları Kaja'nınki gibi kumral değil, bal rengindeydi. İkizlerin de yetenekleri vardı, bunu onlara vermeliydim. Kirpiklerime çılgınca bir şey yapmışlardı ve onları yelpaze gibi göstermişlerdi ve bu yapışkanın asla çıkmayacağından emindim. Vücut parıltısına ayağımı koydum. Sadece başımın tepesindeki örgüye bir tutam serpilmesine izin verdim, bu da özellikle uzun sarı saçlarımdan geri kalanı yumuşak bukleler halindeyken bir taç gibi görünmesini sağladı. Montana'da böyle giyinmezdik. Gelinlik giymiş gibi hissettim. Garipti... ve eğlenceliydi.

Kaja ve ben taş bir patika boyunca yürüdük, töreni kaçırmamak için adımlarımızı hızlandırdık. Dikkatimi tekrar yeni arkadaşımın çevirerek, "Ee, on yedi kardeş... nasıl bir şey bu?" diye sordum.

"Eğlenceli. Gürültülü. Çılgın. Tek çocuk olsaydım muhtemelen sürekli kendi kendime konuşur ve sıkıntıdan ölürdüm." Omuz silkti, kıkırdadı.

Ben de onunla birlikte güldüm. "O zaman iyi ki tek çocuk olan benim, sen değilsin, değil mi?"

Kaja başını salladı; kalbimde hızla yer edinmişti. "En büyük varisin kim?" diye sordum.

Yürüyüş yollarına girip çıktık ve binaların yanından geçtik ve tamamen kaybolmuş olan ben, Kaja'nın yolu bilmesine sevindim.

"Nala. Alfa olmaya hazırlanıyor. Su bükme yeteneği zaten yeterince güçlüdür."

"Güzel. Duydum-"

Ağaçların bir karaltı fırladı ve çarpışmadan kaçınmak için tökezlediğim sırada önümü kesti. "Lanet büyücü!"

Kuzenim Nolan önümde belirdi, hançer gibi bakıyordu. "Nai, seninle konuşmam gerek."

Kolumdan tuttu ve beni patikadan çalıkların arasına doğru çekti.

Topuklarım toprağa battı ve ona hırladım. "Bırak beni."

Tam Kaja yeşilliklerin arasından bize bakıp kaşlarını çatarken kolumu bıraktı.

"Nai?"

"Bana nereye gideceğimi söyle, seninle orada buluşalım," dedim yeni arkadaşşıma, kuzenime başımı sallayarak. Nolan'ın istediği şey iyi olsa iyi olurdu.

Bana yolu takip etmemi söyledi ve o gittikten sonra Nolan'la yüzleştım, ters ters baktım. "Doğrudan bir emir vermediğin sürece bana asla böyle dokunma.

Bu durumda seve seve bunu yaparım," diye çıktım.

Bu ne cüret! Ben mirasçıydım, o ise yedek. Görünüşe göre, hala benden daha iyi olduğunu düşünüyordu. Tamamen kuruntulu.

Ancak Nolan geçen yıl içinde değişmişti. Her zaman sıska olan Nolan, şimdi bir alfanın yapısına sahipti; 1.80'in üzerinde boyu ve geniş omuzları vardı. Yine de, yağlı saçları ve kokusu herhangi bir gösterge ise, hala zayıf iradeli, tembel ve - açıkça görüldüğü gibi - çabuk öfkelenen biriydi.

"Neler oluyor, Nai? Gece Yarısı varislerinin seni buraya getirdiğini duydum?" Nolan üzerimde yükseliyordu, sesi alçaktı. Yüz hatları benim adıma hiç göstermediği bir endişeyle çatılmıştı.

Belki de onu nasıl okuyacağımı bilmiyordum.

"Evet... şey, bir yıl erken başladım." Ona başka bir bilgi vermek istemediğim için kollarımı kavuşturdum.

Diğer iki varis yanımdan geçti. Nolan beni daha uzağa çekmeden önce onlara ters ters baktı. Yutkundu, gözleri büyüdü ve neredeyse.. çaresiz görünüyordu.

"Ailemiz bizi burası için hazırlamadı, Nai. Hiçbir şeyimiz yok: hizmetçi yok, para yok... hiçbir şey yok. Bizi yemek için çalıştırıyorlar ve sonra da

artık şeyler. Biz ikinci sınıf vatandaşsınız, o kadar."

Midem bulandı ve kaşlarımı çattım, aniden gerildim. Aklım mutfak masasının üzerindeki çürümüş yiyecek kutusuna gitti. Elbette bu okul tarafından sağlanmıyordu? Yutkunarak bildiklerime odaklandım. Nolan her zaman bir domuz olmuştu. Belki de yatakhaneimizin ahıra benzeyen koşulları için bir bahane olarak şikâyet ediyordu.

"Biraz temizlik yapsan ölür müsün? Yurt iğrenç durumda?"

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi başını salladı. "Bu geceden sonra boş bir saniyen olup olmadığını göreceksin. Alfa kralının kölesi olmak üzeresin."

Bununla birlikte, beni bir şaşkınlık kasırgasıyla baş başa bırakarak çekip gitti. Alfa kralının kölesi mi? Bu da ne demek oluyordu?

"Nai? Kayıp mı oldun, aşkım?" diye seslendi tanıdık bir ses ve ben dönüp Noble'ı buldum, elini çalıların arasından uzatmıştı. Üç parçalı takım elbisesi içinde günah kadar yakışıklı görünüyordu. Arkasında Onur, Adalet ve ... *Öfke* duruyordu.

Bakışlarım dört prensin en acımasızına takıldığında zihnim bulandı. Sıcaklık göğsümden sıvı bal gibi yayıldı. Sanki bu adam daha da ateşli olabilirmiş gibi, Bay Yalanabilir enkarne, kömür grisi bir takım elbise içinde sıcaklığın stratosferine fırladı.

Yum. Hayır, bekle... piç.

Bakışları yavaşça bedenimde gezinirken Rage hiçbir şey söylemedi, gözlerindeki sıcaklık dikkatini somut bir okşayışa dönüştürüyordu. Kalbim yerinden fırladı.

"Noble, gidelim," diye tersledi Rage.

Neden seksi olanlar hep böyle pislik oluyordu?

Noble kolunu bana doğru uzattı ve ben de sırtarak uzattığı elini tuttum.

"Teşekkür ederim, dostum."

Kolumu kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve beni patikaya doğru götürmesine izin verdim.

Honor arkamdan, "İyi temizlenmişsin yavrum," diye seslenince sırtışıım yayıldı. "Ve o elbise-"

Rage hızla yanımızdan geçti ve bizi geride bıraktı. "Törene odaklanın, sizi aptallar."

"Burada öfke kontrolü öğretiyorlar mı?" Yüksek sesle düşündüm. "Birisi bunu önerebilir... seçmeli ders olarak. Sadece bir düşünce."

Noble yorumumu elinin tersiyle itti. "Huysuz çünkü Declan Amca seni almaya gitmemize çok kızdı ve bizi bir güzel benzetti."

"Yine mi?" Başımı eğdim. "Buraya ilk geldiğimizde de böyle yapmıyor muydu?"

Alfa kralından gelişigüzel *Declan Amca* diye bahsetmelerinin ne kadar çılgınca olduğu gözümünden kaçmadı. Kralın neden hiç çocuğu yokmuş gibi görüldüğü gibi daha fazlasını bilmek istiyordum ama sormaya cesaret edemedim.

Honor homurdandı.

"Bu sadece ısınma turuydu," diye mırıldandı Justice.

Vay be. "Bilmek istiyor muyum?"

Noble başını salladı. "Eğer bir gün onunla görüşmeye çağrılırsan, önceden bana haber ver ki ben de yanında olabileyim."

"Neden?"

Honor kardeşinin yanına yaklaşırken Noble sesini alçalttı. "Sana yardım etmek için."

Honor gözlerimin içine bakmak için öne doğru eğildi ve hüzünlü bir gülümseme sundu. "Alfa kralı hatalardan hoşlanmaz, bu yüzden radarın altında kalmak için elinden geleni yap."

Vay be.

Sözleri kafama dank başımı salladım. Kral sandığımdan da kötüymüş. Dikkatim ileriye, iyi aydınlatılmış bir avluya kaydı ve merak beni ele geçirdi.

"Peki bu gideceğimiz tören nedir ve Baş Büyücü neden Konsey orada mı?"

Yol cam kubbenin girişinde sona erdi. Bir grup yaşlı öğretmen kapıda durmuş, öğrencileri içeri buyur ediyordu.

"Şey," dedi Noble sırtarak, "bu senin elemental yakınlığının ne olduğunu görmek için bir test."

Başımı salladım. Her ne kadar sulandırılmış ve kurtla karıştırılmış olsa da yüksek büyücülerin soyundan geldiğimiz için elementlerle bağlantılı harika büyücü güçlerimiz vardı. Akademi'ye gelmemizin ana sebeplerinden biri de buydu: elementlere olan yakınlığımızı ve bunu nasıl kullanacağımızı öğrenmek. Tüm kurt şekil değiştirenlerin insanlara kıyasla daha yüksek hız, işitme, görme, koku alma ve hatta iyileşme yetenekleri vardı, ancak alfa varislerinin her birinin ayrıca bir yakınlığı vardı: hava, ateş, su veya toprak gücü. Sadece kraliyet kanından gelenlerde görülen elementler üzerindeki kontrolümüz, yüksek büyücülerin gücüyle kıyaslandığında son derece sınırlıydı. Babam bir keresinde bir yüksek büyücünün sadece zihnini kullanarak birini odanın diğer ucuna sürüklediğini gördüğünü anlatmıştı. Büyücülerin bir dizi gücü vardı.

Elemental büyü biz alfa kurtları diğer şekil değiştiren ırklardan ve hatta sürümüzdeki diğer kurtlardan ayırırdı. Babam bir ateş elementi idi.

Onun büyüsü sürünün içine sızdı, böylece ben de dahil olmak üzere onlar da zaman zaman büyüyü çekip daha az derecede kullanabildiler. İki adım öteden bir kamp ateşinin yandığını görmek istiyorsanız, kızınız bendim. Ama güç, sürümüzdeki diğer kurtlarla birlikte orada durdu.

Babam gibi olacağımı ve ateşe yakınlığım olacağını varsaydım, bu harika olurdu. O zaman Rage'i zihnimle yakabilirdim, böylece bunu kimin yaptığını bilemezdi.

"Pekâlâ," diye omuz silktim. "Ne tür bir test?"

Testler ve ben genelde pek anlaşılamazdık. Rage'in sabrımı sınaması gibi; orada en iyi ihtimalle C- alıyordum.

Honor kıkırdadı. "Bu çok kolay. Sadece bir kristale dokunacaksın."

Tekneye binmeden önce dokunduğum kristali ve onun beni nasıl çarpmış olduğunu düşünerek kaşlarımı çattım. "Bu kadar mı?"

"İşte bu "

Bunu yapabilirim.

"Yakınlık derecen nedir?" Noble'a doğru eğildim. "Yoksa bunu sormak kabalık mı olur?" "Rage haklı; hiç ," diye homurdandı Justice ve uzaklaştı, Beni Honor ve Noble'la baş başa bıraktılar, aklı başında olanlarla.

"Dick!" Geri çekilirken bağırdım ve etrafımızdaki birkaç öğrenci nefes nefese kaldı.

Noble'ın sırtışı kulaktan kulağa yayıldı. "Sormak kabalık olmaz. Ben bir su elementiyim."

Vay be. Çok havalı.

"Su elementallerinin az da olsa iyileştirme yetenekleri olduğunu duymuştum," dedim.

Başını salladı. "Sadece küçük yaralar ve kesikler ve kendimde işe yaramıyor. Bu özverili hediyelerden biri."

Bu da alfa kralıyla bir "toplantı" için çağrıldığımda Noble'ı neden yanımda istediğimi açıklıyordu. Öğrencilere işkence eder miydi? Daha kötü biri olabilir miydi? Rahatsız edici düşünceleri uzaklaştırmak için başımı salladım. "Özverili olmak çok zor olmalı."

Bir kahkaha patlattık, ancak cam kubbeli bir binanın açık kapısında duran bir öğretmen tarafından susturulduk.

"Prens Noble..." Bakışları çengelli kollarımıza kaydı ve ağzı bir anda açıldı.

"Madam Sherky." Noble başını uzun boylu, kıvrak, Gece Yarısı kadınına doğru eğdi.

Açık çift kapıdan içeri girdiğimizde Noble bana doğru eğildi. "Kusura bakma Nai, kaçmam lazım. Gösterinin tadını çıkar. Umarım havalı bir yakınlığınız vardır."

Onu bıraktım ve fısıldadım: "Eğer iyileştirme yetenekleri olan bir su elementiysem, yaralandığında sana yardım ederim. Ben de özverili olabilirim."

Yarı şaka yapıyordum ama yüzünde beliren şefkatli ifade bana duyulduğünü düşündürdü.

Eğildi ve yanağımdan öptü. "Burası için fazla iyisin."

Geri çekilen sırtına baktım, sözleri kafamın içinde çınlıyordu. Duruşum değişmemişti: Gece Yarısı Sürüsü bir avuç psikopat kalleşti.

... Noble *hariç*. O çocuk bal gibi tatlıydı. Honor da iyi biriydi ama onu henüz arkadaşım diyecek kadar iyi tanıımıyordum. Noble'dan daha sessizdi.

"Psst!" Kaja tısladı.

Odada onu ararken çenem düştü.

Kutsal büyücü şekil değiştiren bebekler.

Bu oda bana bir çayırı hatırlattı, sadece içeride. Yemyeşil bitki örtüsü, duvarların kenarlarından cam kubbe tavana kadar uzanan beyaz sürünen sarmaşıklarla birlikte alanın çoğunu kaplıyordu. Parlayan beyaz sinek kuşları başımızın üzerindeki boşluğa girip çıkıyordu. Büyülü bir düşün mekânı gibiydi.

Kaja'nın yanına sıkıştım ve bakışlarını odanın önündeki yükseltilmiş platforma doğru takip ettim.

Girdaplı büyülü cüppelerini giymiş beş yüksek büyücü orada duruyordu. Geçittekini tanıyınca sertçe yutkundum. İçeri girmeme izin vermişti ama büyüsu bana bir sorgu gibi gelmişti. Koyu mavi pelerini onu en güçlü su elementali olarak tanımlıyordu.

"Yüksek konsey bu mu?" Beş adama bakarak fısıldadım.

Söylentiye göre, yüksek büyücülerin sahip olduğu üst düzey şeref mertebesine geçmeden önce bin yıl yaşıyorlardı - sözde şekil değiştirenlerin, vampirlerin ve hatta "normal" büyücülerin miras aldıklarından daha iyidiler. Biz kolayca bir yüzyıldan fazla yaşadık, bu yüzden şikayet etmeyecektim. Hem *de çok*.

Adamlardan birinin saçları benimkiler gibi gümüşü beyazdı ama o kadar kırışık ki bir ayağını çoktan bu fani âlemden dışarı atmış olabiliirdi. Diğer dördü daha gençti ve korkunç gözleri muhtemelen ölümcül silahlardı.

Kaja başını salladı ve sesini zar zor duyabileceğim kadar alçalttı: "Kız kardeşim bana tüm elemental yakınlıklara sahip olduklarını söyledi, ama her biri

bir tanesinin efendisi."

Renkli ipek pelerinlerini inceledim. Ateş için turuncu. Su için mavi. Toprak için kahverengi. Hava için beyaz.

Ama yaşlı adam... yanardöner gümüş bir cübbe giyyordu. Hepsinin kralı gibi bir şey miydi? Yoksa sadece onurlandırılacak kadar yaşlı mıydı? Sadece dört element vardı, yani onda *bir şeyler* vardı.

"Peki ya..." Yaşlı büyücüyu işaret ettim. "...şu adamı mı? En güçlü elementi nedir?"

Kaja omuz silkti. "Ölüleri diriltebildiğini duydum."

Ölüleri diriltmek...?

Tüylerim diken diken oldu ve gözlerimi kocaman açarak Kaja'ya doğru döndüm. "Ciddi misin sen?" Tısladım.

Yüz ifadesinden mizah yaptığı anlaşılmıyordu ama onu gerçekten anlayabilecek kadar iyi tanımıyordum.

"Sadece sana söylenenleri yap, bir şey olmaz." "Bu pek güven verici değil," diye mırıldandım.

Dikkatim Yüksek Büyücü Konseyi'nin beş üyesinin yanından geçerek her birinin arkasında duran silahlı askerlere kaydı. Bu adamlar modern göğüs zırhlarından taşıdıkları parlak ve keskin silahlara kadar tam bir belalı timsaliydi. Ölüm makineleri. Her biri için bir tane. Siyah taktik giysilerine hayranlıkla bakıyordum ki bakışlarım yüksek büyücü armasına takıldı ve askerlerin kim olduğunu anlayarak irkildim.

"Bunlar onların kalkanları mı?" Onlara kahramana taparcasına baktım ve heyecanımı çalıştım. Alfa kralın yanında, bu kurt değıştirciler sahip olabileceğimiz en yüksek mevkilere sahipti.

Kaja başını salladı. "Oldukça havalı, değil mi? Benim ikinci en büyük kız kardeşim de öyle." Gözlerim yaşlı adamın arkasında duran ve eli bir kılıcın kabzasında olan kızıl saçlı vahşî kalkana takıldı.

Çok havalıydı. Sonunda bir tane gördüğümü söylemek için babamı aramak istedim. Yüksek Büyücü Konseyi o kadar önemliydi ki, her birinin onları korumak için bağlı yaşayan bir kişisi, bir kalkanı vardı. Kalkan, yüksek büyücüye verilen her türlü zararı, hatta ölümü bile emer ve yüksek büyücüyu hayatta tutardı.

Yaşlı büyücü sanki birini arıyormuş gibi gözlerini odanın içinde gezdirdi. Kürsüye yaklaştığında Kaja'ya başka bir soru sormak üzereydim.

Kulaklarıma kan hücum etti, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki tüm duyabileceğinden emindim. Ne ya da kimi ? Beni tanıyor muydu?

gelecek yıla kadar burada olmaması mı gerekiyordu? Bunu bilemezdi... değil mi? Babamın bana Yüksek Büyücü Konseyi'nin yetenekleri hakkında söylediklerini hatırlayarak kıvrandım - hemen hemen her şeyi yapabiliyorlardı.

Zihin okuma

kesinlikle yeteneklerinde... ne derecede olduğunu bilmiyordum.

Yaşlı büyücünün elinde mikrofon yoktu ama yine de sesi hepimizin duyabileceği şekilde yükseliyordu. "Alfa Adası'na hoş geldiniz. Gelenek olduğu üzere, kardeşlerim ve ben elemental benzeşim törenine ev sahipliği yapmak üzere buradayız."

Diğer dört yüksek büyücüye baktım, hiçbirisi yaşlı büyücüye ya da alfa varislerine bakmıyordu. Biri esnedi, diğeri ise solundaki yüksek büyücüye bir şeyler söylemek için eğildi. Dördü de en iyi ihtimalle sıkılmış görünüyordu. Belli ki biz onların en sevdiği yıllık yükümlülükleri değildik.

Elemental maji öğretmeni olduğunu tahmin ettiğim bir kadın, çeşitli genişlik, uzunluk ve renklerde çıkıntılı noktaları olan dev bir kristal kümesi çıkardı. Ben de dahil olmak üzere tüm oda toplu bir ahhh çekti ve öne doğru eğildik.

Bir kurt olarak toprağı severdim ve doğal kristallerle ilgili bir şeyler içimde derin bir yankı uyandırırđı. Montana'da yıllar boyunca topladığım bir dizi güzel taşım vardı ama bunun gibi bir kristali hiç görmemiştim. Uçları berrak kuvars, ama tek bir kütle olan kristalin içinde renkler dönüyordu; kırmızı, mavi, yeşil, sarı, turuncu, mor ve hatta siyah. Böyle bir parça doğal olarak oluşabilir miydi?

"Yakınlık Taşı bize bizzat Ana Büyücü tarafından hediye edildi. Huzur içinde yatsın."

"Huzur içinde yatsın," diyerek büyülü ırklarımızı yaratan kadını onurlandırdık. Büyüsünün içinde çok sayıda DNA ipliğı barındırdığı ve düzinelerce büyülü ırkın ilkinin inşa etmek için ölümlüler âleminden madde ödünç aldığı söylenirdi: büyücüler, her türden şekil değıştirenler ve vampirler. Yüce Kraliçe olarak da bilinen Ana Büyücü hepimizin "annesiydi".

Yaşlı adamın sesi saygılı bir hal aldı. "Kraliçe büyülü ırkları yarattıktan sonra yorgun düştü ve dinlenmeye çekildi. Yarattıklarının hepsi sihirli toprakları keşfetmek ve kaderlerini aramak için ayrıldılar. Biri hariç hepsi. En sadık yoldaşı olan bir alfa kurt şekil değıştiren kaldı. Birlikte geçirdikleri bir asırdan sonra, onun eşi oldu ve o da yavrularına elemental büyü bahşederek onu onurlandırmaya karar verdi. Ve böylece sen yaratıldın. Soydaşlarına liderlik edenler için yüksek büyücü gücünün bir kıvılcımı, sevgi ve sadakat için bir ödöl."

Başımı saygıyla eğdim. Yüzlerce Hilal Klanı kurdu arasından sadece Nolan, ben, babam ve teyzem elemental büyü taşıyabiliyorduk ve bunun tek sebebi Ana Kraliçe'nin hayatını birlikte geçirdiği alfa kurda olan aşkıydı. Büyük bir aşk hikayesiydi. Ölümün bile onları ayırmadığı söylenirdi. Yüksek Büyücü Konseyi o zamandan beri ırklar arası üremeyi yasaklamıştı. -Ölüm cezası gibi ama Yüce Kraliçe'nin aşk hikayesi bir ırkın birleştiğinde ne kadar güçlü olabileceğini gösterdi.

Büyücü hikâyesini bitirdi ve boğazını temizledi. "Alfa varislerine son hediyesi Afinite taşı oldu. Elementinizi öğrendikten sonra, usta büyücü öğretmeninizle eşleştirileceksiniz."

Bakışlarım yarım düzine öğretmenin durduğu duvar boyunca ilerledi. Elemental büyücü ustaları buradaki eğitiminizi tamamlayabilir ya da bozabilirdi. Çok şey bilmiyordum ama bunu biliyordum. Güçlü bir yakınlığım olması ve güçlü bir büyücü ustasına atanmam gerekiyordu. Bir gün Nolan bana meydan okuyabilirdi.

Ve bunu engellemek için elimden geleni yapardım.

Bölüm 5

Kürsüdeki Yüksek Büyücü Benzeşim Taşına yaklaştı ve ardından konuşmasına devam etti. "Adınızı söylediğimde bana geleceksiniz. Avuçlarınıza gerçeğin kılıcını ve sonra iki elinizi de kristalin üzerine koyacaksınız."

Ne-ne-ne... Gerçeğin kılıcı da neyin nesi? Avuçlarıma mı batırayım?
Hayır, hayır, hayır.

Salona tekrar göz gezdirdim ama başka kimse onun anonsundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük hançeri havaya kaldırdığında bile.

-En az bir ayak uzunluğunda. Gümüş müydü?

Bütün bu olanlar çok garipti.

Dişlerimi sıktım ama kararımı çoktan vermiştim. Elemental gücümü istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Bu büyü beni sadece sürümdeki diğer kurtlardan ayırmakla kalmayacak, alfa olduğumda sürüme de sızacaktı.

Daha dik durdum.

Benzeşim Taşı titreşerek odaya gökkuşakları saçtı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü ve ilk kurban-er... öğrenciyi bekledik.

"Daybreak'ten Mallory."

Baş büyücü sanki bir listeden okuyormuş gibi adını söyledi ama ortada bir liste yoktu. Sadece bizi gümüş bir silahla kazığa oturtmak için bekleyen ürkütücü yaşlı bir baş büyücü vardı.

Sertçe yutkundum ve görebilmek için parmak uçlarımda yükseldim. Uzun sarı saçlı, uzun boylu, söğüt gibi bir genç kız cesurca öne çıktı.

Çenesini yukarı kaldırmış, üstünlük havası veriyordu. Bana yedi yaşımıdayken babamın bana verdiği Barbie bebeği hatırlatıyordu.

Boğumlu elini uzatan yaşlı adam, geri kalanımızın duymaması için sesini alçalttı. Avuçlarını önüne koymuş olan Mallory' bir şeyler söyledi. Mallory başıyla onaylayınca adam bileğini kavradı ve bıçağın ucunu önce sol avucuna, sonra da sağ avucuna .

Midem bulandı. Kutsal büyücü. Tüm sınıf arkadaşlarımın önünde avuçlarımdan bıçaklanmaktansa ölümsüzlere katılmayı tercih ederim.

Çok fazla kan var.

"Şimdi ellerinizi kristalin üzerine koyun," dedi yumuşak bir ses tonuyla, ama yine de herkesin duyabileceği bir ses tonuyla.

Mallory ellerini kristalin uçlarına dayadı ve kanı kümenin üzerine damladı.

Vay canına!

Bir anda kırmızı, turuncu ve sarı renk odayı aydınlattı. Büyülü canlı alevler, tüm vücudu güzel yanardöner parıltıyla kaplanana kadar kollarından yukarı tırmandı. Ellerini geri çekti ve bize doğru dönerken etrafındaki sihir kayboldu. Bir zafer gülümsemesiyle ellerini havada tuttu, büyülü ateş orada dans etmeye devam etse de avuçları iyileşmişti.

"Ah, ne kadar heyecan verici," diye haykırdı yüksek büyücü tam tersini belirten bir ses tonuyla. "Bir ateş elementali. Teşekkür ederim çocuğum. Büyücü ustaların ve ateşin yaşlı öğrencilerinin yanında yerini alabilirsin."

Sonra Kaja'yı çağırdı ve bana tereddütle baktığında ona baş parmağımla onay verdim. Kanı kristalin üzerine damladı. Birkaç saniye içinde, toprak elementi olduğunu ve bu yeteneğe sahip bir büyücü ustasının yanına yerleştirildiğini gösteren parlayan altın taşlar tuttu.

Sürüye ya da soya dayalı bir yatkınlık yoktu ya da öyle görünüyordu. Şimdi babam gibi mi yoksa tamamen başka bir şey gibi mi ateşim olacağını merak ediyordum. Yanıma baktığımda artık yalnız olduğumu gördüm. Odadaki diğer herkes duvarlara sarılmıştı, bu da onların daha yaşlı olduklarını .

"Hilal Klanı'ndan Naima," dedi yaşlı büyücü, beni sersemliğimden çekip çıkararak. Midem sıkıştı ve avuçlarım terden kayganlaştı.

Topla kendini, Nai!

Bakışlarıyla karşılaştım ve gözlerinin bulutlu derinliklerinin altında evrenler dönmeye başladı.

Ana Kraliçe, merhamet edin. Bu kadar korkacağımı tahmin etmemiştim. Korkmamalıydım.

Ya elemental bir yakınlığım olmasaydı? Sihrim olmasaydı, beni dışarı atarlardı. Burada eğitim almama bile gerek kalmazdı, başarısız biri olarak eve dönerdim ve Nolan'ı ilk varis olarak yerimi alması için bırakırdım. Bu her yüzyılda bir olurmuş; bunun bir lanet olduğunu söylerlermiş ve eğer herhangi bir klan lanetlenecekse... bu benim klanım olurmuş. O zaman klanıma gerçekten utanç getirirdim.

Lütfen, fiyasko olmama izin verme.

Yüksek büyücünün dudakları gülümseme olduğunu umduğum bir şekilde yukarı kalktı. "Lütfen bana katılın."

Alfa varislerinden birkaçı kıs kıs güldü ve içlerinden birinin inlediğini duydum - muhtemelen Adalet. Ya da Rage. Birinin kıçlarındaki sopaları çıkarması gerekiyordu. Nasıl oluyordu da Noble ve Honor ile kardeş oluyorlardı? Neden buradaydılar ki? Yakınlıklarını zaten biliyorlardı.

Başımı dik tutarak odanın kenarlarındaki kalabalığı geçip koridora doğru ilerledim. Düşmanın korkunu görmesine asla izin verme, derdi babam.

Yükseltilmiş kürsüye doğru yürürken, terli avuçlarımı eteğime silmeye başlamıştım ki bunun benim elbisem olmadığını hatırladım - herkesin bana baktığını söylemeye gerek bile yok.

Kürsüye çıktım ve yüksek büyücülerden birinin bakışlarının sıcaklığını hissettim

-Mavi pelerin, daha öncekiyle aynı. Dâhi değildim ama nedense bu adam beni gözüne kestirmişti. Sanki beni tarıyormuş gibi büyüsünün üzerimde dolaştığını hissedebiliyordum.

Büyücü Ana, koru beni.

Bakmayı kesmesini diledim.

Havada bir şey parladı ve sonra sadece ben ve yaşlı yüksek büyücü kaldık. Gözlerimi kırptım ve kaşlarımı çattım çünkü önümde duran uzun boylu büyücü artık uzun gümüş cüppeler giymiyordu ve sütlü galaksi gözleri vardı. Bana... nazikçe gülümsüyordu ve ikimiz de şort ve atlet giymiştik, dışarıda kumlu bir plajda duruyorduk.

Büyücü neler oluyordu? Döndüm, odadaki kalabalığı aradım ama sadece kilometrelerce uzanan uçsuz bucaksız kıyı şeridini gördüm.

"Burası en sevdiğin yer değil mi?" diye sordu.

Çenem kuma çarptı ve başımı salladım. "Ben... buraya hiç gelmedim."

Hep sahile gitmek istemiştım ama alfa kral bizi Montana'daki küçük topraklarımıza sürdüğünden beri hiç . İşte bu

Akıl okuyabildiğinin kesin kanıtı. Değil mi? Ve insanları plajlara ısınlatabildiğini.

Başını eğdi ve burnundan derin bir nefes aldı. "Düşündüğümde daha güçlüymüşün-"

"Ne? Kafam karıştı..." Çarpan dalgalar yüzünden yavaşlamış olan kalbim yeniden hızlandı. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Ve eğer burada başka kimse yoksa...

"Neredeyiz biz?"

Kayıtsızca omuz silkti. "Bu başka bir gün konuşulacak bir konu. Şimdi ellerine ihtiyacım olacak."

Görünüşe göre törene devam edecektik... bir plajda. Diğer öğrenciler bunu görmüş müydü? Her öğrenciyi en sevdiği içsel-zihinsel manzaraya mı götürüyordu? Belki de en iyisi bu işi bitirip bedenimi okula geri götürmekti. Avuçlarımı açtım, bu andaki kafa karışıklığım gümüş hançerden duyduğum korkudan çok daha fazlaydı.

Yine zorla yutkundum ve sonra "Acıyacak mı?" diye sordum.

Yüksek büyücü kıkırdadı, rüzgar çanları gibi ses çıkaran meşru bir kahkaha. Diğer öğrencilerle birlikte gülmediğinden %84,8 oranında emindim. Onlarla arkadaş bile değildi.

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi. Sonra ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Ama beni dinlemen istiyorum. Kanını kristale damlatmadan önce bir yakınlık seçip bana bunun ne olduğunu söylemen gerekiyor."

Ne? Kafamı salladım, yığılmış WTH yığınlarını yerinden oynatmaya çalıştım. "Biz mi seçeceğiz?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Tartıştığınız şey bu muydu?"

herkesle birlikte?" Belki de herkese fısıldadığı şey buydu. Ateş mi istiyorsun? *Tamam, bitti.*

Başını iki yana salladı. "Birini seçmeni istiyorum. Zamanımız tükeniyor. Diğerlerinin haberi olmadan bizi burada daha fazla tutamam-"

Bu da ne?

"Tamam. Ateş," dedim, babamı ve insanın kanını kaynatma yeteneğini . İyi bir yakınlık gibi görünüyordu.

Yüksek büyücü sırtıttı ve bu sırtıta vahşi bir heyecan vardı. "O zaman turuncu düşün, derin bir gün batımının rengi."

Turuncu. Turuncu. Turuncu, diye bağırdım kafamın içinde. "Gözlerini kapat," diye fısıldadı büyücü.

Bu adam kafamı çok karıştırmıştı ama özel bir tören sırasında yüksek bir büyücüyü sorgulayacak değildim. Gözlerimi kapattım, nefes aldım ve

turuncu rengi düşünün. *Neden?* Hiçbir fikrim yoktu. Belki de elementimin yüzeye çıkmasına yardımcı olmuştur?

Eldivenlerimi çıkardıktan sonra sıcak tenimi okşayan bir kar tanesi gibi avucumda buz gibi bir öpücük hissettim. O anda nedense aklıma Rage geldi. Arabada üstümde yatarken bakışlarının nasıl dudaklarıma kaydığını düşündüm. Neye yakınlık duyduğunu merak ettim. Suyu mı? Havaya mı? Tam bir pislikti. Dudağım tiksintiyle kıvrıldı.

Turuncu Düşün, Nai!

Saçmalık!

Turuncu gün batımı, kızıl kayalıklı dağları aydınlatıyor...

Soğuk ve buzlu büyü beni solar pleksus bölgemden vurdu ve gözlerimi kapatıp nefesimi tuttum. Isıran soğuk, içimi kesen bir buz saçağı gibi derimi yaktı ve bir çılgınlıkla iki büklüm oldum.

Acımayacağını söyledi!

"Oww," diye mırıldandım dişlerimin arasından.

"Lanet olası büyücü!" diye bağırdı öğrencilerden biri.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve çenem düştü. Kumsal gitmişti. Alfa Adası'nın atriyumuna geri dönmüştüm, ellerim kristalin üzerinde geziniyor ve kan damlıyordu. Üstümüzde renkler dans ediyor ve dönüyordu. Yavaş yavaş maviler, sarılar ve yeşiller soldu ve sonra orada, avuçlarımda içinde, canlı bir deniz mavisi ışık döndü ve kıvrıldı, derin, güzel bir turuncu-kırmızıyla karıştı. Kırmızı alevlere dönüştü, avucumu kuru odun gibi yaladı ve deniz mavisi açık maviye dönüştü ve sonra elimde mini bir su kasırgası gibi döndü. *Eyvah.* Bu ateş elementine benzemiyordu.

Midem bulandı.

"Kaç tane yakınlığı var?" diye bağırdı biri arkamdan.

Yüzümü buruşturdum. Dikkatim ellerimden, onları hâlâ tutan yüksek büyücüye kaydı. Nefesinin altında bir ilahi mırıldandı ve gözlerini açarak bana dikti. Orada bir hayal kırıklığı ve... korku vardı ama sonra kayboldu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, içimde suçluluk duygusu kıpırdanıyordu. Belki de bu acı her neyse ondan kalan bir rahatsızlıktı. "Birini seçmeye çalıştım." Sesim sadece ona yönelik bir fısıltıdan ibaretti.

Başını iki yana salladı. "Önemli değil, Nai. İyi iş çıkardın."

Göğsümde gurur kabardı ve koluma sıcak bir enerji damlası aktı. Karnımın üzerindeki ağrı, güneş yanığına aloe vera sürmek gibi hafifledi. "Teşekkürler."

"İki yakınlığı var!" dedi yaşlı adam, artık öğretmenler de dahil olmak üzere yaklaşan kalabalığa. Bakışlarım kalabalığı taradıktan sonra Rage'e takıldı. Duvarı itmişti ve şimdi kesik, keskin bir bakışla bana bakıyordu.

"Yüce büyücü adına ne oluyor?" diye bağırdı bir adam, sesi hırıltılı ve sertti.

Topuğumun üzerinde döndüm ve Yüksek Büyücü Konseyi'yle yüzleştim. Kraliyet mavisini olan bana ters ters baktı. "İki yakınlığı olan bir öğrencimiz olalı neredeyse bir asır oldu ve o alfa neredeyse klanını yok ediyordu."

Kalabalığın üzerine sessizlik çökerken yutkundum.

Bana doğru bir adım daha attı ve tüm vücudum kaskatı kesildi. "Seni izliyor olacağız, *kurt*."

İçimi bir şok kapladı ve utanç yanaklarımı yaktı.

Gözlerim ayaklarına bakan Kaja'ya kaydı. Söylentilere göre, bir asır önce bir Hasat Klanı alfası iki yakınlığa sahipti ve bu yüzden delirmişti. Uyutulması gerekmiş...

Ben karşılık veremedim, arkamdaki yüksek büyücü boğazını temizledi. "Sakin ol, Kian. Ona kendim göz kulak olacağım. Şimdi geri çekil de işimizi bitirelim." Ses tonu netti. Bu bir emirdi ve bu belalı açıkça diğerlerinden sorumluydu. Yaşlı adamın kalkanı, Kaja'nın kız kardeşi, Kian'ı reddetmesi için tehdit edencesine ona yaklaştı.

Kian kaşlarını çattı ama başka bir şey

söylemedi. Ha! *Al sana, pislik*.

"Ateş onun en güçlü yakınlığı," dedi yaşlı yüksek büyücü, avuçlarındaki küçük bir parıltı dışında yakınlık testim tüm izleri kaybolurken elimi kaldırmam dışında beni görmezden gelerek. "Su afinitesi de mevcut. Hem ateş hem de su elementi büyücüleri tarafından eğitilmesi gerekecek. Eğitim için gereken her şeye sahip olduğundan emin olun." Bana başını salladı ve siyah giysili, pelerinde mor ve altın süslemeler olan usta bir büyücü öğretmeni işaret etti. "Büyücü Carn ile başla, Ateş Ustası."

Vay be. Diğer öğrencilerin hiçbirine Yüksek Büyücü Konseyi tarafından bir büyücü öğretmen atanmadı.

Çok heyecanlı görünmemeye dikkat ederek başımı salladım. Özellikle de Kian hâlâ bana dik dik bakarken.

Avuçlarımı kapattıktan sonra renklerin kaybolmasını bekledim ama kaybolmadı. Hâlâ parmağımın etrafında dönüp duran enerji ipliklerini görebiliyordum.

Kesin şunu. Sahneden inip büyücü öğretmenlere doğru yürürken avuçlarımı sallayarak onları temizlemeye çalıştım.

Birkaç dakika sonra, yüksek büyücü bir büyücü öğretmene kristali kasaya geri götürmesini söyledi ve ardından tüm yüksek büyücüler ve kalkanları ayrıldı. Gittiler. Yakınlığımızın hakkını nasıl vermemiz gerektiği ya da güç sahibi olanların bunu nasıl iyilik için kullanması gerektiğine dair uzun soluklu konuşmalar yoktu, bunların hiçbiri yoktu. Bunu doğru yaptığı için yüksek büyücüye tebrikler. Bakışlardan bıkmaya başlamıştım. Burada iki yakınlık ucubesi var. Sadece benim şansım. Bu testi bile doğru yapamadım.

Uzun siyah saçları ve delici yeşil gözleriyle güzel ve yaşlı bir kadın kürsüye doğru yürüdü ve tokmağıyla vurdu. Tanıdık geliyordu ama çıkaramadım. "Merhaba yeni öğrenciler, ben Elaine, Alfa Akademisi'nin müdiresiyim. Alfa Kralı bu gece sizi karşılamak için burada olamadığı için üzgünüm. Acil bir işi çıktı."

Bakışları az önce bana mı kaydı?

Oops.

"Konuşma yapmayı sevmem ama alfa varisleri olarak size büyük bir güç emanet edildi ve burada, Alfa Akademi'de hepimiz sizden size bahşedilen armağanları onurlandırmanızı ve onları akıllıca kullanmanızı bekliyoruz."

En azından konuşmayı sevmediğini itiraf etti. Yetkili kişiler tarafından dağıtılan kötü konuşmalar için bir el kitabı var mıydı?

"Ve şimdi sizi şenliklerinizle baş başa bırakıyoruz. Bu gecenin tadını çıkarın..." Kalabalığı taradı, yeni varislere bakarken yüz hatları sertleşti. "Yarın için zor iş başlıyor."

Parlak ışıklar söndü ve bir kakofoni patlak verdi.

Bölüm 6

"OHMYMAGE! Prens Courage'ın yüzündeki ifadeyi gördün mü?" Kaja beni belimden tutup kapıya doğru çekti. "Yani, eminim görmemişsindir, ama yakınlıkların ortaya çıktığında tamamen çıldırdı. İki!"

Başımı salladım. "Onun 'çıldırdığından' şüpheliyim." İyi bir önlem için hava tırnakları kullandım.

Durdu ve benimle yüzleşti. "Kızım, sahneye fırlamasına iki saniye vardı."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Bunun yorumlanabileceği birkaç yol vardı. *Bir*: Beni şikayet eden mavi cüppeli ürkütücü yüksek büyücüden koruyacaktı. Ya da *iki*: Beni öldürecekti. Geçmişimize dayanarak, bunun ikincisi olduğundan %85,3 emindim.

Ödünç aldığım elbisemi çekiştirdim. "Bu şeyi değiştirmek için sabırsızlanıyorum.

Alınmayın."

Yaklaşık on beş varisten oluşan küçük grup, çardağın dışındaki patikalar boyunca dağıldı ve yatakhanelere geri döndü.

"Sakın eşofmanlarını değiştirdiğini sanma Nai. Gece daha bitmedi." Kaja sırtıttı ve yüz ifadesindeki bir şey belayı işaret ediyordu. "Ablalarım parti sonrasına gidiyor ve ben bize davetiye aldım!"

Sonunda sesi yasal bir çığlığa dönüştü ve ben kıkırdadım. "Gecenin bu saati için fazla neşelisin."

Kaja ellerini kalçalarına koydu ve başını yana eğdi. "Sakın bana yurduna dönmeyi tercih ettiğini söyleme."

Psikopat Nolan ile toz ve fare istilasına uğramış bir yurt mu? Ya da bir parti? "Ben varım."

Yemek olsa iyi olur. Bütün gün bir şey yememiştim ve yemek yemeden daha fazla kalırsam birileri .

Yüzde yüz gibi. Sadece yemek yemek ve bugünü unutmak istedim.

BİR SAAT SONRA, Kaja beni nezaketle atıştırmalıklarla besledikten sonra, ellerimde narin mavi bir maske tuttum.

"Bana bunları neden giymek zorunda olduğumuzu tekrar söyler misin?" Kaja'nın ablası Nell'e sordum. Bana, henüz denemediğim, elmas taklidi topuklu ayakkabılarla tamamlanmış, yasal bir balo elbisesi ödünç vermişti.

Makyajımı tazelerken "Bu bir gelenek," dedi.

Hasat Klanı'nın yatakhanesi zengin ve tertemizdi ve beni evlat edinmelerini diledim.

"Bazı üçüncü sınıflar bunu bir asır önce başlattı. Alfa statüsü, meydan okuma kavgaları ya da savaşan klanların başına gelebilecekler hakkında endişelenmeden birlikte takıldığımız tek gece. Klan işaretlerimizi sihirli bir şekilde gizler, saç rengimizi değıştirir, maskeler takar ve güneş doğana kadar çılgınca yaşarız."

Savaşan klanlar biraz abartı gibi görünse de kavramı anladım ve omuz silktim. "Her zaman bebek mavisini saçlarımla olsun istemişimdir."

Nell sırttı. "Tamamdır. Bütün yıl büyücü öğretmenimle saç değıştirme büyüsü üzerinde çalıştım."

Ellerini başımın üzerinde tuttu ve beyaz buklelerim gözlerimin önünde yumuşak toz mavisine dönüşürken aşağı baktım ve sırttım. Bakışlarımla elbiseye kaydım ve sırtışım büyüdü. *Güzeldi.* Elbiseyle aynı maviyi seçmişti, sadece birkaç ton daha açıktı.

"Kutsal büyücü, bu iğrenç! Bir su elementali saç rengimi nasıl değıştirebilir?"

Dudakları bir sırtışla kıvrıldı. "Saçında su var. Ben sadece özelliklerini değıştiriyorum, böylece ışık saç tellerinde farklı şekilde kırılıyor."

O konuşurken gözlerim büyüdü ve bitirdiğinde başımı salladım. "Dostum, ışığın kırılması hakkında konuşacak birine benzemiyorsun ama bana bunu öğretmeni istiyorum. DERHAL."

Nell kıs kıs güldü ama ben ciddiye aldım. Mavi benim için iyi bir görünüm oldu ve hem su hem de ateş elementlerine sahiptim, bu yüzden akla yatkındı, değış mi?

"Temel su eğitimini tamamladıktan sonra muhtemelen sana öğretebilirim," dedi. "Belki yaz boyunca?"

"Bu harika olurdu." Birdenbire önümüzdeki dört yıl o kadar da kötü görünmemeye başladı.

"İnsanların bu şeyde takıldığı doğru mu?" Kaja maskesini takarken sordu. Yeni simsiyah saçları ve yüzünün yarısı kapalı olduğu için konuşmasa o olduğunu anlamayacaktım.

Nell başını salladı. "Biraz çılgınca oluyor. İçeri girdiğinizde parmağınızı batıracak ve bir damla kanı büyümlü bir kadehe koyacaksınız. Bu, akrabanız olan herhangi birini öpmenizi engelliyor."

"İyy," diye inledim. Nolan'ı öpmek beni yasal olarak kustururdu. Sadece bunu düşünmek bile "Kimseyle takılmayacağım. Sadece yemek için gidiyorum."

Nell sırtıttı. "Bunu ben de ilk yılımda söylemişim. Göreceksin."

Sözleri içimdeki gergin çalkantılara yol açtı ama dışlerimi sıktım ve maskemi taktım. Hilal Klanı'ndan Naima korkak değildi. Bu partiye normal, sosyal açıdan beceriksiz bir kız gibi gidecek ve eğlenecektim. Nell ve Kaja dışında kimse kim olduğumu bilmezse dans bile edebilirdim.

Kaja topuklarının üzerinde zıpladı. "Kızım, elbiseni giy de gidelim!"

Elbiseden korkuyordum ya da belki de midemdeki çalkantı çok fazla simitten kaynaklanıyordu. Bu mümkün müydü?

Bana ödünç verdikleri açılış töreni elbisesinin üzerinde avuçlarımı buruşturdum. "Buna daha yeni alıştım-"

Nell dolabı işaret etti. "İçeri gir ve değiştir, yoksa ben senin yerine değiştiririm. Harika görüneceksin, hadi harekete geçelim."

Geniş gömme dolaba adım atarak önceki elbisemi çıkardım ve bakışlarım karnıma indiğinde çılgılık attım.

"Nai?" Kaja'nın endişeli sesi kapıdan içeri girdi. Aynı anda Nell de "Sorun ne?" diye sordu.

Göbek deliğimin birkaç santim yukarısında, tam da benzeşme ritüeli sırasında buz gibi acının beni yumrukladığı yerde beliren üç gümüşü dalgalı çizgiye bakarken endişe göğsümden yukarı tırmandı ve boğazımı yaktı. Çizgileri takip ettim ve elimdeki damarlar mavi renkte parladı. Sonra aynı mavi renkte garip bir ışık koluma yayıldı. Elimi tuhaf izlerden çektiğim anda büyü kayboldu.

Bu da ne demek oluyor?!

Törende kimse sihirli dövmeler hakkında bir şey söylemedi. Bu herkesin başına gelir miydi? Töreni yöneten yüksek büyücü

ve kimse acıdan iki büküm olmamıştı, bu yüzden tahminim hayırdı.

Belki yeni arkadaşlarıma sorarım-

Bu düşünce karnımı dehşetle doldurdu. Arkadaşlığımız böyle bir konuda onlara güvenmek için çok yeniydi. En azından, henüz değil.

"Ben iyiyim. Sadece... bir örümcek gördüm." Soru gibi gelmişti ama ne diyeceğimi bilemedim.

Vücudumu hızlıca tarayarak başka iz kalmadığını teyit ettim. Nell benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, "Belalı bir alfa ," dedi, Ama ses tonundaki şakacılık tüm acıyı yok etti.

"Kapa çeneni," diye seslendim, garip işareti görmezden gelmeye ve bununla daha sonra ilgilenmeye karar verdim. Belki derslerimde ya da kütüphanede bununla ilgili bir şeyler olurdu. Kocaman, ışıltılı, kraliyet mavisi balo elbisesini yukarı çektim ve Kaja'dan korse tarzı sırtını bağlamasını istemeden önce dolaptan .

"Vay be kızım, mavi saçlarınla çok seksi görünüyorsun."

Sırıttım. Bu topuklularla boynumu kırıp ölsem de fark etmezdi. Sihirli bir prenses gibi görünüyordum.

Nell bizi kapıdan çağırırdı. "Hadi gidelim kızlar. Gerçekler yarın ortaya çıkacak.

Bu bizim stressiz bir eğlence gecemiz."

Onunla birlikte dışarı çıktık ve gecenin karanlığına karıştık.

"PARMAK," dedi siyah saçlı, uzun boylu, kaslı bir adam, kaslı elini uzatarak. Klan işaretini örten siyah bir maske takıyordu ve ustalıkla dikilmiş siyah bir smokin giymişti.

Kampüsün en az yarım mil dışına kadar yürüdükten sonra, en az beş katlı devasa bir malikanenin açık kapısına vardık.

Teker teker parmaklarımızı uzattık ve o da parmaklarımıza iğne batırarak kadehe tek bir damla kan sıktı.

"Burası kanla kafayı bozmuş," diye mırıldandım Kaja'ya. Ancak büyü Nolan'ı öpmemi engelliyorsa, *hiç* itirazım yoktu.

Güldü ve ben de kapıdan içeri adımımı attım, ancak kaslı adam tarafından durduruldum.

," dedi. "Ses moduna ihtiyacınız var, değil mi?" "Ha?"

"Evet!" Kaja fısıltıyla bağırdı. "Beni de yap."

Ben daha ne konuştuklarını sormadan, adamın elinden soluk gri bir sis örtüsü fırladı ve kadının boğazına dolandı.

"Buraya sadece yemek için geldim," dedi Kaja, sesi hafif ve müzikaldi. Kesinlikle normal Kaja gibi konuşmuyorsun.

"Ne-?" Gözlerim büyüdü ve fedaiye başımı salladım. Bir de baktım ki sesim biraz daha kısık, hâlâ kadın ama daha çok şarkıcı Adele'e benziyor.

Sayı!

"İyi eğlenceler." Göz kırptı ve dev giriş kapısından içeri adım attık.

Kutsal büyücü bebekler.

İşte burası bir evdi. Büyük merdiven, yarım düzine insanın uzanıp sohbet ettiği açık bir çatı katına çıkıyordu. Dairesel bir merdiven üçüncü kata ve evin ayrı kanatlarına açılan koridorların ötesinde üst kattan başka bir şey göremiyordum. Dev merdiveni geçince, üç katlı devasa bir büyük oda mutfığa akıyordu. Bir grup aşçıya baktım, uzun beyaz şapkalı biri diğerlerine emirler yağıdırıyordu ve bakışlarımı kaçırmama neden oldu. Bu parti yemekli miydi?

Yum.

"Aval aval bakmayı bırak," dedi Nell, bileğimden tutup beni diğer taraftaki pencere duvarına doğru çekerek.

Dışarıdan müzik sesi geliyordu ve ancak yaklaştığımızda pencere duvarının bir dizi sürgülü kapı olduğunu fark ettim, hepsi yana doğru itilmiş ve tamamen açılmıştı. Açıklıktan geçip arka verandaya adım attık.

"biliyor musun?" Sesimin tınısından hâlâ ürkmüş bir halde sordum. Kimsenin bilmeyeceğini bilseydim, şarkı söylemek isterdim.

Merhaba, benim.

Başını salladı. "Geceyarısı prensleri yurtlara taşınmadan önce burada büyümüşler. Geçen yıl da partiye burada ev sahipliği yaptılar."

Tabii ki öyle. Gözlerimi göğe doğru yuvarladım ve sonra daha dikkatli bir şekilde etrafıma bakındım. Erdemler burada mı büyümüş? Oldukça lüks. Alfa kralının çocuklarından daha azını beklediğimden değil. Ya da yeğenlerinden. Ya da her neyse. *Varisler.*

Nell bizi dışarı çıkardı ve yer fenerleriyle aydınlatılmış bir bahçe patikasından geçerek bir dizi veranda merdiveninden aşağı indirdi. Yürüyüş yolu geniş bir açıklığa açıldığında nefesim kesildi.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama... bunu beklemiyordum. Bu kesinlikle *büyüleyiciydi*.

"Duyduğuma göre bütün dekorasyonu anneleri, müdire hanım yapıyormuş," diye fısıldadı Kaja.

Anne... Müdire mi? İşte onu burada tanıdım! Kapanış konuşmasını yapan kadın, oğullarıyla aynı koyu renk saçlara sahipti ve o yeşil gözler Adalet ve Öfke'nin tıpatıp aynısıydı.

"Kralın karısı mı?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Bu onların teyzesi olmaz mıydı?"

Nell başını salladı. "Kralın kardeşi olan babaları öldü. Alfa kral başa geçince onu ve çocukları yanına aldı. Onunla evlendi ve onları varisleri yaptı."

Vay be. Bu aslında onlara küfürlü bir şekilde bağırان tam bir pislik psikopat için oldukça tatlıydı. Kral A-delik kısır olmalıydı, yoksa belki anneleri onunla yatmazdı. Daha fazla soru soramadan bakışlarım partiye çevrildi.

Arka bahçe, eğer öyle denebilirse, mini bir orman gibiydi, en az bir dönümlük bakımlı yeşil arazi, *parlayan* mor çiçekleri olan kalın gölgelik ağaçları vardı.

Çiçekli ağacı işaret ettim. "Babam bana bunlardan bahsetmişti." Bunlar sadece akademi arazisinde değil, adanın her yerinde vardı, bu yüzden babam onlardan bahsedebiliyordu. Ne yazık ki bu okulla ilgili diğer her şey bir gizemdi.

Kaja başını salladı. "Bu çiçekler güçlü bir yatıştırıcıdır."

Bunu ben de biliyordum. Özü damıtılır ve hem ölümlü hem de sihirli dünyada satılırdı. Çiçeğin özel konumu kurtadamların servetinin büyük bir kısmını oluşturuyordu. Yani, aforoz edilmeyen çoğu kurt adamın servetinin.

Bakışlarım çimenlerin üzerine kurulmuş beyaz ipek çadırların ve maviden yeşile, mora doğru parlayan yüzme havuzunun üzerinde gezindi. En şaşırtıcı kısım ise havada asılı duran ve büyümlü alanı aydınlatan ateş toplarıydı.

"Gördüğünüzü beğendiniz mi hanımlar?" diye sordu bir adam, derin sesi tanıdık gelmiyordu.

Döndüğümde siyah smokinli ve siyah maskeli, iri yarı, kaslı bir adamın bize aptal gibi sırtıttığını gördüm.

Hmm. Nolan mı? Rage? Adalet? Herhangi biri olabilir. Tüm erkekler ve muhtemelen "Gördüğünüzü beğendiniz mi hanımlar?" gibi saçma şeyler söylüyorlardı.

"Burada mı yaşıyorsun?" Ona karşı tedbirli davrandım.

Adam alay etti. "Kuralları çiğniyorsun. *Acemi* olmalısın."

Kollarımı kavuşturdum. "Aslında ikinci yılım."

Madem bu gece başka biri olacaktım, o zaman her şeyi göze alıp tam anlamıyla yalan söyleyebilirdim.

Adam benden Kaja'ya ve bize yeni katılan Nell'e baktı ve müzik yumuşak ve seksi bir ritme yavaşladı.

"Benimle dans eder misin?" Kolunu Nell'e uzattı, o da sırtıttı.

"Memnun olurum." Onu aldı ve ikisi birlikte diğer iki çiftin ritim eşliğinde sallandığı yere doğru yürüdüler.

Kaja bir yemek çadırına göz attı ve beni oraya doğru çekti. "Hadi . Bu şeyde büyücü şarabı servis ettiklerini duydum."

Büyücü şarabı. Babam bir keresinde biraz içmeme izin vermişti. Bir tüccar her zamanki malımızla birlikte getirmişti. Lona'nın söylediği her şeye histerik bir şekilde gülmüş, sonra da ağlamaya başlamış ve babama keşke bir anneyle büyüseydim demiştim. Dolu bir bardağın benim için tavsiye edilmediğini söylemek yeterli. Tren enkazı şehri. Bu gece o şeyden uzak duracağım.

"Ohh, çikolata çeşmesi!" Sıvı lezzeti görünce çılglık attım ve çadıra doğru koştum. Çilekleri ve marshmallowları akan çöküşün altından koparmaya ve bir tabağa bırakmaya başladım.

"Hemen döneceğim. Büyücü şarabının izini süreceğim," dedi Kaja ve gitti.

Bir marshmallow'u çikolataya batırdım ve sonra ağzıma attım.

Yummmmm. Yemek yüzde yüz benim aşk dilimdi.

"Yemek yemekten korkmayan bir kadın. Bunu sevdim," dedi arkamdan derin bir ses.

Elimle ağzımı silerek yemeği hızla yuttum. Arkamı döndüğümde dev gibi bir adamla karşılaştım. Boyu 1.80'in üzerindeydi ve üzerimde yükseliyordu. Siyah smokini, sanki serbest bırakılmak için yalvarıyormuş gibi kaslarını geriyordu.

"Neden bilmiyorum. Ben sadece salata barını arıyordum," diye şaka yaptım.

Adam sırtıttı ve midem alt üst oldu. Düz beyaz dişler ve öldürücü bir gülümseme benim kriptonitimdi. Bu adamda ikisi de vardı.

"Harika bir şey görmek ister misin?" diye sordu elini uzatarak.

Kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Ya bu lanet olası Nolan'sa? Ya da Noble? İkincisi zaten benim için bir kardeş gibi olmuştu. Hatırladım.

Nell'in sadece yemek için burada olmayacağıma dair uyarısı.

Çok uzun süre duraksamış olmalıyım çünkü elini bıraktı. " yok. Anladım."

Uzaklaşmaya başladı.

Merakıma lanet olsun! Havalı bir şeyler görmek istiyordum, özellikle de öpülebilir dudakları ve hoş bir gülümsemesi olan taştan oyulmuş dev bir adamla birlikte olmak istiyordum.

Bir çilek kaptım ve peşinden koştum. "Hangi havalı şey?"

Sırıtarak bana baktı ve neredeyse eriyordum. Bu adam her kimse ... çok lezzetliydi ve şu ana kadar çok tatlıydı. Rage ya da Nolan olmasına imkan yok. Vücutlarında tatlı bir kemik bile yoktu.

Tekrar elini uzattı ve bu sefer ben elini tuttum. Nedenini bilmiyordum çünkü ilk buluşmada dokunmak ya da bu her neyse, bana göre değildi. Ama tuttum. İyi hissettirdi. Sıcak ve karıncalı. Bir adım daha yaklaştım, elimi kolunun kıvrımına sıkıştırdığında kalbim pır pır etti.

"Buranın gizli bir bahçesi olduğunu duydum." Ormanın içine girdi ve ben donakaldım.

"Umm." Elimi geri çektim. *Bir katil olabilirdi.* "mı?"

Yarım yamalak bir sırıtışla bana baktı. "Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum. Ayrıca, sen bir alfa varisi değil misin? Bahse girerim beni yere serebilirsin."

Hah!

İyi bir espri anlayışı da vardı. Güldüm, içtenlikle. "Muhtemelen sana doğmamış olmayı dileyebilirim, evet."

Belki, ama o 'roid maymunu fiziğiyle beni alt etmeden önce değil. Herif taş gibiydi ve eğer bu partideyse, o da bir alfa varisiydi.

"Bak, anlıyorum." Adımlarını geri çekti, ellerini barış işareti olarak havaya kaldırdı. "Gelmek istemiyorsan sorun değil, ama arkadaşım buranın büyüğü olduğunu söyledi ve... mavi saçlarını sevdim."

Saçma sapan konuşması kalbimi yumuşattı ama yine de tereddüt ettim.

Ellerini indirdi ve sesi yumuşadı. "Bu okulda kimseye asla zarar vermem. Sadece... bu yılda *özgür* olabildiğimiz tek gece."

Son kelimeyi söyledikten sonra yüzünde bir şey belirdi ve dudakları aşağı doğru döndü. Üzgün görünüyordu. Yılın diğer günlerinde olduğu gibi özgür değildi.

"Mavi saçlarını gerçekten çok seviyorum." Uzandı ve parmaklarını indirmeden önce bir buklenin ucuna dokundu.

Buradaki diğer kızların hepsi normal renkte saç yaptırmıştı, siyah, sarı, kahverengi, kızıl. Mavi isteyecek kadar çılgın olan tek kişi bendim.

Sonra döndü ve beni tek başıma bırakarak ormana doğru yürüdü.

Mavi saçını sevdim. Gah! Bu çok !

"Tamam!" Bağırđım ve koştım. "Yalvarmana gerek yok!" Ona yetiştğimde kıkırdadığını duydum.

"Sanırım tam şurada. Eğer dostum doğruyu söylüyorsa." Sağa döndü.

Bir kütüğün üzerinden manevra yapmaya çalışırken elbisemin eteğini kaldırdım. Ayağım takıldı ve öne doğru eğilirken nefesimi içime çektim.

Ama yere düşmedim. Her nasılsa, adam şimşekten daha hızlı döndü ve beni düşüşümün ortasında yakaladı. Beni tekrar dik konuma getirdiğinde, vücudum göğsüne bastırdı ve tüm mantıklı düşünceler beynimi terk etti.

Müzik. Serin gece havası bana onun nefis kokusunu yayıyor. Ağaçların arasından ayın parıltısı. Bu büyülydü. Söylediğı gibi, özgür olmak için bir gece.

"Dikkatli ol." Birkaç santim geri çekildi ve ben de son iki beyin hücremi buldum. "Bu yüzden daha önce elini tutmaya çalışıyordum. O ayakkabılar birer silah."

Gülümsedim. "Öyle. Teşekkürler."

Eli tekrar benimkine kaydđ ve muhteşem bir çelik kapıya rastlayana kadar yürümeye devam ettik.

"Bunlar... kanatlar mı?" Nefesim kesildi, elini bırakıp iki dev melek kanadı şeklindeki metali okşadım. Büyüleyiciydi.

Başını salladı. "Sanırım öyle."

Uzanarak kapıyı açtı ve kilitli olmadığına şükrettim.

Eğildi. "Önden buyurun, Bayan Blue."

Dudaklarımda bir sırıtiş belirdi. Çekici biriydi ve bu tehlikeliydi. İyi iltifat edebilen erkekleri severdim. Umarım babamın üreme ortağı ve eşim olarak seçtiğı kişi de çekici biri olur. Bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırarak tatlı dilli adamın yanından geçtim.

"Teşekkür ederim." Arkamdan içeri girip kapıyı kapatırken, kocaman elbisem kapının kenarlarından sıyrılarak hızla ilerledim.

Nefesim kesildi. "Whoa."

Buradaki her bir çiçek *parlıyordu - maviler*, pembeler, morlar, yeşiller o kadar canlıydı ki boya gibi görünüyordu. Minik beyaz çiçekler bile yerde sürünerek bahçenin zeminini yumuşak, parlak bir örtüyle kaplıyordu.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en şaşırtıcı şey." Ben döndüm, o izledi
Be

n. Bakışlarını benden ayırmadı. "Benim için yakın bir ikinci." Gözlerimi devirdim. "Çok çekicisin."

Omuz silkti. "Onları gördüğüm gibi çağırıyorum."

Müzik ağaçların arasından süzülerek bize ulaşıyordu, yumuşak ve neredeyse

Bir şekilde unutulmaz.

Elini uzattı. "Benimle dans eder misiniz, Bayan Blue?"

Neden direniyorsun? Yarın dört yıllık cehennem başlayacaktı. Kendime, Nolan'a, klanıma ve diğer herkese, babam öldüğünde ya da emekli olduğunda sürüme liderlik edecek en iyi kişi olduğumu kanıtlayacağım dört yıl. Neden bir geceliğine serbest kalmayayım?

Beni vücuduna doğru hatırı sayılır bir mesafeye çekti ama ben bizi daha da yakınlaştırdım. Müzikten mi, büyülü bahçeden mi, yoksa tüm parti atmosferinden mi bilmiyorum ama o anda birbirimizden ayrılamayan mıknaatılar gibi hissediyordum. Parmakları sırtımda gezinerek tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Fazla düşünmeden elimi uzattım ve çene çizgisinde gezindim. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici, en yakıcı yeşildi. O anda vücudumu yavaş bir uğultu kapladı ve bana karşı sertleşirken nefesim kesildi.

Beyaz ve çırpınan bir şey gözüme çarptı ve bir düzineden fazla beyaz parlayan kelebeğin üzerimize indiğini görmek için yukarı baktım. Kelebekler teker teker üzerimize konarken tüm vücudu daha da gerildi.

Beni tutarken kahkahalar atmaya başladım. "Oh, büyücüm, bu çılgınlık!" Dedim.

Uğultu daha da arttı; ona yaklaşma dürtüsü beni ele geçirdi. Bakışlarımı indirdim ve dudaklarım aralandı. Elleri kalçalarımı kavradı, gözleri büyüdü ve kelebekler omuzlarıma ve kollarına yerleşirken teni beyazlaştı.

"Bu sensin," diye fısıldadı, sesi huşu doluydu.

"Ne?" Daha fazlasını düşünecek zamanım olmadı çünkü o anda eğildi ve ağzımı bir öpücükle yakaladı. Dudaklarımız birbirine değdiğinde göğsümde bir sıcaklık patladı ve aşağıya doğru inerek

karnıma doğru indi. Vızıldayan karıncalanma tüm vücudumu sardı ve uzanıp parmaklarımı saçlarından geçirerek onu kendime çektim. Alt dudagımı ısırıldı ve ben de ağzımı ona açtım. Bal ve vaat tadındaydı. Onu daha sert öptüm; parmakları sırtımı yoğurdu, sert vücuduna yapışana kadar beni içine çekti. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Ne klandan James, ne de yan komşumuz çiftlik çocuğu Kevin. Hiçbir zaman. Bu öpücük dünyayı sarsmıştı. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde ona açtım. Öpüşmeyi derinleştirdi ve dillerimiz birbirine karışarak dudaklarıma karşı inlemesine neden oldu.

Nefesini yuttum, ondan daha fazlasını istiyordum. Ellerimi saçlarının arasına soktuğumda, dünyanın geri kalanı sadece o, ben ve bu sıcaklık kalana kadar kayboldu. Onun öpücüğüne havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım vardı. *Ona* ihtiyacım vardı. I

-

"Arkadaşım!" diye bağırdı Kaja'ya benzeyen bir ses. "Birlikte geldiğim ve şimdi bulamadığım mavi saçlı arkadaşım...!"

Dondum kaldım.

Kahretsin, beni ele vermeden adımı söyleyemezdi.

Tam o anda geri çekildi öpüşmeyi kesti ve üzerimize konan kelebekler uçarak ormanın içinde kayboldu.

Orada durmuş birbirimize bakıyorduk, nefes nefese kalmıştık, dudaklarımız öpüşmekten şişmiş ve kızarmıştı.

"Kim... kimsin sen?" Kuralları siktir et. Daha fazla öpüşmeye ihtiyacım vardı ve bu partiden bu adamın adını öğrenmeden ayrılmayacaktım.

"Hayır." Geri çekildi, göğsü kabardı, bakışları vebalı gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Tamam... belki de kuralları önemsiyordu.

"ARKADAŞ! Eğer yapmazsan kurt adam 911'i, nam-ı diğer kralı arayacağım-" "O burada!" diye seslendi adam ve benden uzaklaştı, rezervasyon yaptırdı

Kapı için.

"Bekle!" seslendim. "Ciddi misin?"

Kapıya ulaştı ve bana baktı, ışıltılı zümrütler gibi parlayan gözleri hüznle doluydu.

"Yapamam. Yapmayacağım." Sonra da gitti.

Ne. Büyücü. Büyücü mü?

"İşte buradasın! Beni çok endişelendirdin." Kaja neredeyse düşüyordu, elinde iki kadeh büyücü şarabı vardı ve omzunun üzerinden gizemli öpücünün geri çekilen formuna bakıyordu.

"Ben... ." *İyi miydin?*

Hayır. Bir daha asla iyi
olamayacağım. Böyle bir
öpücükten sonra olmaz.

Bölüm 7

Gözden kaybolana kadar geri çekilen formuna baktım ve o zaman bile kapıya bakmaya devam ettim. Gerçekten... ne... büyücü... az önce ne oldu?

"Yapamam... Yapmayacağım." Bu ne anlama geliyordu? Başlangıçta seksi kankamı bir pislik olarak görmemiştim ama ne biliyordum ki? Belki de gerçekten öyleydi. Yani... belli ki öyleydi! Kim bir kadını böyle öpüp sonra *da gider* ki?

Yeşil gözlü pislikler.

"Kimdi o?" Kaja elinde yarısı dolu iki kadeh büyücü şarabıyla yanıma sokularak sordu. "Ve onu korkutmak için ne yaptın?"

Köpüklü sıvı kristal bardaklarda altın renginde parlıyordu ve midemdeki batma hissinin giderilmesi gerekiyordu. Tanımadığım biri için ağlamayacaktım, özellikle de beni öptükten sonra kaçacak kadar hıyar biriye. O öpücüğün şimdiye kadar aldığım en iyi öpücük olmasının bir önemi var mıydı? Hayır. Bana daha iyisini verecek başka birini bulmam gerekecekti.

Kristal flütlerden birini elinden alarak, "*O* bir dangalaktı," dedim. "Ve bu"-kadehi kaldırdım-"gecenin geri kalanının sorumluluğunu ben alıyorum. Ömür boyu yetecek kadar lezzetli yemekler yiyeceğiz ve öpmek için ayak parmaklarımızı kıvıran başka birini bulacağız."

Kaja sırtarak başını salladı ve kadehini kaldırarak yeni en iyi arkadaşım olma rolünü pekiştirdi. "Meydan okuma kabul edildi."

İkimiz de kadehlerimizi boşalttık ve baş döndürücü karışım göğsümden mideme doğru kayarken içimi gıdıkladı. Şerefsiz kurda duyduğum öfke eriyip gitti ve başka bir yabancıyı öpme ihtimaline karşı sırttım. "Çikolata çeşmesi olduğunu gördün mü?"

Kaja dudaklarını yaladı ve sonra yüksek sesle şapırdattı. "Emin olabilirsin. Bundan daha iyi olan tek şey büyücü şarabı. İçinde yüzsem doyamam, biliyor musun?"

"İçinde yüzmek mi?" Bu fikir haklıydı. "Hadi gidelim." Bileğinden tuttum ve eğlenmeye kararlı bir şekilde onu kendimle birlikte çektim. "Eğlenmek için bir gece, değil mi?"

"Yass!" Yanımda tökezleyerek yürürken kıkırdadı. "Tüm bu şımarıklığın içinde gizlice eğlenceli bir piliç sakladığını biliyordum. Hadi gidip eğlenelim, Blue!"

Mavi. Bu bana dünyanın en iyi öpücüsü, nam-ı diğer götveren kurdun bana Bayan Mavi demesini hatırlattı... ama belli ki kod adlarına ihtiyacımız vardı. Siyah saçlarına ve gümüş elbisesine bakarak aklıma gelen ilk takma adı söyledim. "Sen bana Mavi diyeceksin, ben de sana Ash diyeceğim. Bu mükemmel."

"Buna bayıldım," dedi Kaja, boş flütü göğsüne bastırırken gözleri kocaman açılmıştı. "Daha önce hiç lakabım olmamıştı."

Büyülü bahçeden çıktık ve geriye bakma isteğime direndim. Böyle bir şey olmayacaktı. Eğer bir erkek öpüşüp kaçacaksa, düşüncelerimde yer kaplamasına izin verilmemeliydi. Ancak, düşüncelerimi ne kadar yönlendirmeye çalışsam da, o öpücüğe, o yeşil gözlere ve yumuşak dudaklara geri döndüler. Adalet'in de böyle gözleri yok muydu? Rage'in? Ve daha önce gördüğüm Daybreak'ten bir adam. Belki daha fazlası... Tam olarak bir göz uzmanı değildim. Şimdiye kadar.

Dolgun dudakları bana törende gördüğüm başka bir adamı hatırlattı. Az önce kiminle öpüştüğümü bilmek için yanıp tutuşuyordum.

"Sanırım şarap düşüncelerimi etkiliyor," dedim kıkırdarak. Eve geri adım attık ve ben geldiğimiz yöne doğru dönüp baktım. "Ah. Benim. Mage. Buraya yüzerek mi geldik?"

Kaja gözlerini kırptırdı ve ardından kahkahalara boğuldu; bu da beni daha çok güldürdü.

"Bu kadar komik olan ne?" dedi bir adam, sokularak.

Siyah bir smokin giymiş ve siyah bir maske takmış olan adama baktım ve boğazımda bir yumru oluşurken kıs kıs gülmem kesildi. Bu aynı adam mıydı? Saçları siyahtı ama gözlerinin bal sarısı olduğunu fark ettiğim anda ilgim azaldı. Adam seksiydi. Hepsi öyleydi ama o benim öpücük hırsızım değildi. O zaman anladım. Hepsi...

Odayı taradım ve kahkahalarım geri döndü. Oh mage... asla olmaz. Buradaki her adam siyah smokin ve siyah maske takıyordu,

Saçları siyaha boyalı. Pislik herif onlardan *herhangi biri* olabilirdi. Burada dört klan arasında sadece on beş kadar varisimiz vardı ve bunların hepsi birinci sınıftan dördüncü sınıfa kadar değişiyordu. Ama bu partide en az otuz kişi vardı.

Saray muhafızları. Kral muhtemelen dört varisinin koruma olmadan diğer klanlarla parti yapmasına izin vermemiştir.

"Mavi mi?" Kaja beni dürttü.

Hem o hem de erkek kurt Klon #7 bana aklımı kaçırmışım gibi baktılar ama evde benim gibi giyinmiş başka kimse olmadığından %70,3 emindim, yani bu iyiydi.

"Büyücü şarabı komik," dedim adama göz kırparak. Bakışlarım klona kaydı ve kaşlarımı kaldırdım. "Herkes gibi görünüyorsun" -elimi havada sallayarak diğer yolcuları gösterdim- "herkes gibi. "

Adam sırtıttı, "Tüm erkekler aynı bakışla büyü yapmak için anlaşma yaptı."

Harika. *Tek kelimeyle dahice.* Hepsinin saçları Geceyarısı prenslerinininkiyle aynı akik rengindeydi. Ama öptüğüm adam onlardan biri değildi, çünkü gizli bahçeden arkadaşının ona bahsettiği bir yer olarak bahsetmişti. Bu da büyülü öpücüğümün Geceyarısı prensleriyle arkadaş olduğu ya da onlar için çalıştığı anlamına geliyordu.

Garip.

Bir yanım tüm odayı dolaşıp her bir erkeği öpmek istiyordu, sırf onu bulabilmek ve beni öylece bırakıp gittiği için taşaklarına tekme basabilmek için. Bu öpücük neden bu kadar harika olmak zorundaydı? Bununla başa çıkamazdım -*Buradaki Her Erkeği Öp* operasyonunu gerçekleştirmeden önce daha fazla şarap ve çikolataya ihtiyacım vardı.

"Gidelim Ash." Kaja'nın kolunu çektim. "Tanıştığımıza oldum!" Sarı gözlere bağırdım ve yeni kankamla hızlı adımlarla uzaklaştım.

Üç mage şarap içkisi ve bir düzine daldırılmış çilekten sonra hâlâ tek düşünebildiğim seksi bir kurt adamdı. Bir an önce başka erkeklerle öpüşmeye başlamalıydım; biri mutlaka ayak parmaklarımı kıvıracaktı ... ya da sihirli kelebeklerin gökyüzünden inmesini sağlamak? Kanatçım neredeydi? Ayaklarımın üzerinde sallanarak çikolata çeşmesinden uzaklaşırken smokin giymiş bir bedene çarptım. "Pardon."

Kendime not: üç içki *çok fazlaydı*... çok fazla... düşünmem için ...doğru. Vites değiştiren metabolizması güzel bir şey olmasına rağmen, o içkilerin etkisinden kurtulamamıştım. İyi haber, gözyaşı yok. Birkaç yıl önce babam bana o bardağı verdiğiinden daha iyi durumdaydım.

"İyi misin prenses?" diye sordu smokinli adam, sesi sıvı bal gibiydi.

Sırıtarak başımı salladım. "Kesinlikle evet, sanırım."

Gözlerine baktığımda, bahar çimenleri gibi yeşil olduğunu fark ettim. "İnsanlar bu gece göz rengini değiştiriyor mu?"

Göz kapaklarına dokunmak için uzandığımda tekrar düşündüm ve elimin göğsüne düşmesine izin verdim. Kaya gibi sertti. Okşadım, göğüslerin de büyülenip büyülenemeyeceğini merak ediyordum.

Bu benim öpücüğüm müydü?

"Bazıları öyle." Benimle eğleniyor gibiydi, bana yarım yamalak bir sırıtışla bakarken göğsünü okşamama izin verdi.

"Seninkiler gerçekten o renk mi?" Çünkü eğer öyleyse, bu adamın Midnight kardeşlerden biri olma ihtimali yüksekti, Rage ya da Justice. Ne yazık ki benim büyülu bahçe pisliğimin gözlerinin gerçekten yeşil mi yoksa sadece büyülenmiş yeşil mi olduğunu bilmiyordum.

"Hayır." Dudakları köşede yukarı doğru çekildi. "Neden sordun?"

Hiçbir şekilde söylemeyecektim ama bu adama söylemek istediğim bir şey vardı. Öne doğru eğilerek sesimi alçalttım ve gözlerimi kıstım. "Güvenilir biri misin?"

Sırıttı, kalbimin yerinden fırlamasına neden olan vahşi bir sırıtıştı. "Hiç de değil." "Bu..." Yumruğumu havaya kaldırdım, işaret parmağımı bir noktaya işaret etmek için uzattım.

"Huh... çok dürüstsün." Bu da göğsünü tekrar onaylayarak okşamamı gerektirdi. *Vay be.* "Göğsünü beğendim."

Lütfen Nolan olma.

Kıkırdadı. "Gerçekten mi? Ne kadar ilginç. Ben de seninkini oldukça beğeniyorum."

Onun sözleriyle karnım ısınırken içimden kahkahalar yükseldi. Büyücü şarabı ve çikolata *hayattı*. Kaja neredeydi? En iyi arkadaşım tüm eğlenceyi kaçıırıyordu.

"Bu iyi." Ve öpüşme planıma tamamen uyuyordu. Çenemi eğerek kare şeklindeki çenesinin üzerine baktım ve "Dudaklarım hakkında ne düşündüğünü söyle" dedim.

Üzerime eğilerek parmağını köprücük kemiğimde, boynumun yan tarafında gezdirdi ve sonra başparmağını dudaklarıma sürttü. Sesi kısıldı, arzudan boğuklaştı. "Öpüşmek için olgunlaşmışlar."

Adam kayboldu. Bir bulanıklık, neredeyse göremeyeceğim kadar hızlı, vızıldayarak geçti ve kafamı kaldırdığımda gitmişti.

Ha? Ne kadar sarhoştum?

Gözlerimi kırptım ve karşımda tepemde yükselen yeni bir adam vardı, kesinlikle birkaç saniye önce orada olan adam değildi.

"Hey, ne-?" Aslında.. o zümrüt gözler, o dudaklar.

"Seni *pislik!*" Bahçe öpücüme bağırdım. Onu nasıl tanımıştım ki? Kim bilebilirdi ki? Belki de gözlerinden ya da vücudumun ona sanki güneşmiş gibi yönelmesinden.

Sağ tarafa baktığımda, konuştuğum adamın bir düzine metre ötedeki çalılıkların arasında yattığını gördüm. Kelimenin tam anlamıyla açık, beyaz yemek çadırından dışarı ve ağaçların arasına uçmuştu. Ayağa kalktı, yaprak çöpleri ve dallar paltosuna ve saçlarına yapışmıştı.

Başımı sallayarak, Kıçımın Tekine baktım. İnanılır gibi değil. Ne cüretle şimdi sahiplenici davranır? Avuçlarımı göğsünde birleştirdim ve onu iterek geçmeye çalıştım -ki bu bir tankı itmeye çalışmak gibiydi, bir kurt adam için bile imkânsızdı.

Ona ters ters bakarak homurdandım, "Çekil."

Çenesi sıkıştı. "O adamla birlikte olmamalısın."

Elimi usulca kavradı ve beni ipek çadırdan çıkarıp avlunun bahçesine götürerek eve kadar eşlik etti. Fazla itiraz edemeyecek kadar çakırkeyiftim ve zaten Kaja'yı bulmam gerekiyordu. Tıklım tıklım dolu oturma odasına girdik, hareketli müzik sesleri eşliğinde, beni saksılı bir bitkinin bulunduğu küçük bir oyuğa sokmadan önce. Daha yakına eğilip yüzümün önündeki havayı kokladıgında nabzım hızlandı ve dudağı kıvrıldı. "Sarhoşsun sen."

Hah! "Bu çok zengin! Bunu yapamazsın. Bir fare gibi kaçıp gittin, hatırladın mı? O yüzden öyle davranma-"

"Sen benimsin," dedi, kalçalarımı kavradı, gözleri zümrüt gibi parladı ve sahiplenici sözleri sıcak tereyağı gibi bedenimde eridi. Beni kendine çekti, bedenimi onunkine yapıştırdı; leğen kemiğim kalçalarına bastırdı. Sesindeki ham ihtiyaç dizlerimin titremesine neden oldu.

"*Sadece* benim," diye ekledi ve göğsü kabardı.

Vay be.

Sertçe yutkundum. Aklımın bir köşesinde, biraz mantıklı olan Nai sağlıklı sınırlar ve psikopat erkekler hakkında çılgılık atıyordu. Ama geri kalan yanımda... Smokin ceketinin yakalarını kavradım ve dünya elimden kayıp giderken ona yarı kapalı bir bakış attım. O anda başka hiçbir şey yoktu; sadece ben ve o.

"Kanıtla."

Alçak sesle ve sahiplenici bir şekilde hırladı ve sonra burnunun ucunu boynumun yan tarafında gezdirerek nabzımın attığı yerin kokusunu aldı.

Koku. Daha önce onu koklamayı unutmuştum ama bu bizim en büyük izleme cihazımızdı. İnsan formumuzda, bir bireyin kokusu en iyi nabız noktalarından algılanırdı. Evin bu kalabalık alanında, küçük oyuğumuzda bile, onu koklamak için en iyi yer, az önce bana yaptığı gibi boynu olacaktı. Eğer şimdi iyi bir koku alırsam, daha sonra kim olduğunu tam olarak anlayabilirdim...

Nefesim hızlandı. Kollarını kavradım. Arzu karnımın derinliklerinde filizlendi ve daha da yaklaştım.

"Gün ışığı ve ev gibi kokuyorsunuz, Bayan Mavi," diye fısıldadı.

Nefesinin sıcaklığı tenimi ve inleyebilirdim.

-Biraz. "Ev gibi mi?"

İçime çektim ama zihnim büyücü şarabıyla bulanıklaşmıştı. Sedir ağacı? Sandal ağacı? Adaçayı? Neydi bu? Yumuşak eti dişlerinin arasında yakalamadan önce diliyle kulağımın dış kısmında gezindi. Yavaşça, diliyle çenemden dudaklarıma doğru ilerledi, ona duyduğum arzu acıya dönüşene kadar gerginliği çekti.

Kutsal büyücü!

"Sen benimsin," diye fısıldadı, dudakları tenimi okşarken. "*Tamamen benimsin.*"

"Evet," diye nefes nefese kaldım. Ben onundum. Bunu tüm benliğimde hissedebiliyordum.

Bu kez dudaklarımı yakaladığında öpücüğü şiddetli ve baskındı. Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve ben de onları ayırdım. Beni duvara yaslarken dillerimiz birbirine karıştı, bedenlerimiz sanki birbiri için yaratılmış gibi birbirine uyuyordu.

Bu büyülü küçük köşede yapayalnızken etrafımızdaki dünya yok oldu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Eli, sırtımdaki elbisemin bağcıklarının arasına bastırarak beni daha da yaklaştırdı. Ona doyamıyordum. Ona yeterince yakın olamıyordum. Kalçalarını döndürdü ve ben de ona yapıştım, daha iyi erişebilmesi için başımı geriye attım. Boynumu öptü, bana doğru bastırırken emdi ve ısırıldı. İnledim, daha fazlası için yalvardım çünkü bu... *sihirdi.*

"Benim," diye hırladım, içgüdülerim beni ele geçirirken kurdum yüzeye çıktı. Onu benim olarak işaretlemem ve ona yaklaşan herhangi bir dişinin onun bana ait olduğunu anlamasını sağlamam gerekiyordu.

Avucunun altında yakıcı bir sıcaklık parladı ve sıcaklık bir cehenneme dönüşürken sırtımı kamburlaştırdım. İhtiyaç, tutku ve ateş dönüyordu,

inşa ediyor ve genişliyor, bizi tüketiyor.

"Ne oluyor-?" Sorum bir çığlığa dönüştü ve yanma hissi içimi yırtıp geçerken, acı ve zevk patlamasıyla dik durmak için ona sarıldım. Elini kaldırdı, parmakları benimkilere dolanırken tüm o acı bedenimden geçip sarılmış parmaklarımızın etrafını sardı. Sol yüzük parmağımdaki son et batmasını hissettiğimde nefesim kesildi.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakarken, yüzük parmaklarımızdaki kader arkadaşı işaretlerine baktım; insan çiftlerin yüzük taktığı yerde parlayan beyaz bir girdap deseni vardı.

Kutsal büyücü.

Şaraptan sıırıslam olmuş hislerimle boğuşurken onunla yer değiştirerek oyuktan çıktım. Yeşil gözleri şoktan kocaman olmuştu. Bakışları beni delip geçti. Göğsü kabardı. Ama gitmeme izin vermedi, pişman olduğuna dair hiçbir işaret vermedi.

Yeşil gözlü gizli bahçe öpücüsü benim lanet olası *eşimdi!* Düşünemiyordum, nefes alamıyordum- Kader arkadaşı mı? Bu fenomen nadirdi ama imkansız değildi. Ama-

Omzuma iri bir el indi ve sonra geriye, Yeşil Gözler'den ve küçük oyuğumuzdan uzağa savruldu ve kolu belimi saran başka bir adamın göğsüne bastırıldım.

"Hey," diye hırladı bir adam, sesi belli belirsiz tanıdık. "O önce benimdi."

Daha önce öpmeye çalıştığım adam hırladı ve beni insanların etrafımızda dans ettiği kalabalık oturma odasına çekerken tutuşu sıkılaştı.

Oh, Lanetli Yüksek Büyücü Konseyi.

Yeşil Göz'ün bakışlarındaki ölümcül ifade bana işlerin ciddileşmek üzere olduğunu söylüyordu.

Eşimin hareketini görmekten ziyade hissettim. Sarı Göz'ün elinden kurtulup kader arkadaşımın kucığına geri döndüğümde karnım guruldadı.

"Bunun için öleceksin," diye öfkeleni Yeşil Gözler. Beni serbest bıraktı ve arkamda çatırdayan kemiklerin sesi, dostumun iddiasını tam olarak nasıl uygulayacağını bana haber verdi.

Lanet olsun.

Arkamdaki fiziksel varlığı azaldı ve ellerim yanlarıma düştüğünde parmak uçlarım bir ... kurdun yumuşak kürküne değdi. *Onun* kurdu.

Şok beynimi kızarttı; tükürüğüm pamuğa dönüştü. Gözlerimi kırıştırdım ve çenemi tutarak aşağıya baktım... simsiyah bir kurda. Dişlerini göstererek hırladı, içime bir heyecan salan alçak bir gümbürtü.

Arkadaşım belalı biri.

Sarı gözler üst kolumu kavradı ve sıktı. "Buraya gel ve benimle dans et."

Sert.

Oh, hayır.

Odanın geri kalanı periferimde yüzüyordu ve başımı sola çevirip kolumu tutan adamın sarı gözlü bakışlarıyla buluşmak için yukarı baktım.

"Bırak beni." Kurdum yüzeye çıkarken kollarımdaki tüyler dalgalandı. İhtiyaç anında ortaya çıkma konusunda şüpheli bir sicili vardı ama bu sefer gitmeye hazır görünüyordu.

Emrimi yerine getirmeye fırsat bulamadan siyah kurt saldırdı, adamın kolunu parçaladı ve onu benden uzaklaştırdı.

Kutsal eş değiştirenler!

"Onu öldürmeyin!" Eşimin başına gelebileceklerden korkarak bağırdım. Şansım yaver giderse biri krala söyleyecek ve eşim adadan kovulacaktı. Siyah kurdun peşinden atılarak onu sakinleştirmeye çalıştım. "Ben iyiyim."

Müzik durdu ve insanlar sarı gözlü adamın boğazına yapışan siyah kurda bakmak için döndüler.

"Buraya kadar," diye bağırdı başka bir adam arkamdan. "Parti bitti."

"Herkes dışarı!" diye bağırdı başka bir adam, ikisi de aynı smokinleri giyiyordu.

siyah, jöleli saçlar. "Şimdi!"

İnsanlar bahçeden kaçarak havuzun yanından geçip bizim olduğumuz yere geri döndüler. Birkaç kadın çılgık atarak yarı giyinik halde odalardan çıkıp koridora fırladı. Üst kattaki doğaçlama ilişkilerin zamansız bir şekilde sona erdiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Sarı Gözler kaçtı ve siyah kurdum onun peşinden mi gideceğine yoksa benimle mi kalacağına karar verir gibi bana baktı. Ben kapıya doğru uzaklaşmaya çalıştım, o da benimle birlikte hareket etti ve bana iki adım yaklaşan herkese hırladı.

Benim küçük, seksi öpücüğüm *cehennem gibi sahiplenici* davranıyordu. Tıpkı yeni çiftleşmiş bir erkeğin yapacağı gibi.

Böyle bir şey olamaz. Kader arkadaşları *her zaman* aynı sürüden olurdu. *Her zaman.*

Şimdiye kadar... çünkü bu kesinlikle Nolan değildi. Kan büyüğü için Ana Büyücü'ye şükürler olsun.

Uzandım ve parmaklarımı kürkünün içine soktum, dostumun boynunu ve ardından kulaklarının arkasını okşarken gerginliğim dağıldı. Elim kafasına iner inmez ağzını yukarı kaldırdı ve bacağıma sürttü.

İnsanlar çıkışa doğru etrafımda koşuştururken en sakinleştirici sesimle "Bu tam bir gösteriydi," dedim. "Ama ben yaralanmadım."

Uzun zamandır bir sürünün içindeydım ve koruyucu bir eşin tüm işaretlerini tanıyordum. O adam beni yakaladığında onun kurdu ortaya çıktı. Kendimi koruyup koruyamayacağımı bilmeden beni koruyordu. Çok tatlıydı. Kalbim bu düşünceyle çırpındı. Bir eşim vardı... *kadersel* bir eş... görünüşe göre bana dokunan herhangi bir erkeğin kafasını koparacaktı. Crescent Sürüsü'nde sadece iki kader eşi çifti vardı. Nadir bulunurlardı. Yüzde birden daha az.

Elimi yaladı, parmaklarımın tadına baktı ve hâlâ oturma odasında olan diğerlerine hırladı.

Ne yazık ki, kurdu artık dışarıdaydı ve bana yaklaşan herkes bir tehdit olacaktı.

"Hey, mavi kız," dedi herkesi dışarı atan smokinli klonlardan biri, bana el sallayarak. "Kurda gitmen gerektiğini söyle," dedi sol elimdeki eş izlerine endişeyle bakarak. "Eğer bunu yaparsan, gitmene izin verecek ve tekrar insana dönüşecek kadar sakinleşebilecek."

Parmaklarımı kürkünde gezdirdim. "Onu bırakmak istemiyorum."

Büyücü şarabı beni hâlâ etkiliyordu ama adrenalinin etkisi bir kısmını yok etmişti. Yine de burada, yumuşak kurt dostumla sonsuza dek kalmak istiyordum. Bu gecenin bitmesini istemiyordum.

Adam başını eğdi. "Bu odadaki her erkeğin boğazını kesmesini mi istiyorsun?"

Yutkundum. "Bu kadar küçümseyici olmana gerek yok-"

Kurt dostum adama dişlerini gösterdi, tüyleri diken diken oldu. Sonra adama doğru yürüdü.

Vay canına.

Kızgınlığım buharlaştı. "Hey, Yeşil Göz," diye seslendim arkadaşşıma. "Buraya geri gel ve adama zarar verme."

Şey, kim bilir... kurt dinledi, bana geri döndü, ayaklarımın yanına oturdu. Ha. Buna alışabilirim.

Şimdi bana bir peynirli pizza getir.

Şaka yapıyorum.

"Gitmeniz gerekiyor. Şimdi," dedi smokinli adam. "Bu sadece bir zaman meselesi-"

Üst kattan ulumalar yükseldi, ardından hırıltılar ve çatırtılar geldi. "Kahretsin!" diye mırıldandı adam. "Bu oluyor."

Gözleri çimen yeşilinden sarıya dönüştü ve büyücü şarabının son kalıntıları da bir anda bedenimden çıkıp gitti. O değişiyordu... hepsi değişiyordu.

Tüm bu seksi ve seksi eş arzusu temelde coitus-incompletus'tu ve beni kampüsteki her erkek kurt için bir şehvet feneri haline getiriyordu.

"Hey, kurtçuk," diye mırıldandım, koruyucumun seviyesine inmek için diz çöktüm. "Gitmem gerekiyor. Benimle eve kadar yürür müsün?"

Daha cümlemi bitirmeden kapıya doğru ilerliyordum. Bu bir yarıştı - kavga buraya ulaşmadan evden çıkmak. Kurtlar ne zaman kavga etse, kendinizi yer değiştirmekten ve baskınlık kurmaktan muazzam bir irade gerektirirdi. Ama böyle bir kavga anlamsız olurdu. En iyisi eşimi korumak ve buradan defolup gitmekti. Bu kadar büyük bir kavganın yansımaları olması kaçınılmazdı. Alfa kral yankıları.

Zor bir pas.

"Büyücüye teşekkür ederim," dedim ve eşimin kurdu beni dışarı kadar takip edince rahatladım. İçgüdülerinin çağrısına karşı savaşılan adamın yanından geçerken, kendi derimin gerildiğini hissettim ve ardından tepki olarak ön kollarımda tüyler dalgalandı. Neden bunu evdeki antrenman maçları sırasında yapamıyordu? Şu anda sanki kendi akli varmış gibi hissediyordum.

Ön kapıdan hızla çıktım ve patika boyunca ilerledim, şık siyah kurt hemen yanımdaydı. Parmaklarım onun siyah kürküne dolanmıştı ve kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu.

Dostum.

Kader arkadaşları.

Vay anasını.

Hilal Klanı'ndan değildi, ki bu bir sorundu. Büyük bir sorun. Birinin klanı dışında çiftleşmesi yasaktı; bu güçleri sulandırırdı.

Ayrıca, babamın benim için bir planı vardı: Montana'daki evime dönecek, onun alfa pozisyonunu alacak ve Crescent'tan iyi bir adamla çiftleşecektim. Babam her fırsatta Garret'ı önerirdi ve adam fena değildi, bu yüzden bu fikre hiç karşı çıkmamıştım. Ama bu *daha önceydi*.

Başka bir klandan başka bir alfa varisle kasıtlı çiftleşmek hainlik olurdu. Ama kader yanılıyor olabilir miydi?

Düşüncelerimin içinde kaybolmuş, yatakhanemin arka kapısına vardığımızı bile fark etmemiştim. Dışarısı karanlıktı, ay gökyüzündeydi, sadece az miktarda ışık saçıyordu ve binanın dışında ben ve eşim dışında kimse yoktu.

Diz çöktüm ve kurdun yeşil bıçaklarla çevrili sarı gözleriyle karşılaştım. "Artık yer değiştirebilirsin. Artık güvendedim. Artık beni korumana gerek yok."

Gözleri sarıdan yeşile döndü ve formu değişirken aynı smokin ve siyah maskeyi takarak uzun ve kaslı bir şekilde durdu.

Lanet olsun.

Sadece gerçekten güçlü alfa varisleri yer değiştirebilecek ve bunu yaparken kıyafetlerini koruyabilecek kadar büyüye sahipti. Eşim güçlüydü.

Beni vücudunun içine aldı ve ben de daha da yakınlaştım. Olmam gereken yer burasıydı. Hangi klandan olduğu ya da *benimkinin* ötesinde kim olduğu önemli değildi.

Dostum.

Kim olduğumu bilmesini isteyerek maskemi çıkardım ve ona . "Ben Nai, Crescent Klanı'ndan."

Bir kez başını salladı ve sonra sertçe yutkundu. Dudaklarını büzdü ve ifadesini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi çenesi kaskatı kesildi ama yine de kaşları çatıldı.

Başımı eğdim ve onu inceledim, noktaları birleştirmeye çalıştığım kadar tepkisini de anlamaya çalışıyordum.

Bekle... *onun* kurdu *beni* yatakhaneme götürdü.

"Biliyorum." Sesi sertti ve biraz tanıdık geliyordu. Büyü etkisini yitiriyor muydu?

Şok içinde donup kaldım.

Ben daha bir sonuca varamadan eğilip beni öptü, dudaklarını hızlıca dudaklarıma değdirdi ve geri çekilip boynumu kokladı. Tenim zevkten karıncalandı ve ona daha iyi erişim sağlamak için başımı arkaya yatırdım. Sırtarak eşimle yüzleştim, kendini göstermesi için hazırdım.

Sadece... yeşil gözleri kasvetlendi ve maskesini çıkarmak için hiçbir çaba göstermedi.

Bueno değil. Kim olduğunu bilmem gerekiyordu, eğer çıkarmazsa utangaç olmamasına yardım edecektim.

Elimi uzattım ama parmaklarımı maskesinin kenarlarına geçiremeden bileklerimi yakaladı. Yavaşça ellerimi çekti, birbirimize bakarken onları tuttu ve saniyeler uzadıkça maskesini indirmeyeceğini anladım. Reddedilme ciğerlerimdeki havayı emdi ve alt dudağım titredi.

Buklelerimi boynumdan uzaklaştırdı.

"Affet beni."

Sözleri dikkatimi çekince kaşlarım çatıldı ama ben bir şey söyleyemeden...

Bu da ne?

Vurdu. Elinin etli dış kısmı boynuma saplandı. Nefes bile alamadan, karanlık beni yuttu.

Bölüm 8

YÜKSEK BİR GÜRÜLTÜ beni uykumdan uyandırdı. Gürültü beynimi sarsarken göz kapaklarım aralandı. Büyücü şarabının yol açtığı baş ağrılarının anası geldiğinde kafatasıma bir ağrı saplandı.

"Hayır," diye inleyerek doğruldum, aralıksız vuruşları durdurmaya umuyordum. Dün geceye dair anılar beynime hücum etti ve tozlu yataktan fırladım

-Neredeyse mavi balo elbisesinin eteğine takılıp düşecekti.

Sol elime baktığımda dün gecenin bir rüya olmadığını gördüm. "Kutsal büyücü!"

Eş izleri.

Gerçektir. Hepsi gerçektir.

Ön kapıya vurma sesi daha da arttı ve tökezleyerek evime girdim ve ağır kapıyı çekerek açtım.

Kaja elinde iki kahve fincanıyla orada duruyordu. Bakışları hâlâ incelediğim yüzük parmağıma kaydı ve çenesi gevşedi.

"*Sensin!*" Tökezleyerek eve giren sol elimi işaret etti. "Kader arkadaşını o partide bulmuşsun! Kim o?" Kapıyı arkasından çarpmadan önce fısıltıyla bağırdı. Beni hızla yatak odama kadar takip etti, ben de Nolan yakınılardadır diye kapıyı kapatıp kilitledim.

Düşüncelerim yakıcı öpücüklerden, beni karate büyüsüyle bayıltsmadan önce dilediği saçma sapan özre kaydı ve gözlerim yaşlarla doldu. "Koca pislik, işte o! O... o beni *terk etti.*" Yutkundum

boğazımın arkasında. "Maskesini kaldıramadan beni bayılttı ve adını bile söylemeden beni yatağıma attı."

Kaja'nın yüzü düştü ve başını sallarken fincanı uzattı. "Vay canına, bu çok ağır. Muhtemelen ... *yasak* olduğu içindir?"

Bana kahveyi uzattı ve ben de kafeinin kafamın patlamasını engelleyeceğini umarak uzun bir yudum aldım.

Artık büyücü şarabı yok. Asla. Tekrar.

"Evet, sanırım öyle. Ama... onun kim olduğunu bilmek istedim." Tedbiri elden bırakıp kuralları unutmak istemek çok mu mantıksızdı? Yasak olması umurumda değildi. O benim kader arkadaşım! Ama *o* umursuyordu. Beni isimsiz bırakacak kadar ve bu canımı yaktı. "Kurallar" yüzünden beni reddetmesi asla unutamayacağım bir yaraydı. Asla.

"Tamam, önemli değil," dedi Kaja, bir muffin uzatarak. Gerçekten, bu kız beni yakalamıştı. Yemek ve kahve, sabahları işlevimi yerine getirmek için ilk ihtiyacım olan şeylerdi. "Bunu çözebiliriz. Eşinin eş işaretleri olacak, bu yüzden eş işaretleri olan bir adam arayacağız ve bum! Eş bulundu."

Ayıltıcı gerçeği söylemeden önce kıs kıs güldüm: "Evet... şey, ilk ders gününe bunu göstererek gitmek istediğimden emin değilim." Elimi kaldırdım. Eğer öğretmenler ya da kral bunu görürse, başımı döndürecek kadar hızlı bir şekilde dışarı atılırdım.

Kaja yüzünü buruşturdu ve kahve fincanını bana doğru eğerek onayladı. "Tamam." Bavuluma doğru yürüdü ve çevirerek açtı. "Üniformaların nerede? Bir fikrim var ama ders için hazırlanman gerek."

Omuz silktim. "Almadım. Hey, kapıyı açtığımda 'Sensin' dedin. Lütfen bana herkesin eş izlerinden bahsettiğini söyleme."

Yeni kız olmak yeterince kötü, bir yıl erken, sürgün klanı...

Kaja yüzünü buruşturdu ve ben de cevabımı aldım.

"HERKES bundan bahsediyor. Mavi kız ve siyah kurdu, kader arkadaşları. Partiyi bölmek zorunda kaldılar..." Kaja dudaklarını birbirine bastırdı. "Herkesin bunu konuştuğunu söylemedim mi sana?"

Frick. Böyle bir şey olmayacaktı. "Artık bu konuda konuşmak istemiyorum." "ama. Bir ya da iki fikrim var." Kaja beni pis yatağımdan çekip çıkardı.

yatakhane ve avludan geçerek şatoya benzeyen evine girdik. Batı kanadına yaklaştığımızda, kız kardeşlerinin mutfakta tartıştıklarını duyabiliyordum.

"Nell!" Kaja bağırdı.

Nell kafasını koridora attı ve beni görünce sırtıttı. "Merhaba Kulkedisi, dün gece seninle çok sıkı seviştik.

Prens. Eğlendiniz mi?"

Kaja yüzük parmağını onun yüzüne doğru itti. "Adam kimliğini hiç açıklamadı. Tam bir pislik. Onu bayılttı ve gitti. Bunu ilk dersten önce saklayabilir misin?"

Nell'in ağzı açık kaldı. "Vay anasını. *Çiftleşme izleri mi?* Bunun bir söylenti olduğunu sanıyordum. Fiona dün gece senin elinde gördüğünü söylediğinde şaka yapıyor sanmıştım. Şey, seninkinde değil ama Mavi Kız'da."

"Onları saklayabilir misin?" Ben kendi mahcubiyetime gömülürken Kaja tekrarladı.

Onları saklamak mı? Kaşlarımı çatarak bu fikri kafamda evirip çevirdim. Evet... bu ideal olurdu. Eş işaretleri genellikle gururla takılırdı, ama tüm bunlar kişinin lanet eşinin kim olduğunu bildiğini ve bunun yasak olmadığını varsayıyordu! "Evet, lütfen. Sakla onları."

İhtiyacım olan son şey daha fazla söylentiydi. Hayır, ihtiyacım olan son şey elementlerimde ustalaşamadan okuldan atılmaktı, ama söylentiler cidden berbat olurdu.

Nell'in ikizi Rue köşeden başını uzattı. Dün gece gelmeyen sessiz kız oydu. Akıllı kız. "Muhtemelen o da kendininkini saklıyordur. Skandal."

"Rue!" Kız kardeşi omuz silkip mutfağa geri dönerken Nell tersledi ve Harvest'ın en büyük kızları olan Fiona ve Mele'nin dedikodu yaptığını duydum.

Harika, artık tüm Hasat kızları sırrımı biliyordu.

"Evet, onları gizleyebilirim ama büyüm onları sadece bir günlüğüne gizleyebilecek kadar güçlü. Büyüyü tekrarlayabilmem için her sabah gelmeniz gerekecek."

İçime bir rahatlama yayıldı ve omuzlarım düştü. Evet.

Bu iyi bir şeydi.

Belki de bu eş olayını unutabilirim. Belli ki bunu istemiyordu - bunun son derece yasadışı ve sürü yasasına aykırı olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Nell elini benimkinin üzerine koydu ve soğuk mavi bir ışık yüzük parmağını kapladı. Bir an sonra, işaretin tüm izleri kayboldu.

Bu beklediğimden daha kolay oldu ve çalışmalarımda Nell kadar ilerlemiş olmayı özlememe neden oldu.

Kaja önce Nell'e, sonra da kapı aralığından Rue ve diğer kız kardeşlere baktı, "Dün gece Mavi Kız'ın kim olduğunu bilmiyoruz, mı? Ve

kesinlikle hiç eş izi görmedik. Büyücü şarabı berbattı."

Kızıl saçlı üç kız da mutfak kapısından yüzlerini uzatarak başlarını salladılar.

En büyükleri olan Fiona göz kırptı. "Kardeşlerden önce orospular. Anladık."

Mutfağa doğru gözden kayboldular ve ben Nell'le yüzleştım. Alnındaki Hasat Ayı işareti dörtte üç oranında doluydu ve küçük bir an için başka bir klanda olmayı diledim. Hilal olmayı sevmediğimden değil, ama kız kardeşlerim olmasını ya da herhangi bir kardeşimin olmasını arzuluyordum.

Benim için üzgün görünüyordu.

"Özür dilerim Nai." Sesi çatallaştı, bu da boğazımın sıkılmasına neden oldu. Eşinizle tanışmak ve sonra onu sizden almak dünyadaki en kötü duyuydu.

"Hadi, üniformalarımın birkaç tane alabilirsin. Bende bir düzine var." Kaja beni çekti ve ben de böylesine sadık bir dostla tanıştığım için Ana Büyücü'ye teşekkür ettim.

OKUL PROGRAMIM, üniformam, kitaplarım ve param yoktu. Babam buraya gelmeme izin verirken ne düşünüyordu?

Kaja bana müdirenin ofisinin yerini gösterdi ve sonra kendi çalışmaları için ayrılmak zorunda .

Beş dakika boyunca sekreterin peşinde koştuktan sonra, ki bu sonsuzluk gibi geliyordu, programımın ve üniformalarımın olmadığını açıkladıktan sonra müdire hanımla konuşmama izin verdi.

Büyük meşe kapının arkasından kadının yumuşak sesi geldi: "İçeri gel," dedi. Yutkundum. Kapıyı aralayıp nispeten küçük bir ofise girdim:

Tavandan yere kadar uzanan kitap rafları, kitaplarla ve biblolarla doluydu - kristaller ve yeşil, mavi, mor ve sarı renkli birçok farklı taş- koyu renkli ahşaptan heykeller; altın bir şamdan; ve büyük beyaz bir kase. Burada günlerce kendimi kaybedebilirdim.

"Nai!" Müdire Elaine, nam-ı diğer Gece Yarısı Prensleri'nin annesi, nam-ı diğer Kral'ın karısı, maun ağacından yapılmış büyük masayı iterek uzaklaştı. Gülümsediğinde yeşil gözleri parlıyordu. Bu, Öfke ve Adalet'i doğuran aynı kadın mıydı? Bunun için fazla neşeli görünüyordu.

"Ben de tam sana bakacaktım." Elinde bir kâğıt parçası vardı. Gülümsedi ve ben ona garip bir şekilde baktım. "Bunu bu sabah erkenden yurduna bırakmam gerekiyordu ama daha önce hiç iki eğilimi olan bir öğrencim olmamıştı, bu yüzden sana uygun bir program hazırlamak biraz zaman aldı."

İçimi bir rahatlama kapladı ve programı alırken ona gülümseyerek karşılık verdim.

Sonunda sesimi buldum: "Teşekkür ederim."

Gülümsemesi derinleşti. "Sanırım dün oğullarımla tanıştınız."

Bu yüzyılın en hafif deyimiydi.

Başını salladığında aklım Rage'in öfkesine gitti ve mırıldandım, "Evet, öyle. Onlar... iyi... çocuklar."

Evet. Tamamen yalan söyledim ve o da derin ve içten bir şekilde güldü.

"Öfke ve Adalet size de bulaşacak." Sanki "iyi çocuklar" yorumumun onları kapsadığına inanmıyormuş gibi bir ifade kullandı ve ardından göz kırptı. "Çağrılar karıştığı için özür dilerim. Kral bu şakayı yapan kişiye oldukça kızgın."

Hmm. Dün şakacının kellesini istemişti. Ama belki de bakış açısı değişmişti. İçime bir rahatlama geldi. Eğer bunun sadece bir eşek şakası olduğunu düşünüyorsa, o zaman belki de ilk başta düşündüğüm gibi daha kötü bir şey olmuyordu.

"Endişelenme..." Bu kadar havalı ve kibar olmasını beklemiyordum. Muhtemelen Noble ve Honor'ın kişiliklerini kazanmasında onun büyük payı var.

Kağıda baktım ve yüzümdeki gülümseme kayboldu.

NAIMA, Hilal Klanı Varisi:

7:00-8:00: Kampüsün doğu tarafındaki kahve arabasında

çalışın 8:05-11:00: Usta Carn ile Ateş Elementi

çalışmaları 11:05-12:00: Yemekhanede öğle yemeği servisi yapın

12:05-3:00: Usta Jin ile Su Elementi Çalışmaları 15:05-

5:00: Alfa Çalışmaları Ana Spor Salonu

17:05-6:00: Yemek salonunda akşam yemeği servisi

"COFFEE CART?" Yutkundum ve boynumu kaşımak için uzandım.

Müdire yüzünü buruşturarak omuzlarını yukarı kaldırdı, rahatsızlığı duruşunu neredeyse yarım adım küçülttü. Başını sallayarak, "Tüm klanlar Alfa Adası vergisi öder, bu da varislerinin eğitim masraflarını, kitapları, yatakhanelerin bakımını ve üniformaları vb. karşılar. Baban ve Hilal Klanı ödeme yapmıyor, bu yüzden burada kendi yolunu kendin çizmek zorundasın. Çok özür dilerim."

Diğerleri gibi Alfa Adası'nda yaşamadığımız halde neden benim klanım Alfa Adası vergisi ödesin ki? Hayal kırıklığıyla çığlık atmak istedim.

Programı biraz daha inceledim. "Öğle ve akşam yemeği de mi servis ediliyor? Tam olarak ne zaman yemek yemem gerekiyor?"

Hafif bir tonda konuşmaya çalıştım ama alaycı bir tonda oldu.

Kaşları daha da çatıldı. Nolan haklıydı. Geçinebilmek için iliklerimize kadar çalışmamız gerekecekti.

"Korkarım kral sizin çalışma çizelgenizi hazırladı, ben sadece sınıflardan sorumluyum. Size sadece bir yemek görevi vermesi için onu ikna etmeye çalıştım ama..."

"değil." Kağıdı arka cebime soktum. "olacağım."

Eğer King Douchebag beni bu okuldan koparmak istiyorsa, başka bir şey daha yapacaktı.

"Boş zamanlarınızda kütüphaneden tüm dersleriniz için kitap ödünç alabilirsiniz" diye beni bilgilendirdi.

Boş zaman mı? Hah. Öyle bir şeyim yoktu.

Başımı sallayıp teşekkür ederek odadan çıktım ve Ateş Çalışmaları'ndaki ilk günüme başlamak üzere Üstat Carn'ın odasına yöneldim.

Düşüncelerim babama kaydı. Benim de bir ateş elementali olduğumu öğrense çok gururlanırdı. Onu aramak güzel olurdu... ama sihirli topraklar ile Dünya arasında bunun imkânsız olduğu açıktı. Belki bir tüccar aracılığıyla ona bir mektup ulaştırabilirdim. Beni bağlayan büyüyle ne kadarını açığa çıkarabilirdim ki?

Bakışlarım elimdeki kâğıda kaydı. Bu haritaya göre sınıfım kampüsün diğer ucundaydı ve ben çoktan geç kalmıştım.

Koşmaya başladım, bir köşeyi hızla döndüm ve birinin göğsüne çarptım.

"Oof!" Gömleğine yapıştım ve beni sabitlerken teninin sıcaklığı tereyağı yumuşaklığındaki malzemeden yayıldı.

Geri çekilerek Justice Midnight'ın koyu yeşil gözlerine baktım. Sertçe yutkundum ve bakışlarım dudaklarına kaydı. Yeşil gözler, dolgun dudaklar... Ben

Maske taktığında nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştım... "Üzgünüm." Küçük bir gülümsemeyle gitmeme izin verdi.

Gülümsemek mi?

"Ne?" Bana iyi mi davranıyordu? İçimde bir kuşku uyandı. Justice adadaki iki numaralı pislikti -hayır, üç numara, Rage ve kralın hemen arkasında. Bakışlarım sol yüzük parmağına kaydı.

Nada.

Eş izi yok.

"Nai?" Elini yüzümün önünde salladı. "Deli bir kadın gibi koşuyordun. Geç mi kaldın?"

Nazik hatırlatması çok hoştu. Sonra sözleri kaydedildi.

"Kahretsin!" El sallayarak yanından geçtim ve koşmaya başlamadan önce teşekkür ederek bağırdım, zihnim de aynı hızla yarışlıyordu.

Adalet benim kader arkadaşım olabilir mi? Gözleri kesinlikle ona benziyordu ve bugün düne göre çok daha nazik davranıyordu...

Sonunda odayı bulduktan sonra nefes nefese kapıyı açtım. Ve... tabii ki Rage buradaydı.

Büyücü Ana, merhamet et.

Efendi Carn başını kaldırdı ama benim dikkatimi onun yanında duran Gece Yarısı Prensi çekti.

Yeşil gözlerine odaklandığımda dizlerimin bağı çözüldü.

Karşılaştığım her yeşil gözlü ve dolgun dudaklı erkeğin kader arkadaşım olduğunu düşünerek aklımı kaçıracaktım.

"Onun burada ne var?" Rage tersledi.

Belki *her* erkek değildir. Elbette arkadaşım benimle böyle konuşmazdı. Hayal mi görüyordum, yoksa bakışları parmaklarıma mı kaymıştı? Bu düşünce aklıma geldiği anda dikkati tekrar yüzüme yöneldi. Soğuk, sert ve affetmeyen bakışları.

Gözlerimi parmaklarına diktim, parmaklarında hiçbir iz olmadığını görünce kalbim biraz sıkıştı. Benim neyim vardı ki? Rage çiftleşmek isteyeceğim son adamdı. Bakışlarına karşılık verdim ve Efendi Carn onunla yüzleştğinde orta parmağımla selam verdim.

"Üzgünüm Prens Courage, bu yıl fazladan bir öğrenci beklemiyorduk. Özellikle de iki yakınlığı olan birini." Döndü ve burnunun ucuyla bana baktı.

Üstat Carn bir büyücü için bile uzun boyluydu, en az bir buçuk metre boyundaydı ve zayıftı. Ama uzun zamandan beri cüssenin ille de zayıflık anlamına gelmediğini öğrenmişim.

Güçlüydü. Gözleri yüksek bir büyücünün gözleri gibi dönüyordu, sadece renkler onun yakınlığıyla sınırlıydı: kırmızı, turuncu, sarı. O bir element büyücüsüydü. Şekil değiştirenlerin sayısı kadar farklı büyücü türleri vardı: şifacı büyücü, iksir büyücüsü, savaş büyücüsü, liste uzayıp gidiyordu. Beni değerlendirirken dudaklarını büzdü ve ben de içimde hissetmediğim bir güç varmış gibi davranarak başımı yukarı kaldırdım.

"Özel seansımda olmak zorunda mı?" Rage sesini alçaltarak ustaya sordu.

Öğretmenin ağzı kaşlarını çattı. "Onunla çalışmamı emreden yüksek büyücüydü ama haklısınız. Eminim başka birinin özel saatine katılabilir. Hemen müdire hanımla konuşacağım."

Rage profesörü çabucak başından savdı, bunun annesine bildirileceğinden bahsedilince gözleri kısıldı. "Hayır, değil. Annemi bununla rahatsız etmeyin. Pratik yapmak için hareketli bir hedefe ihtiyacım olacak ve bu onun için ateşle imtihan olacak."

"Ha-ha." Kollarımı kavuşturdum ve Rage'e kaşlarımı çattım.

"Emin misiniz?" Üstat Carn, sanki Rage ile çalışma fikrim iğrençmiş gibi burnunu kırıştırdı.

Rage başını salladı. "Eğer ilerlememe engel olursa, annemle kendim konuşurum."

Ouch.

İspiyoncular dikiş yer, dostum.

"Pekâlâ," dedi Efendi Carn. Bana bakarak kapıyı işaret etti. "Kütüphaneye git ve *Ateş Elementlerine Giriş* metnini al ve hemen geri dön."

"Kütüphane mi?" Bildiğim kadarıyla kampüsün diğer tarafında da olabilirdi. "Bana nerede olduğunu söyleyebilir misiniz-?"

Burnunun kenarını sıkarak iç çekti.

"Sadece otur," diye tersledi ve gözlerini devirdi. "Zaman kazanmak adına, ben alırım. Ama diğer kitaplarınızı kendi zamanınızda alacaksınız." Üstünlük taslayan bir havayla kapıya doğru yürüdü. "Hemen döneceğim."

Kapı kapanır kapanmaz Rage'e yaklaştım, tam anlamıyla dedektif moduna geçmeye kararlıydım.

"Peki... dün gece partide miydin?" Eğer arkadaşım Geceyarısı kardeşlerin arkadaşysa, belki ondan bazı isimler öğrenebilirdim.

Kollarını kavuşturdu, yüz ifadesi hiçbir duyguyu ele vermiyordu. "Belli ki benim evimdeydi."

"Tamam." Bana hiç yardımcı olmuyordu. "Arkadaşlarının çoğu orada mıydı? Ormandaki gizli bahçeyi bilebilecek arkadaşların gibi mi?"

Sertleşti. "Ne?"

Kalbim güm güm atıyor, boğazıma kadar tırmanıyordu. "Yani, biliyorsun... hangi arkadaşların oradaydı?"

Rage kaşlarını çatı ve bana bir uzaylıymışım gibi baktı. ". Tüm öğrenci nüfusunun orada olduğuna eminim, on beşimiz ve birlikte büyüdüğüm bazı muhafızlar. Neden?"

"Hmm." Gerçekten yardımcı olmadı. "En yakın arkadaşlarının bir listesini alabilir miyim?"

Kim-"

"Umm, hayır, psikopat sapık," dedi başını sallayarak. "Sana bir isim listesi vermeyeceğim."

"Neden olmasın?"

"Dur tahmin edeyim, biriyle takıldın ve şimdi onun kim olduğunu bulmaya mı çalışıyorsun? Arkadaşım olduklarını mı söylediler?"

Karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. "Evet... nasıl yaptın...?"

Rage kıkırdadı ama sesinde neşe yoktu. "Sen ve okuldaki her kız. Maskeli balodan sonra insanların birlikte olduklarını öğrenmeye çalışması yaygındır ama bu kurallara aykırıdır. Bu yüzden maskeli balo düzenliyoruz. Ve bu yüzden Samhain partisi de eğlenceli kalacak."

Boğazım kurudu. "Cadılar Bayramı için böyle bir parti mi yapıyorsunuz?"

Başıyla onayladı. "Geçmişte normal bir kostüm balosuydu ama Samhain'i de maskeli balo tarzında yapmayı düşünüyoruz."

Bu aylar sonraydı ama bana bir şey, kader arkadaşımın yanına gidip yumruğu indirebileceğim takvime yazılacak bir tarih veriyordu.

"Kesinlikle yapmalısın!" Çok hevesli bir şekilde ağzımdan kaçırardım.

"Öyle mi?" Geri çekildi, ifadesi birden ciddileşti. "Bu adamı tekrar görmeyi gerçekten bu kadar çok mu istiyorsun?"

Bedenim ona yaklaştı ve bakışlarım dudaklarına kaydı. Rage olamaz, değil mi? O kadar iyi bir yalancı değil.

"Öfke mi?" Sesim kısıktı.

Sertçe yutkundü ve ben de elimi uzatıp çene çizgisini takip etme isteğimle savaştım. "Öyle mi?"

"Dün gece alt katta kavga çıktığında neredeydin?"

Gözlerinde bir şey parladı, sarı bir parıltı, sonra kayboldu. Boğazını temizledi, yanaklarındaki sıcaklık pembeleşti. Sessizlik uzadı, büyüdü

"Kızıl saçlı bir takılıyordum. Ama ateşli birinin teki bunu mahvetti ve parti dağıldı."

Kalbim karnıma düştü ve bir adım geri attım. Rage'den nefret ediyordum, peki neden onun olmasını istiyordum?

"Doğru."

Sorgulamama devam edemeden Efendi Carn geri döndü. Beş milyar sayfalık bir kitabı köşedeki masanın üzerine bıraktı ve bana ters ters baktı. "Hepsini üç kez oku... sonra *belki* ateş büyüsünü denemene izin veririm."

Dört inç kalınlığındaki omurgaya baktım. "Bu haftalarımı alır!" "O zaman okumaya başlasan iyi olur."

Ciddi olamazdı ama Rage'in sırtışına bakılırsa kesinlikle öyleydi.

Usta Carn tekrar Rage'e döndü ve ısı ile ışığı dengelemekten bahsederek derslerine devam ettiler.

Harika!

Sonraki üç saatimi ateş kullananlar ve yapabildikleri her şey hakkında eski bir tarih *okuyarak* geçirdim. Ara sıra, avuçlarında havalı ateş topları yapan Rage'e göz ucuyla baktım.

Çok havalı. Küçüklüğümden beri babamın yapabildiklerini yapmayı arzulamıştım. Bir düşünceyle suyu kaynatmak, 4 Temmuz'da göle bir ateş topu fırlatmak, haydut bir kurdun kanını kaynatıp onu anında öldürmek. Ateş büyüsü tartışmasız en güçlü elementti ve ben burada oturmuş kitap okuyordum. Babamın büyüsü, sürüsünün bir üyesi olarak bana da geçmişti ama işaret parmağımı çakmak yapmak dışında pek bir şey yapamıyordum. Ve görünüşe göre Efendi Carn bunun böyle kalmasını istiyordu.

Öğle yemeği için zil çaldığında, sıkıntıdan neredeyse katatonik olmuşum.

"Senin gitmen gerekmiyor mu, Nai?" Rage, öğle yemeği için hazırladığım masamın kenarında duran, belli ki okuyacak kadar meraklı olduğu bir kitap.

Gözümü kııptım ve- Kahretsin! Öğle yemeği servisi yapıyordum.

Tek kelime etmeden, Kaja'nın kampüse gelirken işaret ettiği kafeteryaya doğru fırladım. Avludan sağa doğru dalarak çift kanatlı büyük kapıları açtım ve karşımda filmlerden fırlamış gibi duran bir lise kafeteryası buldum - formika masalar ve her şey.

"Umm, merhaba?" Büyük ve neyse ki hâlâ boş olan odayı tarayarak seslendim.

Alanı geçerek öğle yemeği sırasının arkasına geçtim. Çocuklar arkamda yığılmıştı ama burada kimse yoktu.

Lütfen bana bunu kendi başıma yapmam gerektiğini söylemeyin!

"Sanırım siz Nai'siniz," diye tersledi bir kadın. Ses tonu sıfır tolerans içeriyordu.

Donup kaldım, topuklarımın üzerinde döndüm ve korkunç bir kadınla karşılaştım. Lanet olası büyücü!

Siyah saçları beline kadar düzgün bir şekilde örülmüştü ve kara büyü'nün sembolü boğazındaki kolyeden sarkıyordu. Cildini kaplayan dövmeler, sanki bir bölge için yarışıyormuşçasına sürünüyor ve altında hareket ediyordu, lekesiz olan yüzü hariç. Belki yirmi beş yaşlarında görünüyordu ama bunun dört katı olabilirdi.

Okul neden bir kara büyücünün burada çalışmasına izin versin ki? "Evet efendim," diye mırıldandım.

Boğazına baktığımı fark etti ve gözlerini devirdi. "Kurtlarından birini keçiye dönüştürdüğüm için krala ömür boyu hizmet borcum var. Bununla işimiz bitti mi?"

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı ve başımı salladım. "Evet. Kesinlikle. Bu harika. Biz iyiyiz."

Gözlerini devirdi. "Ben Kalama. Kuzenin arkada. Ben zili çalarken sen ön tarafta yemek yapacaksın."

Bana bir önlük, saç filesi ve plastik eldiven verdi.

*Saç
filesi.*

*Saç
filesi.*

*Saç
filesi.*

Elimde tuttuğum sosyal intiharın küçük parçasından başka bir yere bakamıyordum.

"Giy şunu prenses. Beslememiz gereken aç kurtlar var!"

Oh mage.

Neden ben? Hızlıca önlüğü bağladım ve -gulp- saç filesini yüksek at kuyruğumun üzerine kaydardım. Sonra plastik eldivenleri giydim.

Tezgâhın arkasına doğru ilerlerken sinsi bir kadın, "Hadi tatlım, bütün gün bekleyemeyiz," diye seslendi.

Bakışlarım genç kurt değiştirene kaydı. Şirret sarışın hatun bana ters ters baktı. Daybreak Klanı'ndandı. *Şok edici.* Onu dün geceki törenden tanıdım. Mallory, Barbie kız. Belli ki şeytani bir Barbie.

Daybreak, Midnight da dahil olmak üzere herkesten üstün olduklarını düşünüyordu. Babam, taç için bir teklif yapmaktan sürekli bahsettiklerini, ancak alfalarının kesin planlar yapmak için çok sık değiştiğini söyledi. Sürülerinde üstünlük kompleksi varmış gibi görünüyordu. Babama göre, varisleri acımasızdı ve sürekli hakimiyet için savaşıyorlardı.

Gururumu bir kenara bırakıp bir çift maşa aldım.

Seçeneklere baktım. "Pizza mı burger mi?"

"Burger, çöreksiz, yanında avokado." Ayağıyla hafifçe vurdu ve başımı kaldırdığımda arkasında bir düzineden fazla varis gördüm. Kaja bana el salladı. Onun hemen arkasında da Midnight kardeşler vardı. *Harika. Lanet olası saç filesi.*

Ekmeği çıkardım ve tabağa bir et köftesi attım. "Avokadomuz bitmiş," dedim ve tabağı ona uzattım.

"Bakmadın bile!" diye tısladı.

"Haydi Mallory," diye seslendi Barbie'ye çok benzeyen, ama daha yaşlı ve kısa kesilmiş perçemleri olan bir kız. Kardeş mi kuzen mi?

Mallory, nam-ı diğer Kötü Barbie, at kuyruğunu bana doğru savurdu ve akrabasıyla birlikte hışımla uzaklaştı... görünüşe göre bugün yemek yemiyordu.

Tabak üstüne tabak doldurdum, diğer öğrencilerin bakışlarını görmemek için dikkatimi yemeğe verdim, ısıkları ve laf duymazdan geldim.

Neden herkes...?

Noble, "Bu saç filesi çok seksi," dedi.

Tanıdık sesine baktım ve sııttım.

"Bunun için sonsuza kadar alay konusu olacağım, değil mi?" Biraz pizza ve hamburger aldım ve onun için bir tabak doldurdum.

Başını salladı, dudakları bir ördek gibi birbirine yapışmıştı. "Bir fotoğrafa ihtiyacım var" - döndü ve selfie çekmek için telefonunu uzattı - "Gülümse!"

Onu tersledim ama ördek suratını taklit ettim. Fotoğrafi çektikten sonra görüntüye baktı ve güldü.

Noble benim kankamdı, 2 numaralı kankam.

"Acele edin! Burası aç!" Rage, Justice ve Honor ile birlikte durduğu yerden seslendi.

Onu görmezden geldim ve Noble'la konuşmaya devam ederken üç çocuğun tabaklarını düzeltmeye başladım. "Hey, daha sonra vaktin olduğunda, dün geceki parti hakkında sohbet edebilir miyiz? Sana arkadaşların hakkında bir şey sormak istiyorum."

Yüzü düştü, bedeni kaskatı kesildi. "Elbette, ama-"

Söylemek üzere olduğu şey yüksek perdeden gelen ılık sesiyle bastırıldı.
Bu da ne?

Kafeteryadaki herkes ellerini kulaklarına götürdü, ben de dahil. Başımdaki basınç, kulak zarım patlayıp kanayacakmış gibi şişti. Sonra ılıkların sesi azaldı ve kaynamak üzere olan bir çaydanlık gibi tıslayan bir sese dönüştü.

"Kahretsin!" Rage yemek sırasından fırladı ve yakındaki bir masanın altına daldı. Altına uzandı ve bir kulağına bir şey sokarken uzun, şık bir *kılıç* çıkardı. Kılıcı diğ er eline geçirdi ve diğ er elini kulağına götürdü...

Rage kanımı donduran bir kelime söylediğinde hâlâ *neden* kulaklarına dokunduğunu düşünüyordum.

"Selkies!" diye tısladı. "Sarayı arayın. Saldırı altındayız."

Selkie'ler. Ölümlülerin yanlışlıkla denizkızı ya da siren olarak adlandırdıkları fok balıkları bir zamanlar bu adayı koruyordu. Neden buradaydılar ve neden onların saldırısı altındaydık?

Rage Justice'e döndü ve başını mutfağına doğru eğdi. Adalet başını salladı.

Kafeteryanın kapıları patlayarak açıldığında, Justice tezgâhın üzerinden sıçradı ve bana doğru uzandı.

"Nai, hadi!"

Ben de onu takip ederek yere eğildim, kalbim göğsüme çarpıyordu.

Denizkızları neden saldırıyordu?

"Hadi gidelim. Mutfakların arkasında bir çıkış var," diye fısıldadı Justice, beni bir ordu emeklemesiyle ileri doğru çekerek.

"Ha?" Yüzümü buruşturdum ve ona baktım. Bir kavgada kendimi tutamayacağımı mı düşünüyordu? "Okul saldırı altında. Neden kaçalım ki?"

Daha da önemlisi, eğer bir korkak olsaydım bu alfa testinde başarısız olur muydum?

Justice koltuk altımı sıkıca kavradı. "Anlamıyorsunuz. Denizkızlarının ağırısı-"

Tam o sırada güzel bir melodi yükseldi ve havaya karıştı.

Bölüm 9

KARMAŞIK MELODİ bir alçalıp bir yükseliyor, güzel şarkılar neredeyse büyüleyiciydi

"Nai!" Justice kolumu çekerek bağırdı.

Başımı salladım, müziği duymak istiyordum ama dikkatim diğer şekil değiştirenlere takıldı. Her biri kaskatı kesilmiş, önlerindeki havaya bakıyorlardı. Nell, Honor, Kaja, kötü Barbie... hepsi donmuş bir şekilde duruyordu. Rage hariç herkes.

"Onların nesi var?"

Dönerek Justice'e baktım ve kaşlarımı çattım. Başparmağıyla işaret parmağı arasında ezilmiş bir köpük parçası tutuyordu ama diğer öğrencilerin çoğu gibi o da ağzı açık bir şekilde şarkının aktığı kapıya bakıyordu.

Dondurulmuş.

"Adalet!" Çarpıcı bir kadın odaya girdiğinde Rage hızla ileri atıldı.

Şarkı söylerken kollarını iki yana açmıştı, su bacaklarından aşağıya doğru akıyor ve yürüdüğü yerlerde küçük su birikintileri bırakıyordu. Sırılsıklam olmuş bedenine yapıştığı için hayal gücüne pek bir şey bırakmayan tüllü beyaz bir elbise giymiş olan kadın, soluk yeşil saçlarını deniz yosununu andıran gevşek tutamlar halinde aşağıya sarkıtmıştı. Şarkısına ara vermeden yumruğunu duvara vurdu.

Kaygan siyah fok derisi zırhlar giymiş bir düzine adam içeri girdi.

Kılıçlarını çekerek ikişerli takımlara ayrıldılar ve alfa varislerine doğru ilerlediler. Selkie'ler şekil değiştirenlerin gururlu bir ırkıydı. Dişilerin yüksek frekanslarda şarkı söyleme yeteneğine sahip büyüleyici sesleri vardı -akıllara durgunluk veren, kulakları

kanayan bir ses. Erkekler vahşı savaşçılardı. Neden saldırıyorlardı?

Biz mi? Biz sadece okuldaki masum çocuklardık.

Rage kayarak yanımda dururken Justice'in elindeki köpük kulak tıkacını aldım ve kulağına taktım.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" diye hırladı. Kulaklarından dışarı sarkan sarı kulak tıkacını görebiliyordum. Sonra bana baktı, bakışları kulaklarıma odaklanmıştı. "Şarkı seni etkilemiyor mu?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ama şimdi bunu tartışacak vaktimiz yoktu.

Selkie'lerden ikisi bize saldırdı ve ben de silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey bulmak için etrafı taradım.

"Al," diye tersledi Rage, tek silahı olan kılıcını bana doğru iterek.

Ona gizlice etrafa saçılmış başka ölümcül silahlar olup olmadığını sormak istedim ama zaman yoktu. Umarım saldırganlara karşı kullanabileceği başka bir şeyi vardır.

Silahı elime alarak duruşumu değiştirdim ve iki selkie'ye odaklandım.

Bir ateş topu çevresel görüş alanımdan geçerek beni ürküttü. Bir başka canlı alev küresi yaratmakta olan Rage'e baktım.

"Umarım onu nasıl kullanacağını biliyorsundur." Bakışları kılıca kaydı ve başını salladı.

Sanki bana inanmıyordu ve bana bebek bakıcılığı yapmak zorunda kaldığı için kızgındı. "Sen kendi ateş topların için endişelen," diye tersledim. Eğer son on dokuz yılını Montana'da elma toplayarak geçirdiğimi düşünüyorsa, başına

başka bir şey geleceğini biliyordu. Soldaki selkie savaşçısı ateşli kütleden kaçtı ve palasıyla bana doğru hamle yaptı. Öne doğru bir adım attım ve bıçağını savurdum. Metallerin çarpışması kafeteryada çınlayarak kadının şarkısını böldü. Daha da yaklaştım ve rakibimin burnuna bir dirsek attım. tatmin edici kemik çıtırtıları ve siyah kan fışkırması.

Homurdandı ve iki oldu.

Çaylak hatası.

İki elim kabzadayken döndüm ve kabzayla adamın tam şakağına vurdum.

O düşerken, bir sonraki düşmanımla karşılaşmak için döndüm.

Ama orada kimse yoktu. Nefes almak için bir süre kafeteryayı taradım ve sahneyi özümsemeye çalıştım. Öfke, Adalet, Onur ve Asil'in hepsi birden şarkı söyleyen kadına bakarken tüm öğrenciler hâlâ kıpırdamadan duruyordu.

küçük köpük kulak tıkaçlarıyla selkilerle savaştı. Belki de Justice kardeşlerinin kulaklarına tıkaç sokmakla meşguldü. Kafeteryada masaların altına gizlenmiş kılıçlar ve kulak tıkaçları varsa, belki de bu düzenli bir olaydı.

Rage bir alev topu daha fırlattı, dudağı tiksintiyle kıvrılmıştı. Ama büyüü kullanmak bir kılıç kadar zor olabilirdi ve alevler hedefinden iki adım öteye düşerek çarpmanın etkisiyle yerde söndü.

Bilinci yerinde olmayan erkek denizkızının parmaklarından ölümcül bir pala aldım ve Rage'le aramdaki mesafeyi kapattım. "Al," dedim, artık kendiminkine sahip olduğum için Rage'in bıçağını geri verirken. "Umarım bunu nasıl kullanacağını biliyorsundur."

bakalım, pislik.

Elimden aldı ve bana ters ters baktı. "Sen kendin için endişelen. Bunu ben hallederim."

Döndü ve devasa kılıcı tek bir akıcı hareketle savurdu. Bize doğru ilerleyen iki denizkızı çılgık atarak kılıcın ölümcül kavisinin önünden kaçmaya çalıştı.

Denizkızlarından biri yana kaçtı, ama diğeri...

Metal, sıcak bir bıçağın tereyağını kesmesi gibi omzundan kalçasına kadar içinden geçti. Bir saniye önce ayaktaydı; bir saniye sonra dizleri büküldü ve gövdesi öne doğru devrildi.

Belli ki Rage'in yardıma ihtiyacı yoktu. Bu da donmuş öğrencileri, özellikle de sevmeye başladığım beş Hasat kızını korumam gerektiği anlamına geliyordu. Eğer Kötü Barbie bu saldırı sırasında vurulursa... oh iyi.

Bayan Mariah Carey herkesi büyüliyordu. Sadece kulak tıkacı olanlar iyi görünüyor. Selkie güçlerinden bahsettiğinde babamı daha fazla sıkıştırmalıydım.

Arkamı döndüğümde tezgahın üzerinde büyük bir mutfak bıçağı gördüm ve onu aldım.

Büyük ikramiye. Asla çok fazla silahım olamaz.

Kafeteryaya şöyle bir göz attım ve Kaja'nın Nell'le birlikte bir köşede donmuş ama güvende olduğunu gördüm. Diğer üç kız kardeşi hemen arkalarında duruyordu. Hiçbir denizkızı onlara doğru ilerlemiyordu. Ancak... bakışlarım *dört* selkie savaşçısı tarafından köşeye sıkıştırılmış olan Honor ve Noble'a takıldı.

Çift sayıca azdı; hepimiz öyleydik.

Oranların değişmesine ihtiyacımız vardı. Bu lanet şarkıyı durdurmam gerekiyordu.

İleriye doğru koşarken kulaklarıma kan hücum etti, hareketsiz Kötü Barbie'ye çarptım - tamamen kazayla - ve dikkatimi sadece

Hedefim varmış. *Üzgünüm Selkie, şovun iptal ediliyor.*

"Nai!" Rage bağırdı, sesi panik ve öfke karışımı bir şekilde uzaklarda uğulduyordu. "Olduğun yerde kal!"

Gevezelik için zaman yoktu. Savaş planlarımı onaylayıp onaylamaması umurumda değildi.

Bileğimi geriye doğru eğerek mutfak bıçağını tıpkı Montana ormanlarında milyarlarca kez yaptığım gibi salladım. İnce gümüş bıçak havayı yararken şarkı söyledi ve boynunun sağ tarafında ince bir kan çizgisi oluşurken dışı selkie'nin sesi ıslak bir çağılıya dönüştü. Gözleri irileşti ve boğazını sıktı. Saldırı tam isabet kaydetmişti, en az Rage'inki kadar ölümcüldü.

Saniyeler içinde kafeteryanın geri kalanı kükreyerek canlandı, artık donmamıştı.

Honor and Noble'a gitmek için döndüm ve kolumda bir acı patladı. Görüşüm beyaza döndü ve çığlık attım. Acı koluma yayıldı; pala elimden kayıp yere düşerken parmaklarım gevşedi.

Dirseğimden parmaklarıma kadar kan aktı ve yaramı tutup döndüm.

... bir Siren savaşçısının ölümcül bir vuruş için kılıcını kaldırdığını gördüm. Darbeye hazırlanarak irkildim ama acı hiç gelmedi.

Islak bir gümbürtünün ardından ayaklarımın dibinde bir gümbürtü duydum. Gözlerimi açtığımda Kaja'nın selkinin üzerinde durduğunu gördüm. Bıçağı vücudundan çıkardı ve bana doğru uzattı.

Tam bir kanka.

"Teşekkürler kızım." Elinden kaptım ve dönerek Noble ve Honor'a doğru fırladım. Selkie savaşçısı sadece kolumu sıyrdığı için büyücüye şükürler olsun, yoksa şu anda onu kaçırıyor olabilirdim.

Kargaşanın arasından sıyrılarak, en sevdiğim iki Gece Yarısı çocuğuna ulaşana kadar lanetli uykularından uyananları uzaklaştırdım.

Bir selkie yerde yatıyor, altında kan birikiyordu ama diğer üçü Honor ve Noble'a darbeler yağdırıyordu. Her an ikiye karşı bir durumdaydılar ve ben hangi kardeşin yardıma daha çok ihtiyacı olduğunu değerlendirmeye çalışıyordum.

Noble silahını selkie'nin altından kaydırarak çıkardı ve saldırıya geçti. Rakamlar göz önüne alındığında risk büyüktü ama işe yarıyor gibi görünüyordu.

Honor başka bir selkie'nin kılıcını savuşturmak için uzandı ve koltuk altından kalçasına kadar bir boşluk bıraktı.

Diğer savaşçı öldürmek için hamle yaparken zaman yavaşlıyor gibiydi.

"Hayır!" Çığlık atarak ileri atıldım. Selkie'ye çarptım ve hızımı kullanarak palayı böğrüne, tam kaburgalarının arasına sapladım. Tökezleyerek geri çekildi; bıçak elinden düştü ve sonra yere yığıldı.

beni de kendisiyle birlikte yere çekti. Elimdeki palayı bıraktım ve savaşçının üzerinden atladım. Ayağa kalkarak altında biriken kana baktım.

Kutsal büyücü. I...

Denizkızının gözleri büyüdü ve bıçağa uzandı ama parmakları kaygan yüzeyden kaydı. Hareketlerimi düşünmeden ileri uzandım ve hızlı bir hareketle silahı çekip çıkardım ve... düşürdüm.

Safra boğazımı yaktı. Midem çalkalandı. Karnından gümüşü ve pembe bağırsakları dökülen adamdan uzaklaştım.

Gözlerimi kapatmamak için savaşmak zorundaydım. Hayatım boyunca savaşa hazırlandım ama o kadar da hazır olmadığımı fark ettim.

Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim.

Noble bağırdı ve bu beni sersemliğimden kurtardı. Hâlâ kardeşleri alt etmek için savaşan iki selkie vardı ama şimdi bana odaklanmışlardı. Geri adım atarak çöp tenekesinin yanına uzandım, metal bir yemek tepsisi aldım ve en yakınimdaki selkie'nin tam kafasının dibine vurdum. Metalin kenarı tam boynunun yan tarafını kesti ve çığlık atarak yere düştü. Noble diğerinin icabına baktı, onu bir balık gibi kesti.

İğrenç. Babamla antrenman yapmak beni *buna* hazırlamadı.

Bir adamın kan kaybından öldüğünü görmek ve-

Düşüncelerim, Rage'in aniden görüş alanıma girmesiyle raydan çıktı.

"Aklından ne geçiyordu senin!?" Rage gömleğimin önünü tuttu ve vücudum onunkine değene kadar beni öne doğru çekti. "Ölebilirdin!"

Bu hareket mide bulantıyla birleşince içim burkuldu ve elini ittim.

"Rica ederim," diye homurdandım, geri çekildim ve kusma korkusuyla kan ve bağırsaklardan uzaklaştım.

Etrafımızda onlarca insan bağıırıyordu ama saldırı durmuştu. Artık çatışma sesi yoktu. Mage Ana, umarım diğerleri iyidir. Ama...

Mide bulantısı bağırsaklarımı çalkaladı ve nefesim daraldı. Bir anda, bir saniyede, bir can aldım.

Ağzımda tükürük birikti ve en yakın çöp kutusuna doğru koştum.

Üzerine eğilerek kenarından tuttum ve kustum.

"Öldürmek için eğitim almak başka bir şey, bunu gerçekten yapmak zorunda kalmak bambaşka bir şey," dedi Noble'ın tatlı sesi arkadan.

Honor konuşana kadar elini omzuma koyduğunu düşünmüştüm. "Teşekkür , Nai." Honor'ın sesi neredeyse fısıltı gibiydi ve Gömleğimin içinden sırtıma daireler çiziyor. "Sen benim hayatımı kurtardın." Neden bu ikisi bu kadar tatlı ve Rage bu kadar hödüktü?

Başımı salladım ve ağzımdaki son safra parçasını da tükürdüm. "Her şey ." *Ben iyiyim. Her şey yolunda. Bu okulda terapi var mı?*

Daha önce hiç kimsenin içinin böyle döküldüğünü görmemiştim. Haydutlarla ara sıra yaptığımız çatışmalar bile böyle değildi. Babamla ava çıkıp bir geyik avlarken bile, içimin dışıma çıktığını hiç görmemiştim. O gençti... en fazla yirmili yaşlarındaydı... önünde koca bir hayat vardı... benim gibi.

"Hadi," dedi Honor dirseğimi kavrayarak. "Seni temizleyelim." "Burada yetkili benim, Nai." Öfke alanımı işgal ederek Honor'ı geri itti.

"Sana olduğun *yerde kal* diyorsam, beni dinlesen *iyi* edersin. Bir daha böyle bir şey yaparsan, bir dahaki sefere seni bir haftalığına babamın şatosunun zindanına atarım."

Zindan mı dedi?

Gözleri turuncu renkte parlıyordu ve kurdunun yüzeye yakın olduğunu biliyordum ama yasal... ne... ne... cehennem? Kesinlikle eşim değil.

"Buradaki herkes -" kolumu geniş bir daire çizecek şekilde salladım "- her kaprisine boyun eğebilir ama *teknik olarak* henüz alfa kral değilsin, yani benden sorumlu değilsin." Bundan %67,3 oranında emindim.

Yoksa benden *mi* sorumluydu?

Kafamda dönüp duran bulanıklık, buna bir yüzde koymamı zorlaştırdı -belki %67,3 değil, daha çok %43,9 gibi- ama zorbalardan haklı çıkma endişesinden daha çok nefret ediyordum.

Üzerimde yükselen Rage, gözlerini vücudumda gezdirerek yanaklarımın ısınmasına neden oldu. "Aslında, birinci prens olarak, güvenlik söz konusu olduğunda diğer tüm öğrencilerle birlikte senden de ben sorumluyum."

Vay be.

Öfke mide bulantısını yok etti ve Rage'e bakarken omurgamı dikleştirerek boyumun son santimine kadar yükseldim. İlk prens mi? *Her neyse*. Ona tek parmakla "birinci prens" selamı . "Bir dahaki sefere bana kıpırdamamı söyleme, ben de seni görmezden gelmek zorunda kalmayayım."

Kollarımı kavuşturdum ve kurdum hırladı. Adam geri iyi olacaktı, yoksa o güzel yüzü hırlayan dişlerimle yakınlaşacaktı.

Rage bir adım öne çıktı ve kollarındaki koyu renkli kürk dalgalandı. "Kral ortalıkta yokken okulumuzdaki öğrencileri güvende tutmak *benim* görevim. Bu görevi bana o verdi. Beni sınama, Nai. Anlaşıldı mı?"

Lanet olsun. Belki de buralarda biraz gücü vardı. Kural kitabım neredeydi? Muhtemelen malzeme listem ve resmi üniformalarımla birlikte.

Bunu yazılı olarak görmek istedim ama kanla kaplı ve etrafı düşmanlarının cesetleriyle çevrili bir kurdu dürtüklemekten daha iyisini biliyordum.

Burun deliklerim alevlendi ama gururumu bir kenara bırakıp, "Anlaşıldı. Ayrıca, okulunuz berbat."

Honor, Rage'e çarptı. "Dallama olma. Beni şişlenmekten kurtardı."

"Dostum," diye ekledi Noble, bize katılmak için adım atarken kıs kıs gülerek, "şarkıcıya hepimizden önce ulaştı. Aferin, Nai."

Rage başını sallayarak kardeşine ters ters bakarken Kötü Barbie yanına geldi.

"Prens Cesaret!" diye bağırdı. "Bu *çok* cesurcaydı-oh, oh, pantolonuna ne oldu?"

Gözlerimi kırıştırdım, durumu yeni gözlerle görüyordum. Kasık bölgesi selkie kanıyla ıslanmıştı ama pantolonu çok koyu renkti, bu yüzden...

"Sanırım itiş kakış sırasında biraz gerildi," dedim ona, sırtmamak için kendimi zor tutarak.

Rage başını yana eğerken gözlerini bana dikti ama kızgın görünmüyordu. Şöyle görünüyordu.

Kutsal büyücü. Gülümsemek üzere miydi?

Dudakları sırtacak şekilde kıvrıldığında göğsümde sıcak bir his yayıldı ve o bölgeyi ovuşturdum çünkü - bu göt herif yüzünden içimin ısınmasına imkân yoktu.

"Tam bir baş belasısın, Nai." Rage'in söylediği tek şey buydu, hâlâ seksi yüzünü süslemek *isteyen* gülümsemeyle savaşımaya çalışıyordu.

Hayır. Seksi değil. *Çirkin*. Sefaletten zevk alması gereken çirkin trol adam.

Önce Noble kahkahayı patlattı. "Kahretsin kızım," dedi kolumu okşayarak. "Sanırım seni seviyorum."

"Bu selkie kanı, aptallar!" Rage havladı ama sırtışı kardeşlerine kızgınmış gibi davranma çabasını mahvetti.

Bu gülümseme midemi alt üst etti ve o anda bu adamın benim ölümüm olacağını anladım.

Selkie saldırısından sonra **ADRENALİNİM SUSMADI**. Okul o gün için tatil edilmişti ve kralın *çok kızgın* olduğu söyleniyordu. Ben Hasat Koğuşu'nda oturup Nell, Rue ve Kaja'ya tüm hikâyeyi anlatırken, Rage ve diğer kardeşler bir toplantı için kaleye çağırılmıştı. Diğer Hasat kızları Mele ve Fiona burunlarını kitaplara gömüp bir köşede saklanırken, hepimiz ahşap cilalı, tertemiz bir sehpanın etrafında oturuyorduk. Belli ki bugünkü dramayla hiçbir ilgileri yoktu.

"Sonra Barbie pantolonunda ne olduğunu sordu ve ben de, evet, korktu dedim." Hikâyeyi bitirdim, gözlerim Fiona'ya kaydı ve onun sırtıttığını gördüm. Tamamen beni dinliyordu.

Kızlar bir kahkaha patlattı ama sonra Nell'in yüz ifadesi şaşkınlıkla çatallandı.

"Bekle, neden selkie şarkısı seni etkilemedi? Selkie büyüsü şekil değiştirenleri dondurur."

Omuz silktim ve ağzıma bir parça patlamış mısır attım.

"Hiçbir fikrim yok. Yani, büyüleyiciydi ama beni gerçekten rahatsız etmedi." Şimdiye kadar bu konu üzerinde pek düşünmemiştim. Belki de iki yakınlığım olduğu içindir?

Nell ve Kaja bakışlarını paylaştı. "Tuhaf, çünkü hepimiz... çok çaresizdik. Acaba bunun klanınızla bir ilgisi var mı?"

Durdu, söylemek üzere olduğu şeyin incitici olabileceğini fark etmiş gibiydi.

"Atılmak mı?" Onun yerine ben bitirdim. Bu eskiden benim için bir sorundu. Kurtlar sihirli diyarlardan bizi ziyaret edip sihirli malzemeler ve Alfa Adası'ndan haberler getirdiğinde çok utanırdım. O zamanlar geri dönmemize izin verilmemesi beni kızdırdı.

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, demek istediğim... farklı olan tek şey bu." "Hayır, sorun değil ve bu iyi bir nokta." Omuz silktim. "Belki de bu yüzden

iki yakınlığım da var. Gerçi muhtemelen hangisini istediğime karar veremediğim ve doğru renye odaklanmadığım içindi." Kıkırdadım.

Üçünün de alnı kırıştı. Fiona ve Mele bile köşedeki okuma koltuklarından kitaplarını indirip bana baktılar.

"Ne?" Mele odanın diğer ucundan sordu.

"Biliyorsun..." Kulağa daha da tuhaf gelmeden bu garip deneyimi nasıl açıklayacağımı düşündüm. "Yüksek büyücü dostum seni en sevdiğin manzaraya götürdüğünde, sana yakınlığını seçtiğinde ve sonra seni geri getirdiğinde..."

Ben konuştukça alınlarındaki kırışıklıklar daha da derinleşti. Neden bana bir uzaylıymışım gibi bakıyorlardı?

"Neden bahsediyorsun, Nai?" Kaja sordu, yüzü sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi çatılmıştı.

Omurgam boyunca bir ürperti dolaştı ve tüylerim diken diken oldu.

"Yüksek büyücü herkesin elementini seçmesine izin vermemiş miydi... plajda?"

Ben sordum. "Belki de en sevdiğim yer olup olmadığını sorduğunda yanlış anlamışımdır.

."

"Kumsal yoktu..."

Belki de başka hiç kimsenin benimle aynı deneyimi yaşamadığını fark ettiğimde içimdeki sinirler çalkalandı.

"*Gerçek* bir plaj değil," diye açıklamak için acele ettim. "Daha çok zihinsel bir manzara gibi. Sizi birkaç dakikalığına göremedim ve bir rahatlama tekniği gibi sahildeydik ve sonra-" Onların vahşi bakışları şüphelerimin doğru olduğunu anlamamı sağladı. O küçük numarayı sadece benim için yapmıştı. Ama bunu neden yapsın ki? Kafamda dönüp duran tüm düşünceler beni daha da korkutuyordu. Yüksek büyücü eşittir kötü haber demekti ve onlardan birinden herhangi bir iyilik istemiyordum.

"Boş ver." Başımı salladım ve önceki sözlerimi geçiştirdim. "Bugün biraz travma geçirdim ve açıkça... net düşünemiyorum."

Bunun solar pleksusumdaki su sembolüyle bir ilgisi var mıydı? Şimdi, beni deli trenine bindireceklerinden korktuğum için onlara bunu sormamın imkânı yoktu -tek yönlü bilet ve diğer şeyler.

"Uzanmak ister misin? Az önce tam bir savaşın içindeydin." Kaja odasını işaret ederken diğer kız kardeşler başlarını sallayıp bana yaltaklanmaya başladılar.

Yalnız kalmak ve bir köşeye çekilip ağlamak istiyordum; bunu kesinlikle yüksek sesle söylemeyecektim.

Onun yerine başımı salladım. "Biliyor musun? Kestirmek kulağa harika geliyor. Yine de evime gidip uzanacağım."

Beşi de yüzünü buruşturdu.

"O mahkûm edilmiş fare deliği mi?" Kaja yüzünü buruşturdu, ifadesi bir ünlem işaretiydi.

Kıkırdadım. "Evet, ama orası *benim* kınanmış fare deliğim."

Nell suratını astı, alt dudağı o kadar dışarı çıkmıştı ki neredeyse komikti. "Birlikte karışmamıza izin verilseydi, sana kesinlikle burada bir oda verirdim. Yeterince odamız var."

Tatlı teklifi Harvest cömertliğinin tipik bir örneğiydi. Ona hüzünlü bir gülümseme verdim ve elini okşadım. "Teşekkür ederim. Ama kural kuraldır."

Ödünç aldığım ateş ders kitabımı kaparak neşeli bir gülümseme takındım. "Yemekte . Servis yapıyorum!"

Çünkü hayatım harikaydı. O zamana kadar kan ve bağırsaklar temizlenmemiş olsaydı, kesinlikle terapiye bakıyor olurdum.

Bununla birlikte, içlerinden birinin yüksek büyücüyle olan tuhaf plaj karşılaşmam hakkında başka bir şey söylemesinden korkarak evlerinden koşarak çıktım. Kıçımı avluya doğru sürüklerken Kaja'nın peşimden gelmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım ve arkamı döndüğümde Rage'e çarpmamak için kaydım. Ona *zar zor* çarptım, sadece birazcık. Sonra önünde durdum, kitabımı iki elimle kavradım ve nefes nefese kaldım.

Birbirimize öylece baktık. Bana bağırmasını bekledim ama o bana *bakmaya* devam etti, bakışları yüzümün her kıvrımında geziniyordu. Sessizlik uzadı, beni biraz ya da çok garipleştirdi, ama yasal olarak, bütün gün yüzüne bakabilir ve bununla iyi olabilirdim.

Nefis çirkin trol.

Sonunda iç çekti. "Bugün selkie'lere yardım ettiğin için teşekkür ederim." Ağzım bir karış açık kaldı.

Az önce bana iltifat mı etti? Uzandım ve alnına dokundum. Ateşi yoktu.

"İyi hissediyor musun?" Gözlerimi kısıtım. "Sen gerçekten Rage misin? Yoksa Noble biraz güçlendi mi?"

Sanki onu ve kardeşlerini ayırt edemiyormuşum gibi devasa pazusuna dokundum. Yavaşça sırtarak ağzının bir tarafını orantısız, seksi bir sırtışa dönüştürdü ve içimin erimesine neden oldu.

Büyücü Anne, neden iç pusulam kötü çocuğu işaret ediyor?

"Söyleyemiyor musun?" Bir adım daha yaklaştı ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. "Daha önce bizi ayırmakta hiç sorun yaşamamış gibiydin?"

Bakışları dudaklarıma kaydı ve salyalarımın akmadığından emin olmak için alt dudağımı içime çektim. Ya da salya akıtmadığımdan. Ya da nefes nefese.

Burada neler olduğundan emin değildim ama işimin bitmesini istemiyordum. Güzel Rage'in kalmasını ve asla gitmemesini istiyordum.

"Böyle dövüşmeyi nereden öğrendin?" diye sordu, sanki değerli bir numuneymişim gibi vücudumu aşağı yukarı süzerek.

Yanaklarım ısındı. "Babam."

Ve bir anda ifadesi kayıtsızlık maskesine dönüştü. "Doğru ya. *Hilal* kızı neredeyse unutuyordum."

Gitmek için döndü ve tokat yemiş gibi hissettim.

"Affedersiniz? *Bu* ne cüret!"

ters ters baktım, kitabımı havaya kaldırdım ve fırlattım. Sertçe.

Kafasına inen sert darbe, onun öne doğru savruluşunu izlemek kadar tatmin edici değildi, bu da beni sırttırdı. Ama kitap bir gümbürtüyle yere düştüğünde gülümseme yüzümden kaydı.

Şekil değiştiren bebekler. Ne yaptım ben?

Kralın ilk prensiydi, alfa tahtı için sıradaydı. Dondu kaldı.

"Ben... ah... özür dilerim." İleri atıldım ve kitabı yerden kaptım, bir zırh gibi önümde tuttum.

Yavaşça dönerek bana yaklaştı.

"Kibar olman daha çok hoşuma gidiyor," dedim açıklama olarak. "Huysuz Öfke tam bir pislik. Neden kibar kalamıyorsun?"

O büyük, güzel, yeşil gözleriyle bana dik dik baktı. "Bilmiyorsun, değil mi?"

Bakışlarında acı titreşti ve bir maske gibi takındığı kabadayılıktan . Onunla tanıştığımdan beri ilk kez savunmasız görünüyordu.

"Ne?" Kitabı ölümüne kavrayışımı gevşetip kalçama götürdüm. "Neyi bilmiyorum?"

"Amcam babamı öldürdü ve bunun için klanını *asla* affetmeyeceğim."

Sözleri beni bıçak gibi kesti. Çenem kaldırırma çarptı. Sesimi bulmayı başaramadan döndü ve tekrar fırladı gitti.

"Bu doğru değil!" Geri çekilirken ona bağırdım. "Baban ve amcam okulda çok iyi arkadaşlardı!" Rage'in yere doğru yürüdüm ama birkaç adım ötede durdum. Yine de sesimi alçalttım ve gerçeği fısıldayarak haykırdım. "Babanı alfa kral öldürdü, *benim* sürümden biri değil!"

Babamın o meşum gecede tek kardeşine ne olduğuna dair anlattığı hikâyeye inanmıştım. Babamın yalan söylemek için bir nedeni yoktu, ama alfa kralının? Rage ne derse desin, alemdeki tüm sebepler.

Rage döndü ve yüzüme güldü. "Seni saf küçük yavru! Bir Midnight alfası ve bir Crescent alfası *en iyi arkadaşlar mı?* Amcam kendi kardeşini mi öldürüyor? Ağzından çıkanı kulağın duysun! *Sana* yalan söylediler."

Gözlerim yaşardı. Bütün Geceyarısı prensleri böyle mi düşünüyordu? Amcamın babalarını öldürdüğünü mü? Doğru olmasa bile bunun dehşeti beni sarstı. O ilk gün benden nefret etmelerine şaşmamalı. Onları suçlayabilir miydim?

"Rage, dinle..." Ona bildiğim hikâyeyi anlatmaya başladım ama sözümü kesti. "Söylediklerinize inandığınızı görebiliyorum ama yanılıyorsunuz. Amca

Declan, babamın öldürülmesinden sonra yüksek büyücüler tarafından Hilal'e saldırması için görevlendirildi. Bu amcamın alfa olduktan sonraki ilk göreviydi, sürünüzü büyük bir suçtan dolayı cezalandırmak. Ne olmuş yani? Eğer babamı amcan öldürmediyse, büyük suç neydi?" Göğsü kabardı ve gerginliği dalga dalga yayıldı.

"Şey... Bilmiyorum," diye omuz silkerek itiraf ettim. Tüm mücadele beni terk ederken utanç yanaklarımı yaktı. "Babam bu konuda konuşmayı sevmez." Bir alfanın başka bir alfayı öldürmesi büyük bir suç muydu? Büyücüler bu işe karışır mıydı? Bilmiyordum. Görünüşe göre hiçbir şey bilmiyordum.

Rage başını salladı. "Kulağa tamamen gerçeklerle ilgilenen bir adam gibi geliyor."

Bu sefer uzaklaşmak için döndüğünde, gitmesine izin verdim. O zaman babamın bana söylediği her şeyin yalan olup olmadığını merak ettim. Amcam Rage'in babasını öldürmüştü ve biz de bu yüzden mi Şekil Değiştiren Adası'ndan atılmıştık? Alfa kral tahtı ele geçirip Crescent'ı kovduğunda sadece ailesini mi koruyordu?

Son birkaç gündür içime attığım tüm duygular göğsümün altında kabardı ve her şey patlamaya hazır hale geldi. Topuklarımın üzerinde dönerek yatakhane koştum, boktan odamın kapısını çarptım ve baraj patladığında yatağa yığıldım. Yastığıma hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak babama, sürüme ve nihayet kendime ağladım. Babam bana yalan mı söylemişti? Ya da muhtemelen beni ihmal ederek bir yalanla mı kandırmıştı? Kimin kimi öldürdüğü konusunda ona inanmıştım. Yine de, tüm klanımızın kovulmasına neden olacak ne gibi büyük bir suç işlendiğini bilmek istiyordum. Öğrenmek için dört yıl beklemem mi gerekecekti?

Bölüm 10

Su elementi derslerimi MASTER JIN veriyordu. Kısa boylu ve tıknazdı, görünen derisinin neredeyse tamamını kaplayan dövmeleriyle Cehennem Meleği motorcularına benziyordu. Ateş büyücüsünün aksine, Usta Jin ikinci öğleden sonra kitaplarımı hazırlamıştı.

Kitapları masama bırakır bırakmaz, "Yaz okumasını yapmış olma ihtimalin var mı?" diye sordu.

Tavana baktım ve . "Yaz okuması mı vardı?" Nasıl yetişecektim ki?

"Merak etmeyin. Çoğu havasız teori, büyücüler sırf için ahkâm kesiyor. Okumanız gereken bölümlerin altını çizdim ve değersiz olanları X ile işaretledim."

Vay canına. "Um, bunun için teşekkürler."

"Bana henüz teşekkür etme. Bugünden sonra, kendi zamanınızda okumanızı sağlayacağım. Burada, sınıfta, pratik yaptığımız yer burası. Bu bölümlerden ilk yarına kadar okumuş olmanız gerekiyor ki eğitime başlayabilelim."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Ne büyük bir tezat. "Sorun değil."

Ders kitabını açtığımda, solar pleksusuma kazınmış olan aynı üç dalgalı çizgiye bakarken çenem düştü. Hiç düşünmeden elimi kaldırdım.

"Usta Jin." Masama döndüğünde çizgileri işaret ettim. "Yakınlıklarımızla ilgili notlar alıyor muyuz? Mesela mezun olduktan sonra..."

Gözleri parladı ve kıkırdadı. "Üzgünüm, hayır. Öyle bir şey değil. Büyü alacaksın. Bu kadar yeter."

Kaşlarımı çattım, bunun ne anlama geldiğini sorsam mı diye düşünürken devam etti.

"Yine de, eğer gerçekten böyle bir şey istiyorsan, sana dövme yapabilecek dövmeçi tanıyorum."

Hmm. " değil. Sadece merak ettim."

Kendime not: Yaşlı büyücü adama sor. Normal olmadığımı zaten biliyor gibi görünen tek kişi oydu.

Başımı kitabın üzerine eğdim ve okumaya başladım.

Okulun ilk haftası bir bulanıklık içinde geçti. Büyücüye şükürler olsun ki artık denizkızı saldırısı yoktu. Ve belalı biri olduğum için biraz ün kazanmıştım. Diğer öğrenciler bana saygıyla başlarını sallayıp bakıyorlardı, ilk günden çok farklıydı. Rage hariç hepsi. Söylemeye gerek yok, ateş elementi derslerimiz garip ötesiydi. O bana kötü bakışlar atarken ve konuştuğumda beni görmezden gelirken ben köşede kitabımı okuyordum. Sabahları kahve arabasında, öğle ve akşam yemeklerinde de çalıştım. Ders çalışmak için eve gittiğimde, genellikle yüzüm kitapta uyuyakalırdım. Ama bugün cumaydı.

"Bayan Korkunç Kara Cadı "ya, nam-ı diğer Kalama'ya iyi geceler diledim ve kapıya yönelmeden önce soğuk pizza kutumu ve peynirli çubuklarımı aldım. Kafeterya çoğunlukla boştu; Selkie saldırısının tüm izleri silinmişti. Akşam yemeği bitmiş olmasına rağmen birkaç öğrenci grubu hâlâ formika masalarda oturuyor, kim bilir neler konuşuyorlardı? Muhtemelen hafta sonu planları ya da berbat sınıf ödevleri. İkincisi için endişelenecek çok fazla şeyim vardı. Yataktanemin içler acısı durumundan bahsetmiyorum bile.

Ugh. Elimdeki tek yiyecek okulda verilen üç öğün yemek ya da satılmayan ve son kullanma tarihi geçmek üzere olan kahve arabasından alabildiklerimdi. Kelimenin tam anlamıyla bize hiçbir şey verilmemişti. Suyumuzun akmasına şaşırmıştım.

"Hey, Nai," diye bağırdı Noble odanın öbür ucundan.

Döndüm ve kutulanmış akşam yemeğim taşıdığım kitap yığınının kaydı. Uzanarak kitap yığınını savurmayı ve yemeğin kaybolmasını önlemeyi başardım ve sonra başımı kaldırıp baktım.

Masanın tepesine oturdu, iki yanında Adalet ve Onur vardı, bir grup kız da ayaklarının dibindeki banklara yayılmıştı. Kötü kalpli Barbie de onlardan biriydi. Sürü hiyerarşisini hatırlatmaya ihtiyacı olan herkesin bunu görmesi yeterliydi.

Prensler sanki bir hayranlar haremine hizmet ediyormuş gibi görünüyordu. Tuhaf, Rage onlarla birlikte değildi. Justice, Noble'a bir şeyler mırıldandı ama Noble başını sallayarak onun sözünü kesti.

"Yarın gece geliyor musun?" Noble çenesini kaldırarak bana sordu, gülümsemesi yaramazlık vaat ediyordu.

İçimi çekerek başımı salladım. "Hayır. Hangi aktiviteden ya da şeyden bahsettiğinden bile emin değilim. Yarın çok fazla işim var."

Honor'ın dudaklarının köşesi aşağıya döndü. "Yarın işin yok. Bugün cumartesi. İş yok. Okul yok."

Güzel olmalı.

Homurdandım. "Ev ödevlerim ve ev işlerim var, üç işte birden çalışırken yapamayacağım şeyler. Hayır. Hâlâ gitmiyorum."

"Ama bu şenlik ateşi," diye açıkladı Noble. "Gelmek zorundasın. S'mores yiyeceğiz-"

"Ve büyücü şarabı iç," diye ekledi Honor. "Herkes mutlu sarhoş olur. Kesinlikle gelmelisin. Mutlu olmaya ihtiyacın var, bunu söyleyebilirim."

Ayaklarının dibindeki kızlar bana ters ters baktı, ben de memnuniyetle karşılık verdim. Tamam, belki *mutlu* olmaya ihtiyacım vardı ama derslerimi geçmek istiyorsam bunun için zamanım yoktu.

Justice derin bir nefes aldı ve bakışlarımla buluştu, yeşil gözleri içime işliyordu. "Bir doz mutluluğa ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Gözlerimi devirdim.

"Herkes orada olacak," diye ekledi Noble, sanki bu beni ikna edecekmiş gibi.

Bakışlarımı Adalet'ten ayırdım ve zorla yutkundum. "Yapamam. Üzgünüm çocuklar."

Asil ve Onur'un iyi olmasına alışmıştım ama Adalet? Neler oluyordu? Onlar daha fazla müdahale edemedi, onlara iyi geceler diledim.

Vedalaşmaları beni kafeteryadan dışarı ve akşama kadar takip etti. Kampüsü geçip Crescent House'a gittim ve yan kapıdan içeri girdim. Mutfağın ışıkları ve buzdolabı artık çalışıyordu, Nolan ve benim klan vergimizi ödemek için çalışmamızın bir avantajıydı, yani bu büyülü bir şeydi.

Pizzayı mideye indirdikten sonra ödevimi yaptım ve gözlerim kanayana kadar yangın ders kitabını okudum.

Bütün gün sınıfta oturmanın en büyük sorunu vücudumdan sürünerek çıkma isteğiydi. Aktif bir kızdım; Montana'daki evimizin arkasındaki ormanda yürüyüş yapmayı ya da sürü arkadaşlarımı

dere. Artık okul haftası bittiğine ve evde olduğuma göre bir çözüm bulmuştum.

Gecenin serinliğinde dışarı çıktım ve temiz havayı ciğerlerime çektim. Bir çitin arkasına saklandıktan sonra çırılçıplak soyundum ve kıyafetlerimi yana doğru katladım. Gözlerimi kapatarak rahatlardım ve kurdumun öne çıkıp varlığını doldurmasına izin verdim. Buraya geldiğimden beri hiç yer değiştirmemiştim. Değişmeden geçen bir hafta bir kurt için sonsuzluk gibi geliyordu. Derin nefesler alarak değişimin beni ele geçirmesine izin verdim; kemiklerim çatırdıyor ve yeniden düzenleniyor, kürküm kollarımdan aşağı yuvarlanıyor ve dört ayak üzerinde durana kadar sırtımdan geçiyordu. Artık acımıyordu bile; sonunda hayvanımın insan kafesinden kurtulmasına izin vermek iyi hissettiriyordu.

Koşmak mı? Onun sesi, benim sesim, bizim sesimiz sordu. Evet.

Ormanın içine daldım, etrafımı saran kokuları ve sesleri bir aşinalık ve merak duygusuyla algıladım. Yumuşak malç, patilerimin altında süngerimsi, çürüyen yaprak çöplerinin kokusuyla çalkalanıyordu. Etrafımda ormanın yemyeşil büyümesinin kokuları dönüyordu: çam, sedir, hanımeli, lavanta, tatlı yabani soğan ve her yerde yapraklar. Kemirgenlerin ve geyiklerin dışkıları, kuşların pislikleri ve Nolan'ın izleri de buradaydı.

Huh ... Bunu düzeltebilirim.

Kurt formundayken, varlığımızı genellikle içgüdüler yönetirdi. Tipik olarak, sadece çok güçlü ya da çok deneyimli şekil değiştirenler kurt formundayken insan zihinlerinin tam kontrolünü sağlayabilirlerdi. Ben ikisi de değildim ve yine de bir kurt olarak bile aklımın muhakeme yapmama izin veren o rasyonel kısmına her zaman erişebildim. Yine de kuzenime büyük bir efelenme olarak Nolan'ın işaretlerine işeyecektim.

Ormanda koştururken yüzlerce farklı kurdun kokusunu alıyordum, bazıları eski bazıları ise çok yeniydi. Okulun kurt değiştirenlerle kaynadığı düşünülürse bu şaşırtıcı . Kurt katmanının altında başka kokular da vardı: tilki, şahin ve kıyıya yaklaştığımda fok. Şekil değiştiren ırkların hepsi bir zamanlar Şekil Değiştiren Adası'nın seçkinleri arasında asil bir yere sahipti.

Amcam öldükten hemen sonra Yüksek Büyücü Konseyi'nin şekil değiştiren ırkların bölünmesini desteklediğine dair söylentiler Montana'da kulağımıza çalındı. Yeni alfa kralı Geceyarısı Declan'a kurtlar hariç tüm şekil değiştiren ırkları adadan çıkarma izni verildiğini söylediler. Şahinlerin/falkonların çoğu uçup gitti; selkiler yer değiştirdi ve yüzerek uzaklaştı. Kitsune, ayılar, panterler ve diğer kara kökenli şekil değiştirenlere tekneler verildi, ancak yaşlı bir

Yıllar önce ziyaret eden bir kadın sadece birkaç teknenin kurtulduğunu söylemişti. Geri kalanlara ne olduğunu düşününce ürperdim.

Yeni alfa kralının merhametiyle tanınmadığını söylemek yeterliydi.

Adımlarımı yavaşlatırken bir kurdun güçlü kokusunu aldım ve döndüm, hırıltıyla arkamdaki ormana bakıyordu.

Ağaçların arasından siyah bir kurt çıkarken alçak bir hırıltıyla karşılık verdi. Havayı kokladı ve sonra başını eğdi, arkasını havaya kaldırdı ve kuyruğunu salladı, kulaklarını dikti, sanki üzerime atlayacakmış gibi. Pürüzsüz kürkü üzerimizdeki gece göğü kadar karanlıktı. Onu tanıdığım da kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve derin bir özlem beni içine çekti.

Eş. Kurt içgüdülerim, mantıklı insan yanımdan hemen önce kurdu tanımladı ama içimdeki heyecanla dolu kısmı bastırdım.

Hayatta olmaz. Bu adam beni bayıltıp yatağıma atan ve daha bir hafta önce beni terk eden adamdı. Gözlerini oymak dışında bana yaklaşmasına izin vermezdim!

Tüylerim diken diken oldu ve kulaklarım saldırgana doğru eğik kaldı. Çömelirken dudaklarımı geriye kıvrıdım, gerekirse dövüşmeye hazırdım.

O bir alfa varisi olabilirdi ama benim alfam değildi ve ona benim de baskın olduğumu göstermekte hiç sorun yaşamadım, bu adadaki pek çok erkeğin dişiler hakkında unuttuğu bir şeydi. Babam beni birçok dövüş stilinde eğitmişti. Bay Öp ve Git tarafından hükmedilmeyecektim.

"Eş mi? Kurt sesinin alçak tınısı içimde dolaşp beni arzuyla doldururken kurdun gözleri kısıldı. "Benim.

Kalbim durdu. *İmkânı yok.* Böyle bir şey olamazdı. Eşlerin kurt formunda birbirlerinin zihinleriyle konuşabildiklerini biliyordum ama bunun gerçekten gerçekleşmesi başka bir hikâyeydi.

"Dostum," dedi tekrar, sanki neden üzerine atlayıp bacağını becermediğimi merak gibi. Öne doğru bir adım attı, duruşu gevşemişti; kuyruğunu sallarken dili dışarı sarkmıştı.

Saçmalık.

Kurdu benden hoşlanmış ve korumacı olabilirdi ama insanı kesinlikle değildi. Kapıyı arzunun üzerine kapattım ve dudaklarımı geriye çekerek kesici dişlerimi gösterdim ve tehditkâr bir şekilde hırladım: *'Sakın bana yaklaştırmaya cüret etme.*

Beni anlamasını umarak kelimeleri zihnine ittim.

Durdu ve gözleri soru sorar gibi kısıldı. Başını yana eğme şekli bana azarlanmış bir köpeği hatırlattı. *'Dostum kızdı mı? Neden?'*

Çok haklısın dostum. Dostum, bana yaklaşırsan seni mahvederim.

"Benimle birlikte olamazsın," diye tekrar hırladım, amacımı pekiştirmek için dişlerimi gıcırdattım. "Bana ihanet ettin."

"Hayır." Bir adım daha yaklaştı ama boyun eğdiğini gösteren tek hareket kuyruğundaki hafif düşüştü, ki bu da mutluluğundaki bir düşüşten başka bir anlama gelmiyordu. *'Eş. Koru. Mutlu ol.'*

Şaka mı yapıyordu? Güldüm, kısa havlamaların sesi sert ve kesiciydi. Bir adım daha yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı ve ben de hamle yaptım. Keskin bir şaklamayla ağzını sıyırdım ve kanının bakırimsı tadı ağzımı doldurdu.

Hırıldayarak benden uzaklaştı ve dişlerini göstererek kaslarını gererek çömeldi. *"Hayır."*

Kurdu şoktaymış gibi görünüyordu. İnsan yanından çok uzakta olduğu açıktı.

"Kesinlikle hayır," diye tekrar hırladım ona. 'Beni takip etme. Senden nefret ediyorum.'

Ona sırtımı döndüm, kuyruğumu açık bir baskınlık gösterisiyle yukarıda tuttum ve uzaklaştım.

Dostum... Kurdum protesto etmek için adeta sızlanıyordu. Ona geri dönme, yarasını yalama ve boynuna sarılma dürtüsü ben koştukça kabardı. İçgüdülerimin bombardımanından kaçmak için yeterince hızlı koşamıyordum. Ama teslim olmayı reddettim. Bana zarar verecek ve onun yaptığı gibi beni terk edecek bir kurtla birlikte olmayı reddettim.

Evim dediğim kulübenin arkasındaki ormanın kenarına varır varmaz insan formuma geri döndüm. Eşime olan ihtiyacım yeterince olmasa da azaldı ve hızlıca giyinip içeri koştum, her şeyi bıraktığım gibi görünce rahatlayarak iç çektim - masanın üzerinde bir yığın ders kitabıyla birlikte pis ve kirli.

Ertesi sabah, Nolan'ın burayı temizlemek için neden hiç enerjisi olmadığını anladım ama yapılması gerekiyordu. Buranın tozunu alabildiğim kadar alırdım.

Şimdi yapabildiğim kadarını yapıp gerisini sonra düşünecektim. Mübarek hafta sonu gelmişti, büyücüye şükürler olsun.

Saat sabah 8'i biraz geçiyordu ve Nolan hala uyuyordu çünkü o tembel bir serseriydi. Ben ise elimde ıslak bir bezle parmak uçlarımda mutfaktaki tüm dolapları siliyordum. Kovanın bulanık siyah suyu iğrençti ama burayı temizlemek iyi hissettiriyordu.

"Tak !" Kaja girişten bağırdı. "Buradayım!" Ben de bağırdım.

Kaja ve Nell, Noble ve çocukların dün gece bana sordukları plaj partisine beni de davet etmişlerdi. Ama onlara yapmam gereken ev işleri olduğunu söylemiştim. Muhtemelen buraya yalvarmaya gelmişlerdi ama ben ayak direyecektim. Bu çöplükte daha fazla yaşayamazdım. İç karartıcıydı.

Odaya girdiklerinde başımı kaldırıp baktığımda duygularım boğazımı sıktı. Nell bir paspas ve kova taşırken, Kaja'nın elinde bir boya rulosu ve bir galon boya vardı.

Kaja boya kovaasını yere bıraktı. "Yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündük." "Sizler... zorunda ." Tanrı aşkına, onlar .

Hayatları boyunca el pençe divan durmuşlardı. Bir varis olarak Alfa Adası'nda yaşamak, bir ev personeline ve belirli olanaklara sahip olmak anlamına geliyordu. Hayatım üzerine bahse girerim ki Kaja hayatı boyunca hiç duvar boyamamıştı. Nell de paspas yapmak hakkında hiçbir şey bilmezdi. Ama onların gelmesi o kadar tatlıydı ki ağlamamak için hızla göz kırptım.

Nell paspası kaldırdı. "Gerçekten, bu ne kadar zor ki?"

Sırıttım. "Siz sadece bu akşamki plaj partisine gitmemi istiyorsunuz, öyle mi?"

İkisi de başını salladı ve Kaja, "Evet.

Nell, "Kral, adanın etrafındaki sınırın yeniden güvenli hale geldiği haberini gönderdi," diye ekledi. "Yani parti devam ediyor."

İçimden kahkahalar yükseldi. "Sebebiniz ne olursa olsun, minnettarım."

Sonraki sekiz saat çok acımasızdı. Yatak odamı ve mutfağı temizledik, paspasladık ve boyadık, eski lekeli duvarları taze limon sarısıyla kapladık. İşimiz bittiğinde, ev iyi görünüyordu. Mutfak tertemiz, antre temiz, oturma odası yaşanabilir durumdaydı ve benim odam mükemmeldi. Evin geri kalanı başka bir hafta sonunu beklemekte zorundaydı çünkü ben ölmüştüm. Nell ve Kaja evlerine dönmek ve gece için hazırlanmak üzere az önce çıkmışlardı. Bir saat içinde onlarla buluşmam gerekiyordu. Onlar da

Sonunda partiye gitme konusunda beni yıprattılar. Saatlerce temizlik yapmama yardım ettikten sonra, onlara çok şey borçluydum.

Bölüm 11

"Bunu neden kabul ettiğimi BİLMİYORUM," diye mırıldandım, eğimli patikadan aşağı inerken Nell, Rue ve Kaja'nın arkasından gidiyordum. Hepimiz şort ve tişörtlerimizin altına bikiniler giymiştik. Atletimi çekiştiriyordum, güneş sinir ağımdaki dalgaya benzer izin farkındaydım. Harvest kızlarının lekesiz tenlerini gördükten sonra bu gece tişörtümü çıkarmayacaktım. Ne anlama geldiğini öğrenene kadar bunu kimseye göstermeyecektim.

Çıplak ayakla kuma bastık, ben ve süper model Harvest kızları. O uzun, ince bacaklar için adam öldürebilirdim. En azından kızıl saçlarını benimkini taklit edecek şekilde dağınık topuz yapmışlardı. Gevşek saç telleri yüzümün ve boynumun etrafına düşüyordu ve lastiğin içine sıkıştırdığım her bir tel için iki tane daha dökülüyordu.

Nell omzunun üzerinden bana baktı ve sırttı. "Çünkü eğleneceğimizi biliyorsun."

Güneş ufkun altına inmiş, alacakaranlık gökyüzünü zengin fuşya ve menekşe rengine boyamıştı. Kurt değiştirenler sahili doldurmuştu, çoğu üç ateşin etrafında toplanmış, şekerleme kızartıyor ya da büyücü şarabı içiyordu. Bir kız, bir adam onu omzuna alıp dalgalara doğru koşarken çığlık attı. Hepsi öğrenci değildi. Sarayda ve okul arazisinde devriye gezen birkaç kral alfa muhafızını tanıdım.

Bakışlarım Noble ve Honor'a takıldı, ikisi de kocaman sırtarak bana el salladılar.

Kaja onu birazdan bulmamı söyledi ve muhtemelen yiyecek aramak kız kardeşlerini takip etmek üzere ayrıldı, beni iki prensle bıraktı.

Noble plaj sandalyesine yerleşti ve yanındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Gel benimle otur. Bana haftanın nasıl geçtiğini anlat. Her gün yemek görevin var, değil mi? Bu berbat bir şey."

Diğerlerine kıyasla okuldaki küçük ve üzücü hayatımı düşünerek gözlerimi devirdim ama sandalyeyi kabul ettim. "Hayatımın ne kadar berbat olduğunu bana hatırlatmana gerek yok. Yüzde yüzünü ben yaşıyorum, o yüzden biliyorum."

Honor soğutucuların diğer tarafına iki sandalye daha koydu ve sağ bacağının üzerine düştüğünde yüzünü buruşturdu.

Noble dondu kaldı. "Bugün ağrı kötü mü?"

Honor başını salladı ama sormaya cesaret edemedim. Arkadaşımlın kalıcı olarak topallamasına neden olan her neyse, kötü bir yaralanma olmalıydı. Kurtlar neredeyse her şeyden iyileşirdi ve zayıflıklara işaret etmek bir meydan okuma sayılabilirdi.

Honor soğutucunun kapağını açtı ve ağzım açık kaldı. Şişeler ve büyücü şarabı şişeleri, birinde su ve diğerinde yiyeceklerle serpiştirilmişti. Kaja yanlış yere gitti. Cipsleri gördüğümde ağlamak istedim.

"Bu pico mu?" Cipslere ve kalın salsa sosuna uzanarak sordum. Bir haftadır salsa sosuna benzer bir şey görmemiştim. Geç de olsa terbiyemi hatırladım. "Biraz alabilir miyim?" diye mırıldandığımda ağzım zaten cips ve salsa ile doluydu.

"Yeterince yemek yiyor musun?" Bir şişe suya uzanırken gömleğim yukarı kalkınca Noble kaburgalarımı düşttü. "Geçen hafta seni aldığımızda bu kadar kemikli olduğunu hatırlamıyorum."

Geçen hafta mı? Sonsuzluk gibi geldi. "Kilo verdiğimi nereden biliyorsun?"

Dostum, bazı sabahlar kahve arabasından sadece bir simit, iki öğün yemek ve neredeyse hiç atıştırmalık almıyordum. Bir şekil değıştirenin diyeti için bu neredeyse açlık demekti ama Nolan ve ben idare ediyorduk. *Sayılır.*

Noble omuz silkti. "Vücudunuzu fark etmiş ya da etmemiş olabilirim. Ben bir adam."

"Beni tamamen kontrol ettin!" Ağzıma bir cips daha atmadan önce dudaklarımda bir sırıtış belirdi.

"Bunu görmek için dahi olmaya gerek yok." Öne doğru eğildi ve beni geçip kardeşine baktı. "Sen görmüyor musun, Onur?"

Bir cips daha batırdım ve domates, soğan, kişniş ve jalapeno ile dolu olan her şeyi ağzıma attım.

Çok iyi.

Honor cevap veremedi arkamdan birinin yaklaştığını hissettim. "Sorusuna cevap ver, Nai," diye hırladı Rage. "Yeterince alıyor musun yemek?"

Sesi içime işledi ve aramızdaki dar alanda sıcaklık yayıldı. Yayıdığı güç bir mıknaş gibiydi. Dişlerimi sıktım, ona bakmak için dönmeden önce kendimi çelikleştirdim.

Ağzımı kapatarak başımı salladım, yutkunmak zorunda kaldığımda neredeyse boğuluyordum. Rage ve Justice orada duruyordu; her ikisinin de zümrüt yeşili gözleri aç kurtlar gibi vücudumun üzerinde geziniyordu.

Kelime oyunu yapmıyorum.

Gece Yarısı çocukları kiloma mı dikkat ediyordu? Noble tamamen iyilik, nezaket ve ışıktı, bu yüzden beni kolladığını görebiliyordum. Ama Rage? Bir hafta önce sonsuz nefretini kusmuş ve o zamandan beri beni görmezden gelmişti. Şimdi neden umursuyordu ki?

"Yani buzdolabımız pek dolu sayılmaz ama günde üç öğün yemek yiyorum." Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Geceleri koşuya çıkıyordum ve bu en az bin kalori yaktırıyordu ve eve döndüğümde yiyeceğim kadar yemiyordum ... ama bunu gerçekten göze alamazdım.

Rage'in gözleri turuncu renkte parladı. "Hiç acıktın mı?"

"Okul market alışverişi yapmıyor mu?" Justice homurdanarak araya girdi.

"Nai, cidden yeterince yemek yemiyor musun?" Noble onun gibi sordu ses kardeşleriyle birlikte geldi.

Elimdeki çipi düşürdüm ve irkildim. Kendimi küçültememem ya da görünmez olamamam çok kötüydü.

"Çocuklar, bırakın şunu," diye çıkıştı Honor kardeşlerine. "Onu utandırılıyorsunuz. Bunu göremiyor musunuz?"

Tanrı seni korusun, Honor.

Rage kendini salladı, gözleri tekrar yeşile döndü ve diğer kardeşler bakışlarını benden çekti.

"Üzgünüm, Nai. Alınma niyetim yoktu." Noble boğazını temizledi ve Justice ile bakıştı.

"Sorun değil. Endişeye gerek yok. Ciddiyim." Zihnim dönerken kelimeleri neredeyse tutarsız bir şekilde geveledim. Çocuklar çok ama çok tuhaf davranıyorlardı. Süper korumacı gibi.

Eğer tüm Geceyarısı prensleri Hilal Klanı'nın sürgün edilmesinin arka planını, amcamın babalarını öldürdüğünü biliyor ve buna inanıyorsa, o zaman neden

herhangi biri bana iyi davranır mıydı? Ya bazıları bu olayları sorguladı ya da benim bu olaylarla hiçbir ilgim olmadığını biliyorlardı. O zamanlar daha bebektim. Davranışları sahte ya da zorlama görünmüyordu ama onları doğru mu okuyordum? İçgüdülerim evet diyordu ve benden hoşlandıklarından %87,2 emindim.

Hatta belki de Öfke, yani 'sevilme' biraz fazla olabilir. Hoşgörölme daha iyiydi.

Honor ve Noble'ı inceledim; ikisinin de ela gözleri vardı, eşiminki gibi canlı yeşil değil. de kesinlikle eşimmiş gibi bir his almadım, daha çok sürü destekçisiymiş gibi bir his aldım. Geriye eş olarak sadece Rage ve Justice kalıyordu, eğer beni öpen pislik gerçekten de Geceyarısı prenslerinden biriye.

"Hey, çocuklar. Hey, Nai." Kampüste gördüğüm sarışın bir adam ayaklarımın dibindeki kuma çöktü ve yeme alışkanlıklarım ile ilgili sohbeti *merhametli* bir şekilde dağıttı.

Adam iri yapılıydı, kasları bir futbolcununki gibiydi -her zaman daha küçük adamlarla mücadele eden iri olanlar- ve zümrüt yeşili gözleri beni değerlendirirken sıcaktı.

Adımı nereden biliyordu? O bir gardiyandı ve gece geç saatlere kadar süren akşam yemeği vardiyamdan çıkarken ona el sallamış olsam da onunla hiç konuşmamıştım.

"Plaj voleyboluna var mısın?" diye sordu, gözlerim tişörtüne işlenmiş Midnight Pack ay işaretine kayarken.

Ama o yeşil gözleri vardı. Artık yeşil gözlerin ve dolgun dudakların uzmanıydım. Bu benim eşim miydi?

Kaşlarımı kaldırdım. "Voleybol oynamak istiyorsun... gece mi?"

Hava henüz çok kararmamıştı ama voleybol bana değildi. Ben daha çok kumda yürüyen bir kızdım. Karanlık bir bahane olarak işe yarasaydı, onu kullanırdım.

"Göremediğimizden değil," diye karşılık verdi, gülümsemesi sitemini yumuşatıyordu.

Yakışıklıydı -Lona ona böyle derdi- ve ben daha çok uzun boylu, esmer ve seksi olanlara meyilliyken, bu adam tercihim i yeniden düşünmeme neden oldu.

"Touché." Adımı sorarken bir ağız dolusu salsa daha aldım.

"Ben Beowulfum," dedi sırtarak. "Şiirdeki gibi."

Yemeğimi boğazıma tıkadım -yine- çünkü bir milyar yıl önce İngiliz edebiyatı için o destansı uzun şiiri okumuştum. Öksürük krizim bittikten sonra, "Beowulf'a sonunda ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Evet." Göz kırptı. "Ama bu *uzun* bir hayattan sonra oldu."

Bu sefer sırtıttığında, gülümsemesi vahşiydi ve gözleri ateşle parlıyordu. O kadar güçlü bir güç yayıyordu ki bu hissedilebilir bir gücü ve meydan okurcasına çenemi kaldırmak için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekti. Beowulf'a baskın bir erkek olarak saygı duyabilsem de, onun güç gösterisine boyun eğmeyi reddettim.

Elini uzattı. "Gel benimle oyna, Nai. Sen istemedikçe ısırmayacağıma söz veriyorum."

Ben cevap veremedim Justice homurdandı, "Git başkasına asıl Beo. Nai bizimle."

Ne? Gözlerim büyüdü ve göz ucuyla Adalet'e baktım. Gerçekten az önce...

"Bu böyle mi olacak?" Beo homurdanmadan önce prenlere ters ters baktı: "Peki."

Kumu tekmeledi ve sonra vals yaparak uzaklaştı.

Bu garipti. Ve tuhaftı. Nefesimi içime çektim ve Justice'e başımın çaresine bakabileceğimi söylemek için döndüğümde Noble sertliğini çaldı.

"O tam bir oyuncu, Nai. Ucuz atlattın," dedi. "Beo'da muhtemelen uçuk vardır," diye ekledi Honor.

Gerçekliğin bu yeni versiyonunu anlamlandırabilmek için beynimi yeniden başlatmaya çalışarak başımı salladım ve bakışlarım Justice'inkilerle çarpıştı. Gözleri sadece sahiplenici diyebileceğim bir bakışla kısıldı, ki bu hiç mantıklı değildi, tabii...

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Başka bir yere bakarken dikkatim -sürpriz!- Öfke'ye kaydı. Vitriolik öfke sanki adaşıymış gibi ondan akıyordu. Gerginlik derisinin hemen altında kaynıyordu, kasları o kadar sıkıydı ki patlayabileceğini düşündüm.

Ne... ne... cehennem? Bu ne cüret?

Ayağa kalktım, cipsleri ve salsa sosunu yere bıraktım ve dört oğlanla yüzleştim. "Dinleyin, ben sizin küçük kız kardeşiniz değilim. Çoğu zaman benden hoşlandığınızdan bile emin değilimtamam mı? O yüzden bu oyun her neyse, bırakın artık. İhtiyacım olan son şey, benimle ilgilenen herhangi bir erkeği korkutup kaçırmamız, yoksa bakire olarak öleceğim!"

Ağzımdan çıktığı anda elimi ağzıma kapattım.

Öldür. Beni. Şimdi.

"Gitmeliyim... Kaja'yı bulmalıyım." Topuğumun üzerinde döndüm ve mahcup bir şekilde uzaklaştım, omzumun üzerinden seslenmek için durakladım, "Yemek için teşekkürler."

Bunu neden söyledim ki?

Dişi alfa varisleri olarak, üreyecek bir eş bulana kadar bakire kalmamız beklenirdi. Çoğu kurallara hiç uymadı. Ben uydum. Babam bunun onun için önemli olduğunu ve bir gün anlayacağımı söylerdi. Bunun *asla* gerçekleşmeyeceğinden oldukça emindim. Dört Gece Yarısı Prensi'ne V statümü itiraf ettim.

Öldür beni şimdi.

Omuzlarımı yuvarladım, oraya yerleşen rahatsızlığı gidermeye çalıştım. Belki de benim büyüttüğüm kadar büyük bir mesele değildi. Belki de düşündüğüm kadar umursamıyorlardı.

Derin bir nefes çekerek omzumun üzerinden bakıp görmeye karar verdim. Eğer bakıyorlarsa, gezegeni terk eder ve Mars'ta yaşamaya giderdim. Eğer bakmıyorlarsa, muhtemelen çoktan unutmuşlardır.

İşte başlıyoruz.

Dört çift sarı göz beni bir av gibi takip ediyordu ve midem bulandı.

Büyücü Ana, merhamet et.

Mars'ta. Kaja'yı bulduktan hemen sonra.

Bakire itirafımı aklımdan çıkarıp sahilde en iyi arkadaşımı aradım. Kaja kız kardeşlerini bulmak için ayrılalı ne kadar olmuştu? On dakika mı? On beş mi? Yirmi mi?

Voleybol oynayan prenslerin ve seksi ama muhtemelen sevimsiz Beo'nun yanından koşarak uzaklaştım ve kalabalığa baktım. Kötü kalpli Barbie bana ters ters bakıyordu ama onun dışında, onlara yemek servisi yaptığım zamanlar dışında gerçekten tanıdığım kimse yoktu. Sahilden ağaçlık patıkaya doğru ilerlerken, "Kaja? Nell? Rue?"

Hiçbir şey.

Belki de onları kaçırmıştım ve diğer tarafa gitmişlerdi. Kumun içinde eriyen bir dizi kayalık gördüm. Futbol ya da ebelemece için harika bir yerdi ama insanların orada olup olmadığını görmek için çok uzaktı. Hiç değilse saklanmak için iyi bir yerdi. Güneş tamamen batmıştı ve sadece ay yolumu aydınlatıyordu.

Sahildeki okul arkadaşlarımla gürültüsünden uzaklaştığımda, kayalıkların yakınında burnunu çeken birinin sesini duydum. Ses, kişinin bir kadın olduğunu belirleyecek kadar tizdi ve kırık hıçkırıklar ağladığını gösteriyordu.

"Aptal Nai," diye feryat etti.

Sözleri ve sesi dikkatimi çekince durdum. Bu Kaja mıydı? Çocuklarla takılmak için fazla oyalandığım için bana kızmış mıydı?

"Kaja?" Adımlarımı hızlandırarak ve yaklaşıarak seslendim. Deniz suyunun ve güneşte kavrulmuş kumun ezici kokusu arkadaşımın kokusunu almamı zorlaştırıyordu.

"Nai?" diye seslendi, sesi kırılmıştı. "Ben buradayım."

Sesi kumdan çıkan bir kayanın arkasından geliyordu ve ben de arkadaşımın sesine doğru koştum. Köşeyi döndüm... ve orada *hiçbir şey yoktu*. "Kaj-?"

Yakındaki bir kum tepesinden devasa bir kurt üzerime doğru fırladığında nefesim boğazımda düğümlendi. Karanlıkta benekli kürkünü ayırt etmek imkansızdı, sadece çok sayıda koyu altın ve kahverengi tonları vardı.

Bu düşünce, kurt bana çarpmadan önce ancak aklıma geldi. Yere devrildik ve dişlerini gösteren bir hırlamayla beni kuma yapıştırdı.

İçimi bir şok kapladı ve boynuma doğru hamle yaparken ön kolumu *tam zamanında* kaldırdım. Görüşüm beyaza döndü ve çenesi ön kolumdaki kemiği paramparça ederken acıyla çığlık attım.

Kahretsin. Beni öldürmeye çalışıyor.

Yakıcı acı beni sardı ve düşüncelerimi yavaşlattı. Mide bulantısı midemde çalkalandı ve inledim.

Topla kendini, Nai! Kavgada ne yapacağını biliyorsun.

Acı içinde nefes alarak kurdun kafasının arkasını tuttum ve sonra kendi ön kolumu kurdun ağzına sokarak ağzını tıkadım.

Kurt boğuldu ve içgüdüsel olarak çenesini gevşetti ama işim bitmemişti. Bunu babamla milyonlarca kez denemiştim, ama bu şekilde yaralanmamış ve kanaması olmamıştı. Adrenalin içime doldu ve acının çoğunu uzak tuttu.

Hayvanın başını tutmaya devam ederek ve ön kolumu ağzına bastırarak daha sert bir şekilde geri ittim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Kurt geriye doğru düştü, öğürdü ve başını benden çekerek kolumu çenesinden kurtardı. Ayağa kalkmayı başarmıştım, bu da hayatta kalma şansımı artırıyordu ama kolumdaki hasarın iyileşmesi birkaç gün alacaktı - hızlı iyileşme özelliğimize rağmen.

Saldırıya geçme zamanı. Kurdumu çağırdım, yüzeyin hemen altındaydı, ama yer değiştirmeye çalıştığımda. Hiçbir şey yoktu.

Kahretsin! B planı.

Uzarak kurdu ensesinden kavradım ve tüylerini parmaklarımın arasına aldım. Riskliydi ama bundan kaçmamın bir yolu yoktu.

Kavga. Bana arkamdan saldırır ve kan kaybından ölürdüm. Bu kurt her kimse, ölmemi istiyordu.

Dizimi hayvanın boynuna geçirdim, gırtlığını hedefliyordum ama onun yerine kurdu göğsünden vurdu. Yırladı ve geri çekilmeye çalıştı ama şans benden yanaydı. Sağlam elimle boyun derisini sıkıca kavramaya devam ederek, hayvan bana doğru eğilirken dizimi ikinci kez ileri doğru sürdüm. Dizim boğazına saplanırken, kemiğin çıkardığı çıtırtı beni sırtıtmaya itti. Kurt elimden kurtulurken, kırık camın parıltısı gözüme çarptı. *Mükemmeldi.* Kolumdaki açık yarıktan kan akmaya ve kumu ıslatmaya devam ederken kırık şişeye uzandım. Derme çatma silahımı aldıktan sonra kurtla yüzleştim.

"Hadi dans edelim, göt herif!" Görüşüm tünellenmişti ama zayıflık gösterirsem ölmüştüm. Bu dövüşlerin %91,5'i blöftü. Yine de ölebilirdim, özellikle de kan kaybından bayılırsam, ama güçlü görünmem gerekiyordu. "Haydi!"

Hayvan başını eğdi, hırıltılı bir ses çıkardı. Umarım soluk borusunu parçalamışımdır. Hadi, ben. Babam gurur duyardı... eğer ona anlatacak kadar yaşarsam. Kurdun kokusunu almak için burnumdan derin bir nefes çektim.

Erkek misk kokusu ve ağır çam ağacı dumanı, kurtların kokularını maskeleyerek için yaptıkları bir şey. Tabii ki bir erkekti. Dişiler baskınlık kavgalarına erkekler kadar sık girişmezdi. Gözlerinin içine bakarak kurdumun yüzeye çıkması için yalvardım.

Hadi, bebeğim. Vites değiştir ve bu adamı ikiye ayır. Kurt durdu, başını yana eğdi. Kurdum tereddüt etti ve utanç yanaklarımı yaktı. *Bir daha olmaz.*

"Nai?" Noble aradı.

Sesi çok uzaktaydı ama kurdu ürkütmeye yetmişti. Ağaçların arasına dalmadan önce bana hırladı.

"Korkak!" Bacaklarım kırılırken çığlık attım. Kumun üzerine yığıldım, cam parçasını yere düşürdüm ve dönerek üzerimdeki yıldızlara baktım.

Kahretsin. Kolum *acıyordu.* Dövüşün verdiği adrenalinin etkisi geçtikçe, bileğimden dirseğime kadar kolumda bir ağrı zonkluyordu. Nefes nefese kalmıştım, kan parmaklarımdan sızıp kuma karışırken bilincimi korumaya çalışıyordum.

Biri bana tuzak kurdu. Bana *iyi* tuzak kurdular.

Bu bir baskınlık kavgası değildi. Bu akranlarının ve tanıkların önünde yapıldı. Bu lanet olası bir tuzaktı.

Nedenini bilmesem de, bu tuzağı *kimin* kurmuş olabileceğine dair bir fikrim vardı. Babamla o lanet tatbikatı kaç kez yapmış olursak olalım, baskı altındayken kurdumu çağırmak her zaman en büyük zayıflığım olmuştu. Bunu sadece *Crescent*'tan biri bilebilirdi.

Ama Nolan'ın kurdu o kadar psikopat mıydı? Ölümümünden faydalanabilirdi ama bunu bu şekilde, etrafta kimse yokken karanlık bir orman parçasında yapmak onun için bile alçakçaydı. Yine de başka bir düşmanın farkında değildim.

Burada, kumların üzerinde kanlar içinde ölmeden önce bir şeyi bilmek istedim:

Lanet kuzenim beni öldürmeye mi çalıştı?

Hayatta kalsaydım, iyi bir önlem için elimde bir kılıçla ona sorardım.
Korkak.

"Yardım edin!" Gücsüzlük üzerime çökmeden önce dışarı çıkmayı başardım. Nasıl bu kadar çok kan vardı? Eğildim ve kolumun etrafındaki lekeli kırmızı kumu gördüm. Topak topaktı; yaram hâlâ serbestçe akıyordu.

Bir atardamara mı çarptı? Daha fazla baş dönmesi beni yakaladı. Yoksa bu korku muydu?

Noble'ın bağırdığını duyduğumda her şey dönmeye başladı; sesi öncekinden daha yüksekti, bu da *umarım* daha yakın olduğu anlamına geliyordu.

"Buraya... buraya," diye nefes nefese kaldım.

Saniyeler sonra onun varlığını hissettim ve içimi bir rahatlama kapladı. Karanlık beni karşılamak için hızla yükselirken, bir çift dev kaslı kol tarafından kucaklandım ve sahibinin kokusu burnuma bir kamyon gibi çarptı.

Öfke.

"Bir şifacı çağırın!" diye bağırdı ve ben başımı kaldırıp yüzüne baktım. O gözler... maskeli arkadaşımın gözleri miydi?

Parmakları nabzıma gitti. "Bunu kim yaptı?"

O anda, Nolan'ın adını söylersem kuzenimin sabaha kadar hayatta kalamayacağını hiç şüphesiz biliyordum ve o olduğundan sadece %48,3 oranında emindim.

"Gözlerin... çok yeşil..." Sonunda bilincimi kaybetmeden önce parmaklarımı yanağında gezdirerek mırıldandım.

Bölüm 12

Başım çatlarçasına ağrıyordu. Boğuk sesler kulaklarımı dolduruyor ve kafamın içinde çınılıyordu. Gözlerimi zorla açtığımda, görüntüler bir çırpıda katılaştı.

Kaja ve Nell yatağın iki yanında durmuş, ikisi de doğrudan yüzüme doğru eğilmişlerdi.

"Büyücüye teşekkür et!" Kaja nefes nefese kaldı, elleri üzerimde çırpınıyordu.

"Sihirden ödümüzü kopardın! Bunu bir daha asla yapma," diye uyardı Nell.

Kaja başını salladı, yüz ifadesi buruşmuştu.

Arkalarında, Noble yatağın ayak ucunda duruyordu, burun delikleri alev alevdi; gözleri adeta ateş saçıyordu. Honor pencereye yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bakıyordu. Bakışlarımız çarpıştığında gözleri kısıldı.

Doğrudum ve Nell yanımdaki yataktan destek olsun diye sırtımın arkasına koymak üzere yastıklar aldı.

İki sıra yatak tuğla duvarların uzunluğuna paralel uzanıyordu, tüm yataklar beyaz çarşafarla örtülmüştü ve benimki hariç hepsi boştu.

Bir hastanedeydim. Bundan yüzde yüz eminim. Şato mu? Belki yarı yarıya eminim. Alfa kralı muhtemelen beni kişisel alanına davet etmezdi. O anda saldırının anısı zihnimde canlandı ve ön koluma bakarak büzüşmüş yara izini takip ettim.

Vay canına. Derisi solgundu -benim için bile- ama sivri yara iyileşiyordu.

Honor pencereden uzaklaşarak, "Çok kan kaybetmişsin," dedi.

Sağ bacağının üzerine düşerken yüzünü buruşturdu.

Kalıcı yarayı nasıl aldığını ve neden iyileşmediğini tekrar merak ettim. Ayrıca... neden kimse bu konuda konuşmuyordu? Bir hikâye vardı ama ona sorabilir miydim? Bugün olmazdı. Bugün hasta olan bendim.

Kaşlarını çatarak öne doğru bir adım attı ve Noble yatağımın yanına yaklaşırken durarak Honor'ın sözünü kesti.

Nazik dostum homurdandı ve Nell geri kaçarak Noble'a geniş bir alan açtı.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu, sesi keskin ve öfke doluydu.

Öfke ya da Adalet olduğunu düşünerek gözümü kırptım ama hayır. Tatlı dostum gitmişti; tamamen vahşi ve nefret doluydu.

Göğsümün etrafında bir mengene kapandı.

Kahretsin.

Nolan'ın işin altında olduğuna dair şüphelerim sadece şüphelerdi. Şok falan derken, %50.7 bile emin değildim.

Noble yine de korkutucuydu ve onunla ilgili daha önceki değerlendirmemi yeniden düşündüm. Bay Hyde'ın yaptığı şey tüyler ürperticiydi. Ona

Nolan'dan şüphelendiğimi söylersem kuzenimin ölmüş olacağından %99,99 emindim. "Emin değilim," diye mırıldandım, bu ifade daha çok bir soru gibiydi.

Kaja'nın bana uzattığı ılık suyu yudumladıktan sonra konuyu saptırmaya çalıştım. "Saat kaç?"

"Saçmalık," dedi Honor pencereden içeri süzülen ve giderek büyüyen gölgelerin arasından.

Korku içime işledi ve sessiz kardeşime dik dik bakarken öfkemi körüklemesine izin verdim. "Affedersiniz?"

Tekrar başucuma yaklaştı, bunu yaparken hafifçe topallıyordu. "İnsanları okuyabiliyorum," dedi burun delikleri alevlenerek. "Çok iyi."

Avuçlarım ter içinde kaldı. İki tatlı oğlumun bana karşı bu kadar öfkeli olmasının sebebi neydi?

Noble bana bakmadan önce kardeşine başıyla selam verdi. Sert ifadesi zar zor da olsa yumuşadı. "Bu resmi bir soruşturma Nai, o yüzden doğruyu söyle. Bunu kimin yaptığına dair bir fikrin var mı?"

Resmi soruşturma.

Kalbim güm güm atıyor, boğazıma kadar tırmanıyordu. Gerçekten bilmiyordum. Yüzde yüz değil. Bir önsezi yüzünden birini bu işe bulaştırıp hayatını mahvedemezdim. Bu kişi benim pislik kuzenim Nolan olsa bile. İçimi ve sonra, "Hayır. Kokusunu almaya çalıştım ama çam dumanıyla örttü," dedim.

"Neden yer değiştirmedin?" Honor sordu. "Senin kurdun böyle bir dövüş için daha uygun."

Sırrımı paylaşmakta tereddüt ederek kaşlarını çattım ve Noble sağlam kolumu okşadı. "Her ne ise, bize anlatabilirsin. Yardım etmek istiyoruz." Derin bir nefes aldıktan sonra ağzımdan kaçırdım: "Stres yer değiştirmeyi zorlaştırıyor.

Hep . Ben ... kurdumu kontrol edemiyorum."

Tanıdığım her kurt tehlikedeyken yer değiştirmekte sorun yaşamazdı. Aslında, lmcl bir tehlike altındayken bu daha kolaydı. *Ben yle değildim.*

"Ne?" Noble bana sanki bir kafam daha çıkmış gibi baktı. "Bu hiç mantıklı değil."

Honor Noble'a hırladı, insandan çok hayvandı, belki de kendi zayıflığı varken kardeşinin benim zayıflığıma işaret etmesinden hoşlanmadığı için. Ama konuştuğunda Honor'ın sözleri net ve acıma doluydu. "Nasıl? Kurt içgüdüsü yer değiştirmemeyi imkânsız kılıyor."

Gözlerimi tavana doğru yuvarladım, "Her nasılsa benim kurdum içgüdü kurallarını hiç öğrenmemiş."

Neden tereddüt ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yıllarca onu zorlamaya çalıştıktan sonra babam, ölüm kalım durumlarında kilitlenen kurdum için en iyi yedek planın göğüs göğüse dövüş konusunda ekstra dersler olduğuna karar verdi.

"Tüm sürünüz zayıflığınızı biliyor mu?" Honor sordu, eli sağ bacağında ona acı veriyor olması gereken noktaya masaj yapmaya gitti.

Buna zayıflık demek acı veriyordu ama haklıydı.

Bu konuşmanın nereye varacağını biliyordum. "Evet ama bana saldıran kurdun Nolan olduğundan şüpheliyim." Yerimi hafıfe değiştirdim ve bu hareket kemiğimin derinliklerine keskin bir zonklama gönderdiğinde irkildim. Nolan'ın kurdunun işaretlerini ve kokusunu biliyordum ama bunu örtmek için büyü vardı, bu yüzden emin değildim.

Honor sanki Nolan olmasını istiyormuş gibi, "Lanet olsun," dedi. Noble, Honor'la bakıştı ve Honor başıyla onayladı.

"Derse ihtiyaın var," dedi Honor, tüyleri kollarından aşağıya doğru dalgalanırken. "Bu hiçbir şekil değiştirenin göze alamayacağı bir zayıflık."

"Elbette," dedim. "Bunu nereye sıkıştırmamı neriyorsun? Ateş ya da su derslerine çalışmadığımı varsayarsak cumartesileri işe yarayabilir. Ya da spor salonundaki alfa alışmaları. Yemekhanede yemek servisi yapmaktan bahsetmiyorum bile." Tekliflerinin saçmalığı karşısında başımı salladım. "Bir şey için daha vaktim yok."

Noble nefesini içine çekti. "Nai-"

"Bunun için zaman ayırmamayı göze alamazsın," diye tersledi Honor.
"Tehlike anında yer değiştiremezsen sürünün seni takip etmesini nasıl bekleyebilirsin?"

Gözlerimi yaralı bacağından uzak tutmak için kendimi zorlayarak ona baktım; bunu ondan duymak zenginlikti. "Beni etkilemedi... şimdiye kadar."

Honor çömeldi ve gözlerini bana dikti. "Az önce oldu, Nai. Bu yüzden buradasın." Yattığım iyileştirme koğuşunu işaret etti ve doğruldu. "Dersler Cumartesi akşamı saat tam 8'de başlıyor."

Sonra döndü ve kapıyı arkasından çarparak hışımla odadan çıktı.

"Bu büyücünün ne?" Battaniyemin kenarını karıştırarak homurdandım. Dersler mi? Honor kurduma tehlike anında yer değiştirmeyi mi öğretecekti? Hah. İyi şanslar. Babam yıllardır uğraşıyordu.

Noble başını da memnun olmadığını belli etti.

"Neredeyse ölüyordun, Nai. Herkes bu saldırı yüzünden çok gergin." Noble dudaklarını büzdü. "Kimse senin özel bir hedef mi yoksa varislere saldırmak için en iyi fırsat mı olduğunu bilmiyor. Kendi türümüzün selkilerle birleşip bize ihanet etmesinin ne anlama gelebileceğini bir düşünün. Bu sadece seni değil, başkalarını da riske atabilir ve diğer şekil değiştirenlerle aramızdaki gerilim de cabası..."

Kurt şekil değiştirenler diğer şekil değiştiren ırklarla birleşip varisleri mi seçiyor? Bu düşünce beni ürpertti. Selkie olayı hakkında daha fazla soru sormamıştım ve çocuklar da hiçbir şey söylememişti.

"Ama bana yapılan saldırı münferit bir olaydı, değil mi?" Sesim hâlâ hırıltılı çıkarken karşı çıktım. "Yoksa başkaları da mı oldu?"

"Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, bir tek sen varsın. Bu noktada pek de güven verici değil." Sağlam elimi sıktı. "Kendini daha iyi hisset. Kral'a rapor vermem gerekiyor."

Sonra o da odadan çıktı.

Dikkatim kapıdan tekrar yatağa üşüşen arkadaşlarıma kaydı.

"Vay canına," dedi Nell.

"Süper vay canına," diye onayladı Kaja, kahverengi gözleri fincan tabağı kadar büyüktü. "Gece yarısı prensleriyle aranızda ne var?"

Lafi açılmışken... "Rage nerede?" diye sordum. "Beni kurtaran oydu."

Ona teşekkür etmem gerekiyordu. Hem de çok. Beni kucağına aldığı anda yeşil gözlerinin alev alev parladığını hatırlayınca kalbim pır pır etti.

İki kız da birbirlerine öyle bir baktılar ki, söyledikleri hiçbir şeyden hoşlanmayacağıma yüzde yüz söz veriyorlardı.

"Krala saldırı hakkında bilgi veriyor. Adalet de öyle." Nell zorla gülümsedi, aslında gülümseme bile olmayan düz dudaklı bir gülümsemeydi bu. "Neredeyse ölüyordun. Bugün Pazar öğleden sonra."

Pazar günü! Neredeyse yirmi dört saat uyumuş muydum? Bu korkutucuydu ama ölmediğim gerçeğine . "Neden şimdi sadece krala brifing veriyorlar? Ne oldu ki? Neden dün gece, saldırıdan hemen sonra bilgilendirmediler?"

Kaja yatağa uzandı ve Nell ayaklarımın dibine oturdu ama Kaja'nın zıplaması neredeyse bir şeylerle dolup taşıtığını gösteriyordu.

"Dökül," dedim ona daha ısrarla.

Sırıttı. Öne doğru eğilerek sesini fısıltıya düşürdü. "Rage kendini kaybetti. Olay yerine vardığımızda bembeyaz kesilmişti, herkese emirler yağdırıyordu. Onun kollarında bir bez bebek gibiydin."

Olay yerinde. Emirler yağdırıyor. Kollarında. Midem bulandı. Daha fazlasını duymak istiyordum ama şüphelerimi de birilerine söylemem gerekiyordu.

"Sanırım Rage ya da Justice benim kader eşim olabilir," diye ağızımdan kaçırdım ve tepkilerini beklerken dudağımı çiğnedim.

Nell'in ağızı "O" şeklinde açıldı ve gözleri büyüdü. Belki de bunu kendime saklamalıydım.

Kaja'ya baktım, o da kocaman sıırıttı.

"Mantıklı," dedi en iyi arkadaşım başını sallayarak. "Ama hangisi?"

İçimi çektim. "Bilemiyorum. İkisinin de gözleri aynı yeşile sahip ama ben Justice'i tercih ediyorum... O bana daha iyi davranıyor."

Beowulf'un da yeşil gözleri vardı ama içgüdülerim bana eşimin bir Gece Yarısı kardeşi olduğunu söylüyordu.

Adalet'in adını yüksek sesle söylemek göğüs kemiğimin hemen altında bir sancıya neden oldu. Bekle, Rage mi yoksa Justice mi olsun istiyordum? Ugh.

Bu beni öldürecekti.

Nell, "Eğer bir Geceyarısı prensi senin kader arkadaşınsa, bu biraz drama olacak," diye sözlerini tamamladı.

Bir iç . "Biliyorum. Tamam, bana plajda ne olduğunu anlat. Artık eşimin kim olduğunu düşünmek istemiyorum."

Kaja başını salladı ve kaldığı yerden devam etti, "Çok garip bir şeydi. Biraz büyücü şarabı bulduktan sonra, seni aramak için sahile dönüyordum ki, bir haberci yata Khanemizde bana acilen ihtiyaç olduğunu söyledi. Rue'nun ağır yaralandığını söyleyen bir not getirdi, ben de görmek için eve koştum-"

"Her şey bir tuzaktı," diye ekledi Nell, sesi alçaktı. "Rage'e söyledim
."

"Ona mektubu bile verdim," diye girdi Kaja.

Ne be? Bana kim saldırdıysa yakın arkadaşım olduğunu biliyordu. Kaja ve sahilde beni arayacaktı, bu yüzden onu uzaklaştırdılar mı? Yani bu iki kişilik bir işti. Biri saldıracak, diğeri dikkat dağıtacak. Belki daha fazla. "Ben de seni arıyordum."

Saldırganın onun sesini taklit ederek beni nasıl uzaklaştırdığını anlattıktan sonra Kaja küfretti.

"Belki de rastgele bir saldırı değildi." Ama Nolan böyle bir şeyi koordine edecek kadar zeki miydi? Hiç de değil. Öne doğru eğilerek, "Peki ya haberci?" diye sordum.

"Gitmiş," dedi Nell. "Adam kampüsten ya da kaleden gelen habercilerden biri değildi ve Rage, Kaja'nın onu teşhis edebilme ihtimaline karşı hepsine bir sıralama yaptırdı."

Dehşet boğazımdan aşağıya, göğsüme doğru süzüldü ve midemin dibine yerleşti; soğuk ağırlığı midemi bulandırdı. Yastıklarına gömüldüm ve gözlerimi kapatıp midemin yatışmasını bekledim.

"Her neyse, Prens Courage seni buraya getirdi ama şifacı büyücü seni uyandıramadı. Justice o kadar üzgündü ki *haydutluk* yaptı -krala *tamamen* itaatsizlik etti- ve Karanlık Sıra'ya gitti." Nell zorlukla yutkundu.

O kadar hızlı doğruldum ki başım döndü, "Bekle, ne?"

Kaja başını sallayarak hikâyeye devam etti. "Oradaki bir cadıyı seni uyandırmak için iyileştirici bir iksir yapmaya zorladı. Sonra da gitti." Kapıyı işaret etti. "Aksi takdirde hâlâ uyuyor olabilirdin."

Daha dik oturdum, korkum şokun üstesinden geldi. Tamam, bu her şeyi çözdü.

Adalet benim dostumdu.

"Dark Row'a mı gitti?" Boğazımı temizledim ve devam ettim. "Ölümcül karaborsadaki gibi mi?" Kaja'nın başını aşağı yukarı sallayışını izlerken bile fark etmemiştim. "İnsanların büyüğü şeyler yüzünden öldürüldüğü 'oraya asla gitme' pazarında olduğu gibi mi?"

Sorumu, genellikle çok yüksek bir fiyat karşılığında elde edilebilecek tüm eserleri ve iksirleri kapsayacak şekilde süsleyerek bitirdim. Burası efsanevi bir yerdi ve iyi bir yer değildi. Kesinlikle bir prene göre bir yer değildi. Babam bana her şeyi anlatmıştı.

İkisi de başını salladı. "Söylentiye göre, sizi kurtarmanın bedelini ödemek için kanını vermek zorunda kalmış."

Vay anasını. Adalet benim dostumdu. Bu kanıttı. Tam şurada. Başka kimse böyle bir şey yapmazdı.

"Ah, kızım, Prens Courage'ı görmeliydin," dedi Nell, sanki vardığım sonucun yanlış olduğunu kanıtlamak istercesine.

Kaja başını salladı. "Rage seni aldığı andan Adalet dönene kadar yanından hiç ayrılmadı. Onu koridordan bile duyabiliyorduk, şifacılar ölüm tehditleri savuruyordu."

"Koridordan mı?" İşlemeye çalışarak tekrarladım.

Nell bacağımı okşayarak, "Sen stabil olana kadar bizi içeri almadılar," dedi.

Kaja kıs kıs güldü. "Büyük ihtimalle Rage o adamı döverken bizim içeri girmemizi istemediler."

Kaşlarımı çattım. *Belki de Rage benim eşimdir.* Büyücü, kafam çok karışmıştı.

Şakaklarımı ovuşturdum, bir ya da on gün daha uyuyabilmeyi diledim...

"Nai..." Kaja elini omzuma koydu. "Bunu kimin yaptığına dair bir önsezin var, değil mi?"

İçimi çektim. "Belki..." Ama bu kadar çaba sarf eder miydi? "İlk tahminim Nolan'dı ama emin değilim."

Kaja sanki bu çok mantıklıymış gibi başını salladı. "Kesinlikle klanınızın alfası olmak istiyor ve pek de hoş karşılandığı söylenemez."

Nell bariz bir anlaşmazlık içinde yüzünü buruşturdu. "Ama bu çok *çok açık*. Etik olmamasından bahsetmiyorum bile."

Nolan'ın öncelik listesinin başında etik olmadığına eminim.

Nell, benim yargılayıcı düşüncelerimden habersiz, "Bu biraz düşünmeyi gerektirir," diye devam etti. "Senden başka kim nefret ediyor?"

Yoğun bakımdan yeni çıkmıştım ve benden düşmanımın kimliği ve şeytani planı hakkında bilgi vermemi mi istediler?

"Hiçbir fikrim yok. Ben çok iyi ve sevimliyim," diye şaka yaptım.

Kaja kabul etti ama Nell homurdandı. "Ben Mallory'nin yapmış olabileceğini düşünüyordum. Biliyorsun, o ve Rage geçen yıl ateşli bir an için çıktılar ve sen geldiğinden beri sana hançer gibi bakıyor."

"Mallory?" Ben sordum.

"Kötü Barbie," diye tercüme etti Kaja.

Evet, kan kaybı beynime zarar vermişti.

Barbie beni Rage için mi öldürecekti? Hayatın bu şekilde işlemediğini biliyor olmalıydı, değil mi?

"Hayır," diye . "Erkek bir kurttu. Kokusunu alabiliyordum."

Nell bana el salladı. "*Belli* ki bunu kendi başına yapmamış. Bahse girerim birini tutmuştur."

Kaja başını salladı. "Cinayet mi, Nell? Gerçekten mi? Hayır, kesinlikle Nolan."

Prenslere söylemelisiniz ki bu konuda onunla yüzleşebilsinler."

Bunun en iyi plan olmadığını bildiğimden eminim - bir galon kan olmadan bile.

"Dürüst olmak gerekirse biraz bunaldım." Başım dönmeye başladı ve dönme hissi geçene kadar gözlerimi kapattım. "Şimdilik konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Kesinlikle." Nell ayağa kalkıp odanın uzak köşesine doğru yürüdü ve oyuktan bir tekerlekli sandalye çıkardı. Aleti yatağa geri getirerek koltuğunu okşadı. "Şifacı çok az pişmiş bifteğe ve dinlenmeye ihtiyacın olduğunu söyledi, hadi bu steril cehennem çukurunu dağıtalım. Kaja ve ben sırayla hemşirelik yapacağız."

İki yeni arkadaşıma baktım ve gülümsedim. "Burada olduğunuz için teşekkürler. Bütün bunları yapmak zorunda değilsiniz."

Nell elini salladı, "Plaj partisine gelmen için sana yalvardık, bu yüzden bunu sadece suçluluk duygusuyla yapıyorum. Sen de Kaja'yı aramaya gittin, yani neredeyse onun suçu."

Hepimiz güldük. Yalan söylediğini biliyordum ama bu cömertlik kalbimi kabarttı. Bu kızlar altın gibiydi ve onlara sahip olduğum için şanslıydım.

Bölüm 13

KAJA buğday kreması tenceresini karıştırdı ve ben kaşlarımı çattım, gözlerim uykudan hâlâ bulanıktı. Benim evimdeydik, dün akşamı tatlı kız kardeşleri beni el pençe divan beklerken onun evinde geçirmiştik. Bugün pazartesiydi, yani ders vardı. Ugh. Kan kaybım bana yemek servisi için bir geçiş hakkı kazandırdı. Ancak çalışmadığım için normalde yaptığım gibi kafeteryada yemek yiyemiyor ya da kahve arabasında kahvaltı edemiyordum. Kalama kralın mesajını ilettikten sonra yataktan yeni ayrılmıştı ki kapımın önünden ayrılmasından birkaç dakika sonra bir paket teslim edildi.

"Bu şeyin günlük demir ihtiyacımın yüzde ellisini karşıladığını söylemiştin?" Bir kaşık dolusunu sıcak mısır gevreği tenceresine bırakırken yüzümü buruşturdum ve sonra başımı salladım. "Hiçbirini yemiyorum, bilesin diye söylüyorum. Ben..." Bakışlarım tezgâhın üzerindeki yiyeceklerin üzerinde gezindi. "Krep yiyorum..."

Kıkırdadı. "İkisini de alabilirsin."

Midem yüksek bir hırıltıyla onun duygularını yankıladı.

Kaja krep pişirirken ben sıcak lapa mısır yedim, bakışlarım *gizemli* taze yiyecek kutusuna geri döndü. Bir saat önce bile resmi Geceyarısı Paketi kuryesiyle gelmişlerdi. Krep karışımı, yumurta, biftek, ıspanak, dondurma, her şey vardı. Gözlerimi alamadığım bir kart bile vardı.

Ağır karton stoğu elime aldım ve onuncu kez ters çevirdim.

"Geçmiş olsun, dostum."

Dostum.

Yaralandığım söylentisi dostuma ulaşmıştı ve şimdi de yiyecek kutuları gönderiyordu. Tüm bunlar olurken kimliğini gizli tutmayı ve beni görmezden gelmeyi seçti. I

onu öpmek mi yoksa öldürmek mi istediğimden emin değildim.

İkisi de.

Ben yiyecek kutusu hakkında daha fazla düşünemedim Nolan mutfığa girdi. Kartı kaptım ve cebime soktum.

Kuzenim tepeden tırnağa siyah giyinmişti, kömür rengi balıkçı yakasına kadar emo'ydu. Saçları uykudan hâlâ dağınıktı ve bir sırtlanın aç bakışlarıyla odayı inceliyordu.

Kaja da ben de donup kaldık.

Saldırımın arkasında o mu vardı? Belki de kürkü kararmıştı ya da sihirli bir şekilde kamufle olmuştu ve kurdu hakkında yanılmışım. Çünkü akli başında kim hava seksen beş dereceyken balıkçı yaka giyer ki? Çok sıcaktı, sosyal intihardan bahsetmiyorum bile. Tabii bir şey saklamıyorlarsa...

"Yemek," diye mırıldanarak krep yığınınına uzandı.

Spatulayı tutmaya devam eden Kaja onun eline vurarak inlemesine neden oldu. "Hiç sanmıyorum, göt surat."

Ona ters ters baktı ve hırlayarak sarı kurt gözlerinin ortaya çıkmasına izin verdi.

Yutkundum, Kaja'nın onun yakasını bırakmıyor gibi görünmesine sevindim. Sanırım şimdi bunu yapmak için en iyi zamandı.

"Neden balıkçı yaka?" Kuzenime sordum. "Kış mevsimi değil ki."

"Yakınından bile geçmiyor," diye Kaja. "*Ve* senin üzerinde korkunç duruyor." *Yanık.*

Kaja'dan bana ters ters baktı. "Neden ikiniz de kendi işinize bakmıyorsunuz?"

Kaja alçak sesle ve derinden hırladı; kurdu üzerindeki kontrolünü kaybettiğini görebiliyordum. "Nai'nin saldırısını duydun mu?" Kelimeleri zar zor anlaşılırdı. "Kuzeninin nasıl olduğunu sormayacak mısın?"

Nolan kollarını kavuşturdu. "Evet, plaj partisinde bir kurdu kızdırdığını ve aralarında kavga çıktığını duydum." Bana el sallayarak, "Belli ki o iyi." dedi.

Kaja ona bir adım daha yaklaştı ve tamamen işe yaramaz plastik spatulayı bir ışın kılıcıymış gibi havaya kaldırdı. "Parti sırasında neredeydin, Nolan?"

Kaslarım gerildi ve kendimi koltuğumdan iterek iç çektim. En iyisi her şeyi ortaya dökmektir. Kaçma ihtimaline karşı diğer tarafına döndüm ve onu kapana kısırdım.

Nolan kakhaha attı, yasal olarak tam kakhahayla havladı. "Ona saldırdığımı mı düşünüyorsun?" İkimiz de itiraz etmeyince yüzü ölümcül bir ciddiyete büründü. "Onun gelecekteki alfa konumuna itiraz etmenin de bir zamanı var. Ama şimdi *değil*."

Tamam. Pek de üstü kapalı olmayan tehdidi, saçmalıyormuşuz gibi görünmemize neden oldu.

"Sürüyü benden asla alamayacaksın, Nolan." Bu sözlerimle birlikte kurdum yüzeye çıktı, tüylerim kollarımdan aşağıya doğru dalgalandı ve onu geri çekilmeye zorlamak zorunda kaldım.

Şimdi gelip oynamak mı istedi? Peki ya ben ölürken?

Sidik yarışından daha önemlisi, bana doğrudan bir cevap vermemiş ya da neden o aptal kazağı giydiğini söylememişti. Hâlâ iyileşmekte olan bir yarayı saklamak için mükemmeldi ve ben o kurdun boğazına zarar vermişim. Bir fare kadar sinsi.

"Şu lanet soruya cevap ver yoksa şüphelerimi Geceyarısı Kardeşler'e bildiririm. O zaman nerede olacaksın?" En azından onlardan bahsettiğimde yüzünü ekşitme nezaketini göstermişti. "Saldırıya uğradığımda neredeydin, Nolan?"

Nolan kendini tam boyuna çekti ve burun delikleri alevlendi. "Canın cehennemde, Nai!"

Gitmek için döndü ve cevap vermeyeceğini anladım. Ama... o balıkçı yaka! Boğazını neden kapattığını bilmem gerekiyordu. Kaja da aynı dalga boyunda olmalıydı çünkü ben ona doğru hamle yaptığımda o da aynısını yaptı. İkimiz de gömleğinin yakasından tutup çekiştirdik. Dikiş yırtıldı ve Nolan döndü.

Hareketinin gücü dengemi bozdu ve Kaja'ya çarptım, ikimiz de dolapların arasına yuvarlandık.

"Bu da ne, *psikopatlar*!" Bağırırken kollarını salladı. "Neyiniz var sizin?"

Oh. Benim. Mage.

Bakışlarımı artık tamamen açıkta olan boynundan alamadan bakakaldım. Başımı salladım ve Kaja'ya baktım, o da aynı şekilde parlak, kırmızı... *hickey*'e ağzı açık bakıyordu.

Lanet olsun.

Ayağa kalkarken yüzümü buruşturarak "Tüh," dedim.

"Yani... üzgünüm. Biz, uh... kaydık." Kaja gülümsedi ve altın krep yığınının doğru koştı. Spatulanın üzerinde üç taneden oluşan kısa bir yığın tutarak barış teklifini uzattı. "Bir tane ister misin... ya da biraz? Bunu iyi yapmak için çok fazla emmek gerektiğini duydum-"

Krep yığınınını ondan koparıp hışım la odadan çıkarken kısı kısı güldüm.

Kaja'ya, "İşte bu teori de suya düştü," dedim.

Nolan'ın kaçtığı kapı aralığına baktı. "Bilmiyorum," dedi başını sallayarak. "Sesi hırıltılıydı ve o morluk büyü lü bir işaret olabilir. Ona hâlâ güvenmiyorum."

Evet. Kesinlikle değildi. Çok kabataslak biriydi ama katil miydi?

Kaja saatini kontrol etti. "Otuz dakika sonra dersimiz var. Gitme zamanı." Sol elimi işaret etti ve "Nell'e söyle sen iyi olur" dedi.

Lanet olsun! İ zim yavaş yavaş geri geliyordu. Umarım, Nolan görmemiştir. o.

Başımı salladım ve yolda atıştırmak için iki krep aldım. "Her şey için teşekkürler yardım et, kızım."

Spatulayı bıraktı ve bana sarıldı. "Sadece arkanı kolla. Umarım bu münferit bir olaydır ama..."

Evet. "Sen ben."

Yarım saat sonra Ateş Çalışmaları'na girdiğimde Rage'i çoktan orada profesörle konuşurken buldum. İkisi de Rage'in avucunda duran devasa, *mükemmel* ateş topuna bakıyordu.

Ölüme yakın deneyimimden bu yana Rage'i ya da Adalet'i görmemiştim ve bir an durup beni sa hilden hastane kanadına taşıyan güzel çocuğ a baktım. Bakışlarım turuncu ve kırmızı küreye kayd ı ve orada kald ı.

Evet, bu kitap okuma işini yüzde yüz bitirmişt im.

Durdukları yere en yakın masaya doğru yürüdüm ve devasa ders kitabını büyük bir gürültüyle yere çarptım. İkisi de sıçrad ı, Rage profesörden çok daha az öfk elendi ve sonra bana döndü.

"Okudum," diye ilan ettim, bir deli gibi sırtarak. "Baştan sona, tam üç kez. Şimdi bana biraz sihir öğret."

Bakışları yüzümde gezinirken Rage'in gözleri ısınd ı. Sonra dikkati yavaşça vücudumdan aşağı kayd ı ve kolumdaki ince yara izine baktığında gözleri buza dö nüş t ü.

Üstat Carn boğazını temizleyip Rage'e bakt ı ve o -Prens Rage- başını salladığında neredeyse kendimi kaybediyordum. Öğretmenler bile ondan emir mi alıyordu? Elindeki ateş topu dağıld ı ve sonra profesöre şöyle dedi: "Ben gidip arkada çalışacağ ım."

Bana bir şey söylemeyecek miydi?

Bir kurdun ihaneti yüzünden benden ve tüm sürümden nefret ettiğini itiraf ettiği o büyük kavgayı yapmıştık - ki bu doğru bile değildi - sonra neredeyse ölüyordum ve o beni kurtardı, beni kaleye kadar taşıdı. Tüm bu geçmişten sonra, tek sahip olduğum şey bir bakış mıydı? Bu adam *çileden* çıkarıcıydı. Ateş topu yapmayı bilseydim, şu anda onlardan kaçıyor olurdu.

"Hemen döneceğim," dedi Efendi Carn. "Suya ihtiyacımız var." Binayı ateşe verirsem diye mi?

Vay be.

Profesör gidince Rage'in oyununu oynamayı reddettim. Odayı geçtim ama bana sırtını döndüğünde adımlarım yavaşladı. Piçin teki olsa bile ona minnet borçluydum. Uzanarak omzunu tuttum ve onu kendime doğru çevirmeye çalıştım... boşuna.

Ciddi misin?

"Hey... Rage!" Elimi önünde sallayarak seslendim. "Seninle konuşmak istiyorum."

İçini çekti ve ben neredeyse tepiniyordum. Ama dönüp bana baktığında, prova ettiğim konuşmam buharlaştı ve ağzım açık kaldı, gözlerindeki duygu karşısında afalladım. *Öfkeyle* parlıyorlardı.

"Evet?" diye hırladı.

Neden kızgındı? Bana mı? Ve şimdi daha yakından baktığımda, bitkin görünüyordu.

"Teşekkürler..." Şoku atlatmaya çalışarak başımı salladım ve sonra mırıldandım: "Bilirsin işte, beni kurtardığın için."

Sertçe başını salladı. "Alfa varislerinin güvenliği konusundaki sorumluluğumu ciddiye alıyorum. Bu bana bahşedilmiş bir görev ve bir gün hükmetmek istiyorsam buna layık olduğumu kanıtlamam gerekiyor."

Oh. *Demek bu yüzden beni kurtardı.*

"Tamam..." Bunun nereye varacağından artık emin değildim. "Peki, neden bana bu kadar kızgın davranıyorsun? Her zamanki nefretin dışında...?"

Çenesini sıktı ve cevap vermeden önce yutkunmak zorunda kaldı, sesi öfkeyle gerilmişti. "Senden nefret etmiyorum, Nai. Sana kimin saldırdığına dair bir fikrin varsa bana söylemeni isterdim. Bu adanın güvenli bir sığınak olarak kalmasını sağlamak istiyorum." Gözlerindeki ateş geri gelmişti. "Senin ve tüm varislerin için."

Ona Nolan'ı anlatmak istiyordum ama bu sabahki konuşmamızdan sonra artık daha da emin değildim. Ve Rage'in onu öldüreceğinden hâlâ %64,5 oranında emindim. Sarmal vücudu saldırmaya hazır görünüyordu.

"Keşke bilseydim," dedim zoraki. "Ama gerçekten bilmiyorum."
Rage iç geçirdi, gözleri tekrar yaralı koluma kaydı. "Şey, ben...
ölmediğine sevindim."

Duraksamalı sözleri kaydedildi ve yüzümü buruşturdum. *Vay canına.* "Bu çok tatlı.
Sevgililer Günü kartları yazman için seni işe almalılar."

Buna kesinlikle inanırdım. *Almazdım.*
Gözlerini devirdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Tamam, bu yapıcı oldu," diye mırıldandım ve bu tuhaf konuşmadan kaçmak için döndüm. Bir ipucu alabilirdim.

Rage temizledi ve şakaklarının yanlarını ovmadan önce duraksamama neden oldu.

"Sizi eğitmeleri için profesörleri zorlamanız gerekecek. Buraya bir yıl erken geldiniz ve size kitap okutarak başarısızlığa hazırlıyorlar. Yıl ortasındaki pratik sınavı geçemezseniz, yılın geri kalanını bitirmek için geri döneceksiniz. için iki buçuk ayınız var, o yüzden hazırlanın."

Gözlerim yuvalarından fırladı ve ona doğru bir adım attım. "Ne! Bunu yapabilirler mi?"

Her yıl bir tür uygulamalı temel sınav yapıldığını sanıyordum ama beni yılın yarısında atabileceklerini bilmiyordum.

Başını salladı, bir adım daha yaklaştı ve sandal ağacı kokusunu da beraberinde getirdi. Kalbim yerinden fırladı ve sanki beni öne doğru itip aradaki mesafeyi kapatabilecekmiş gibi kaburgalarımın çarptı.

"Alfa olma zamanı, Nai." Hırladı: "Ne istiyorsan onu talep et. Her gün pratik derslere ihtiyacın var yoksa sınava asla hazır olamazsın."

Sertçe yutkundum ve başımı salladım, yine ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. "İyi misin? Bitkin görünüyorsun."

Bakışları dudaklarıma yönelmeden önce bir an sessiz kaldı, "Geç kalktım."
Ve sonra odadan çıktı.

Aynen böyle.

Kahvaltıdan kalan krep kırıntıları ya da belki de salyam olmadığından emin olmak için ağzımı sildim. Hayır. Her şey . Başımı salladım, bu adamı asla çözemeyeceğimden emindim, ama yalan söylemeyeceğim, sevimli kışının odadan çıkışını izlemek hiç de fena değildi. Umarım 'geç kalkmak' bir kızla takılmak için bir kod değildir çünkü her ne kadar kabul etmek istemesem de, bunu yaparsa umurumda olurdu.

En azından göz zevki, kazanan kişiliğini *kısmen* telafi etti.

Serin gece havası ormanı keşfetmek için mükemmeldi. Gökyüzüne baktım, bulutlar karanlıkta asılı duran hilalin beyaz şeridinden uzaklaştığında gülümsedim. Bir hafta daha geride kalmıştı ve Cumartesi gelmişti. Tüm koşullar mükemmeldi ama yine de kurdum yüzeye çıkmayı reddediyordu. Honor'ı bir tehdit olarak algılıyordu. Bana zarar vereceğinden değil ama kurdumu kışkırtmak niyetiyle orada bulunması onu tedirgin etti ve yapması gerekenin tam tersi olarak olduğu yerde kaldı.

"Onu burada hissedebiliyor musun?" Honor göğsüne dokunarak sordu.

"Help Nai Shift 101" adlı ilk dersimiz için yatakhaneimin arkasında, ormanın kenarında duruyorduk. Şimdiye kadar sıfır başarı elde etmiştik, yani yüzüme bıçak salladıktan sonra bile hâlâ insandım.

En azından Honor ileri geri hareket ederek başarısızlığımı yüzüme vurmuyordu. Yıllar önce Nolan'la yaptığım tek dersin acı hatırasını bir kenara iterek derin ve temiz bir nefes aldım.

Çam ve malç. Tınlı toprak ve yemyeşil büyüme. Sandal ağacı ve adaçayı.

"Dostum.

Gözlerim birden açıldı ve ağaçları taradım. Derim beklentiyle diken diken oldu ve kurdum ileri atıldı. Bir nefes daha aldım ama sonra kokusu kayboldu.

İşte böyle, kurdum geri çekildi. Saldırıdan beri böyleydi. Tereddütlü.

"O orada," dedim göğsümü okşayarak. "Ama aynı zamanda burada," dedim ve şakağımı okşadım. "Senin için dışarı çıkmak istemiyor."

Ormanda koşmak mı? Elbette, sorun değil. Ama benim kurdum öyle her yere koşan bir kız değildi. Ne benim için, ne babam için, ne de görünüşe göre Honor için. Eşimin kim olduğunu bilip bilmediğini sorma dürtüsü dilimin ucuna kadar geldi ama kader arkadaşı çiftinin yarısı olduğumu açıklarsam, eşimin kardeşlerinden sakladığı bir sırrı ifşa etmiş olur muydum? Bu okuldaki onca yeşil gözlü çocuk arasında... Geceyarısı kardeşlerden biri olduğuna adım gibi emindim, büyük ihtimalle Adalet ya da Öfke.

Honor başını eğdi. "Ne demek 'o'?"

Sorusu beni derse geri çekti ve ardından gelecek olan şeyi durdurmak için elimi uzattım. "Biliyorum, biliyorum. 'O' benim."

Babam da aynı şeyi söylerdi. Aslında tanıdığım her kurt değiştiren de aynı şeyi düşünüyordu. Kurt sadece 'insan'larının hayvani içgüdüsünün vücut bulmuş haliydi.

Ama ben öyle hissetmedim.

Honor topallayarak yaklaştı. "O zaman neden o dedin?" Deli gibi görünmeden nasıl açıklayabilirdim?

"Varlık olarak bir ve aynı olduğumuzu biliyorum ve çoğu zaman öyle hissediyorum." Tamamen doğru değildi ama bulabildiğimin en iyisiydi. "Ancak, ne zaman tehlikede ya da baskı altında olsam -" dudaklarımı büzdüm ve omuz silktim "- geri adım atıyor, sanki insan formumun daha güçlü olduğunu düşünüyormuş gibi donup kalıyor."

"Bu hiç iyi değil," dedi Honor, tıpkı sırrımı keşfeden diğer kurt şekil değiştirenler gibi. "Donup kaldığından emin misin?"

"Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kaşlarımı çattım.

Kıkırdadı. "Yaşlandıkça içgüdüleriyle savaştan şekil değiştirenler var ve hatta bazıları şekil değiştirip değiştirmeyeceklerini kontrol edebildiklerini söylüyor. Ama senin söylediğin..." Başını iki yana salladı. "Kurdumuz fiziksel olarak insan bedenimizden daha güçlüdür, bu yüzden fiziksel tehlike söz konusu olduğunda, yer değiştirme içgüdüsünü durdurmak neredeyse imkansızdır."

Neredeyse imkansız, imkansızla aynı şey değildi. Başkalarının ne yaptığı ya da yapmadığı önemli değildi. Sadece kendi adıma konuşabilirdim. "Bana daha önce duymadığım bir şey söylemiyorsun."

"Pekâlâ," dedi Honor. "O zaman bana bunun senin için nasıl bir şey olduğunu anlat. O kurt sana saldırdığında, değişmek için herhangi bir... dürtü ya da itki hissetmedin mi?"

"İstedim ama yapamadım."

Başını salladı ve ben de yıllar önce babamla yaptığım bir konuşmaya geri dönerek açıklamaya çalıştım.

"Vites değiştirirken hissettiğiniz o varoluş duygusunu bilirsiniz, yani içgüdüleriniz devreye girmeden ve rasyonel zihniniz ortadan kaybolmadan hemen önce, hem insanın rasyonel tarafının hem de kurt içgüdüsünün aynı anda aynı alanda var olduğu o birkaç saniyeyi kastediyorum."

Honor bana baktı, bakışları deliciydi. "Bu milisaniye gibi bir şey."

Homurdandım. "Benim için değil."

"Yani kurt formundayken bile hala düşünebiliyor ve mantık yürütebiliyor musun?"

"Evet."

Başını salladı. *Tekrar*. Ama bu saygısızca bir hareket değildi. Şaşırmış görünüyordu. "Hiç böyle bir şey duymamıştım."

Sözleri tüylerimi diken diken etti. *Lanet* olsun. Çok fazla şey söyledim. Çok fazla şeyi açığa vurdum. Ya alfa kralına söylerse? Kolunu tuttum.

"Lütfen *kimseye* söyleme. İhtiyacım olan son şey farklı olduğum için daha fazla eleştirilmek. Zaten herkes iki yakınlığım olduğu için bana ucubeymişim gibi davranıyor." Kolunu bırakarak doğruldum ve ona özür dileyen bir gülümseme verdim. "Belki de nedeni budur. Belki de iki yakınlığım kurdumdan daha güçlüdür."

Ne yapacağımı şaşırmıştım ama yüzündeki acıma ifadesi içimi burktu. Bunun mantıklı bir açıklaması olmalıydı.

Beni şaşırtarak sarılmak için kendine çekti. "Olabilir. Ama beden değiştirebilmen ve kendini savunabilmen için sana ihtiyacım var. Biz sadece senin güvende olmanı istiyoruz ve sırrını asla kimseye söylemem."

O söylemese de, bahsettiği "biz "in o ve Noble olduğunu biliyordum. İkisi de tatlı ve sevecendi. Yoksa bu "biz" diğer iki Geceyarısı kardeşini de kapsıyor olabilir miydi? Muhtemelen, en azından biri - *eğer* biri benim eşimse.

Gah! Neden bu okulda bu kadar çok yeşil gözlü çocuk olmak zorundaydık?

Duygular boğazımı tıkadı ve Honor'ın kucağına gömüldüm. "Denediğin için teşekkürler."

Honor şakağımı öptü ve sonra geri çekildi. "İşimiz bitmedi," dedi, gözlerimin içine bakmak için çömeldi. "Gelecek hafta aynı saatte burada buluşuruz."

Onun gidişini izledim, suçluluk duygusu göğüs kemiğime baskı yapıyordu. Köşede kaybolur kaybolmaz kurdum beni dürttü.

"Kaçmak mı?"

Kutsal Büyücü Anne. Gerçekten mi? Honor gittiğine göre, ortaya çıkmaya istekli miydi? Kimse ona ne yapacağını söylemedi.

Dostumla tekrar karşılaşmamak için vardiyalarımı haftada bire indiriyordum. Karanlığa bakarken, normal sıçrama ve yuhalamaların, umarım onu görmeyeceğim konusunda beni rahatlatıldığını fark ettim. O kadar uzun zaman geçmişti ki, ihtimaller benim lehime olmalıydı. Şüphesiz o

bu saatte ormanda olmazdı. Değil mi? Stres beni öldürecekti. Ya da beni çıldırtacaktı. Ama çoktan oraya varmış olabilirdim.

Ugh. Toprakla bağlantı kurmaya ihtiyacım vardı. Havayı kürkümde hissetmeye.

Başka bir argüman geliştiremeden ormana doğru yürüdüm ve ağaç sınırını geçer geçmez kıyafetlerimi çıkardım.

Derin bir nefes alarak gevşedim ve kurdumun öne çıkmasına izin verdim. Kürküm derime yayılırken karıncalandı ve kemiklerim bükülüp şekil değiştirirken sııttım. Saniyeler sonra, dilimin kurt sırtısına eşdeğer bir şekilde ağzımdan çıkmasına izin verdim. Buna çok *ihtiyacım vardı*.

Ormana doğru koşarken, son birkaç haftanın gerginliğini geride bıraktım ve gecedен ve ormanın güzelliğinden başka bir şey düşünmedim. Kurt kokusu her yerdeydi ama ormanın bu kadar derinlerinde *diğer* kokular hüküm sürüyordu. Erken sonbahar yaprakları, çürüyen malçlar, küçük kemirgenlerin ve kuşların dışkıları.

Ve sonra onu hissettim.

"Dostum.

Kokusundan mı yoksa sadece hissettiğimden mi bilemiyordum ama kaçmak için zamanım vardı. Ama gerçekten kaçmak istemiyordum. İri siyah kurt bir ağacın arkasından çıktı ve yavaşça yaklaştı.

"Dostum.

Gözlerimi kapatarak yaklaşmasına izin verdim.

"Seni özledim. Boynumu okşadı. "Güzel kokuyorsun.

Ama jestinin samimiyeti - dokunuşu - beni üzdü ve geri adım attım. *'Hayır. Beni terk ettin. Beni incittin.*

Kurdunun anlayabileceği küçük, kısa cümleler kullandım.

"Evet. Başını salladı. 'Seni terk etmek kötü. Dostum asla terk etmez. Benim aptal insanım.'

doğru. "Aptal insan" yorumu ona kurt gibi bir sırtış kazandırdı.

'İnsan çok aptal,' diye kabul ettim.

Dostum. Evim. Güvenli. Ayrılmak yok. Boynuma sokulurken sesi üzerimde gezindi ve sesindeki samimiyet beni eritti. Duygularını tıpkı babamın sürü alfası olarak tanımladığı şekilde *hissedebiliyordum*. Bütün eşlerde bu var mıydı? Sürümü evimde hissedebiliyordum. Tüylerini şakacı bir şekilde ısırmadan önce boynumu okşamaya devam etmesine izin verdim.

"Geçen sefer seni ısırduğım için özür dilerim.

Başını eğdi ve beni çenemden kulağıma kadar yaladı. *"Seni incittiğim için özür dilerim.*

Sözleri karşısında kalbim sıkışmıştı ve ben de ona sokuldum. Neden onun insanı da bu kadar iyi olamıyordu?

Bölüm 14

İKİ HAFTA GEÇTİ ve ben hâlâ Honor için yer değiştiremiyordum, beni bıçakla tehdit ettiğinde bile. Noble tüm kurt ihtişamıyla ortaya çıktığında bile -bu arada büyük *siyah* bir kurt- ve beni şok ettiğinde bile. Hayır. Mantıksız bir an için kurdun eşimin olduğunu düşündüm ama benim kurdum... Noble için kıpırdamadığını *biliyordu* ve kıpırdamadı bile.

Daha olumlu bir not olarak, su elementi dersimde ilerleme kaydetmiştim ve ateş de *nihayet oturmaya* başlamıştı.

Elimde tuttuğum bardağın içindeki suyun karışmasını izledim, avucumla bardağa ısı verirken sabit sıvıya baktım. Su karıştı ve kaynamaya başladı, bu da sıırtmama neden oldu. İyice kaynadığında ve büyü enerjimi varlığımda sıkı sıkı tuttuğumdan emin olduğumda, bardağı Usta Carn'a uzattım. "İşte buradasın."

Uzun boylu büyücünün yüzünde çatık bir ifade vardı, dudakları neredeyse kaybolana kadar büzülmüştü ama hiçbir şey söylemedi. Bardağı kabul ettikten sonra, tam da istediği gibi yaptığımı onaylarcasına bardağın içine bir termometre soktu.

Sanki ikimiz de suyun kaynadığını göremiyorduk.

"Şimdi bana ateş toplarını öğretecek misin?" diye sordum. Gerçi kaynar suyun da bir faydası yok değildi. "Hâlâ bir saatlik dersimiz var-"

Başını iki yana salladı. "Korkarım bugün değil."

Sonra döndü, bardağı masasına koydu ve bana bakmadan kapıya yöneldi. Ağzım açık bir şekilde durmuş, başarımın ardından neredeyse kaçışını izliyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum. "Bunun ders zamanı olduğunu sanıyordum?"

"Personel toplantım var," dedi omzunun üzerinden açıklama yaparak, kapıyı çekip açtı. "Geç kalamam."

Derin sesi odaya geri döndü ve kaşlarımı çattım. Efendi Carn deli gibi davranıyordu.

Rage bugün de kayıptı, yani ondan bana yardım etmesini isteyemezdim. İsteyeceğinden de değil. İki hafta önceki sıcak sohbetimizden sonra ben yokmuşum gibi davranmaya devam etmişti. O çocuğun aklının nasıl çalıştığını kim bilebilirdi ki? Ben bilmiyordum. Yüzde yüz ben değil.

Eğer Usta Carn bana ateşi nasıl kullanacağımı öğretmeyecekse, kütüphaneden bir kitap bulup kendim öğrenirdim.

Odadan çıktım, aptal yeni başlayanlar için ateş kitabını elime aldım ve neredeyse koridordan aşağı atladım. Usta Carn'la bir daha çalışmak zorunda kalmasaydım, benim için sorun olmazdı. Kendi elementi konusunda çok zeki olabilirdi ama havasız ve soğuk bir adamdı. *Sıfır* kişilik ve yararsız. Madem öğretmek istemiyordu, neden öğretmen olmuştu?

Su öğretmenim Jin Usta, hevesli bir öğrenciye sahip olduğu için mutluydu ve onun yardımıyla hızla yetişiyordum. Öte yandan Usta Carn bana dışlanmış biri gibi davranıyor, muhtemelen Rage'den ve hatta alfa kralından ipuçları alıyordu. Ateş büyücüsü, şimdiye kadar sahip olduğum diğer öğretmenlerden daha fazla odayı terk etti, bu da derslerimi kısalttı ... sanki başarısız olmamı istiyormuş gibi. Çok yazık. Hiçbir şeyde başarısız olmayı reddediyordum.

Kütüphanenin kapısını açtım ve parşömen ve deri kokuları beni ele geçirdi.

"Yardımcı olabilir miyim-oh... Nai." Başlangıç seviyesindeki ateş ders kitabını ona doğru iterken Bayan Edi kola şişesi gözlüklerinin ardından bana göz kırptı. İleri düzey büyücü ağır kitaba şöyle bir baktı. "Bununla işiniz bitti mi?"

"Evet." Kütüphaneciye sıırttım. Kalın lensleri gözlerini olduğundan daha büyük gösteriyordu. "Ateş kullanma üzerine *ileri düzey* kitaplara ihtiyacım var, lütfen."

Kaşlarını çattı, sandalyesinden kalktı ve masanın arkasında kayboldu. "Sormak istediğiniz özel bir soru var mı? Eminim Üstat Carn sizin için en iyi kaynak olacaktır."

"Hayır, yapmayacak," diye homurdandım ve o da köşeden çıktı, kaşları endişeyle çatılmıştı.

Uzun bir nefes verdikten sonra onunla göz göze geldim. "Usta Carn işe yaramazın teki. Ders beni hep yalnız bırakıyor. Biraz daha okumak istiyorum. Dönem sonundaki sınavımı geçmek için yeterince öğrenmem gerekiyor."

"Oh, canım. Bu olmaz." Kalın gözlük camlarının büyüttüğü gözleri irileşti. Omzumu okşadı ve sempati dolu bir gülümseme sundu. "Sana gelişmiş metinlerin nerede olduğunu göstereyim."

Kütüphanenin arka tarafına yaklaşıp kadar sıra sıra dizilmiş raflar arasında şişman kadını takip ettim.

Edi Hanım kalın ciltler ve rulo parşömenlerle dolu dört kitaplığı işaret etti. "Tüm ileri düzey pratik bilgiler burada. Yakınlığa göre düzenlenmiş, yani üzerinde ateş sembolü olan her şey ikinci kutuda olmalı."

İkinci kitaplığı işaret etti ve kitaplığın tepesinde, ahşaba kazınmış dans eden bir alev amblemi duruyordu.

Bakışlarım diğer kitaplıkların üzerinde gezindi, suda durdu, karnımdaki işaretlerle eşleşen üç dalgalı çizgi. "Teşekkürler, Bayan Edi."

Elimi okşadı. "Öğrenmek isteyen bir öğrenciye yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım." Bu, tüm öğretmenlerin inanması gereken bir slogan ya da yemin gibi bir şey.

Gitmek için döndü ve bakışlarım rafların arasından geçerek siyah oniks taşından bir kapıya takıldı. Altınla işlenmiş, tanımadığım bir sembol vardı: büyük bir üçgen ve içinde üst üste binmiş üç daire, hepsi bir çiçeğin taç yaprakları gibi birbirinden ayrılmıştı.

"Orada ne var?" Garip kapıyı göstererek sordum. Kapının bir kolu bile yoktu.

Edi Hanım'ın gözleri büyüdü ve bakışlarımı takip etmeden önce zorlukla yutkundu.

"Bu... öğrenciler için değil." Başını sertçe sallayarak döndü ve neredeyse koridorda koşar adımlarla ilerledi. "İyi günler, Nai."

Huh. *Okaaay*.

Dikkatimi tekrar berbat öğretmenim için bir çözüm bulmaya yönelttim. Kitaplıkların her birinin uzunluğu bir metreye yakındı. İkincisinin önünde durup ateş sembolüne baktım. Kafeteryada olmama yaklaşık bir saat kala, ilk kitaplığa geri döndüm... ve üç dalgalı çizgiye baktım - tıpkı karnımdakilere benziyorlardı.

Belki de gelişmiş ateş büyüsünü araştırmak yerine, su sembolünün neden vücuduma kazındığını araştırmalıyım. Duş almadığım sürece artık bunu düşünmüyordum bile. Hâlâ işaret hakkında başka kimseye bir şey sormamıştım. Kaja'ya bile.

Kitaplara göz gezdirdim, kalın, kabartmalı sırtları Üstat Carn'ın bana verdiği temel metne çok benziyordu. En alt rafın sonunda, ince bir

Günlük görünümlü kitap, iki büyük kitabın arasına sıkışmış duruyordu. Onu raftan aldım. Üstündeki tozu sildikten sonra ters çevirdim. Deri ciltli kitabın sadece kabartmalı dalgalı çizgi sembolü vardı. Kapağında ne bir başlık ne de bir yazar vardı. Mavi deri yıpranmıştı ve çizgileri tek tek izlerken derin bir yankılanma hissine kapıldım. Kalbim heyecanla çarptı ve metni açtım. Bu kitap eskiydi; kâğıtlar birbirine dikilmişti-

Kitaptan tek bir sayfa kaydı. Kitabın arkasına sıkıştırmadan önce onu havadan kaptım.

Su Üzerine Notlar'ın ilk sayfası elle yazılmış, ardından kimya benzeri bir dizi denklem geliyor.

Güzel.

Kitabı daha sonra okumaya karar vererek sakladım ve ateş rafına geçerek elimdekine benzer bir kitap aramaya başladım. Dikkatim bir başlığa takıldı ve neredeyse yüksek sesle gülecektim. *Ateşi Kullanmak-Kendi Kendine Eğitim İçin İleri Düzey Bir Kılavuz.*

Al bunu, Efendi Carn! Sana ihtiyacım yok.

Kitabı raftan aldım ve yere oturup kucağıma düşmesine izin verdim. İşte oradaydı, içindekiler sayfasında siyah beyaz yazıyordu:

Isı Oluşturma ve Aktarma I: Su Kaynatma

Işık Yaratmak I: Mum Yakmaktan Avucunuzdaki Canlı Alevlere Işık ve

Isı Yaratmak ve Aktarmak II: Ateş Topları

Sırtarak kitabı kapattım.

Kapıya doğru ilerlerken, hepsi aynı genişlikte, yükseklikte ve sırtlarında güzel altın harflerle yazılmış kitapların bulunduğu bir rafın önünden geçtim.

Sincap.

Durdum ve gülümsemem tam anlamıyla bir meraka dönüştü. Bunlar yıllıktı! Sırtlarındaki altın harflerle 1900'lerden günümüze kadar olan yıllar yazılıydı.

Parmağımı yılların üzerinde gezdirdim, babamın burada olacağı zamanı geri saydım.

Ama burada bulunacağı yıllara ait yıllıkları kayıptı.

Mezun olduğu yıl, ondan önceki altı yılla birlikte gitmişti.

Ne büyücüsü?

Ayağa kalktım, Edi Hanım'a kayıp yıllıkları sormak niyetindeydim ki, büyük kütüphane kapılarının gıcırdayarak açıldığını duydum ve

sesler rafları sarıyordu.

"Edi, yemeğe erken git," dedi bir adamın tok sesi. "Ve en az bir saat geri gelme."

"Ama-" diye araya girdi, muhtemelen onlara bir öğrencinin hâlâ burada olduğunu söylemek için. "Şimdi!"

"Evet, efendim," diye ciyakladı.

Ne göt herif!

Kütüphaneciye gücenerek havaya baktım ve onun ayak sesleri kayboldu, ardından kapı tıkırdayarak kapandı. Oh, kahretsin! Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Burada kim varsa varlığımdan haberdar etmek için koridora doğru adım attım ki başka biri konuştu.

"Burası ıslak köpek gibi kokuyor," dedi başka bir adam. Sesi yüksek bir büyücünün müzikal kalitesine sahipti, özellikle de görünüşe göre benimle uğraşan kraliyet mavisii cüppeli olanın.

Gergin endişe omurgamdan aşağıya doğru süründü.

Saklanmak daha iyi olabilir.

"Burada başka kurt olmadığından emin misin?"

Rafların arasından bakarken, konseydeki yüksek büyücünün kapının yanında durduğunu gördüm, yanında da kralın kendisinden başkası yoktu. Pislikle tanıştığımdan değil ama resimleri *her yere* asılmıştı. Yeğenleriyle aynı koyu renk saçlara ve iri yarı bir vücuda sahipti ama çenesi kavgacı bir tavırla çıkıktı ve çamurlu kahverengi gözleri kötülükle parlıyordu. Rage ve Justice açıkça bu dangelaktan kötü dersler almışlardı.

Kral kütüphane kapılarını bir klik sesiyle kilitledi ve ardından baş büyücüye döndü.

Kral kaşlarını kaldırarak, "Eminim kötü koktuğumu ima etmiyorsundur, Kian," dedi.

"Projemiz nasıl gidiyor?" diye sordu yüksek büyücü, kralın sözlerini duymazdan gelerek. "Crescent çöpünün nasıl bu kadar erken çağrıldığına dair bir fikrin var mı? İşlerin olduğundan daha ileride olmasını umuyordum Declan."

"Soruşturma hala devam ediyor. Bazı *garip* müdahaleler oldu." Kral inledi. "Ayrıca, karşıt klanlardan ilk kaderdaş çiftimiz oldu ama kimse kim olduklarını bilmiyor. Peşinde olduğum bir başka proje." Boğazım kurudu. Birlikte çalıştıkları gerçeği çok korkutucuydu, özellikle de her iki "proje" de benim etrafımda döndüğü için. I kader arkadaşları hakkında daha fazla şey duymak için gerildi.

"Karşı klanlardan çiftleşmiş bir çift mi?" Kian sordu. "Bu imkânsız."
"Kesinlikle."

"Bu... büyük bir suç."

Sertçe yutkundum ve sonra yüksek büyücü, "Kim olduklarını bulun ve Yüksek Büyücü Konseyi'ne rapor vermelerini sağlayın," dediğinde kalbim durdu.

Frick. Rakip klanlardan kader arkadaşlarının kötü olduğunu biliyordum, ama büyük bir suç mu?

Kian konuşmaya devam etti ama ben artık dikkatimi vermiyordum. Saklanacak bir yer bulmam gerekiyordu... çünkü bu tarafa doğru geliyorlardı.

Sıranın diğer ucuna, kütüphanenin en arkasına koştum ve buradan çıkmanın tek yolunun o siyah oniks kapı olduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Öğrenciler için *olmayan kapı*.

"Sana çok güveniyorum," dedi Kian, yaklaştıkça sesi daha da yükseliyordu.

Biraz daha yaklaşırlarsa içlerinden biri kokumu alır ya da beni duyardı. Uzandım ve avucumu serin siyah taşın üzerine koydum, kilitli olmadığını umarak ittim.

İyi şanslar.

Kapı ses çıkarmadan açıldı ve içeri girip yavaşça kapattım.

Bir ışık otomatik olarak yandı. Görünmez olmayı dileyerek ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Lütfen kapıdan içeri girme.

Sonra çok garip bir şey oldu. Kapı kapalı olmasına rağmen, sanki aynı odada duruyorlarmış gibi konuşmalarına devam ederken onları duyabiliyordum.

Tamam. Belki de o sihirli siyah kapıyı açmamalıydım. "...ve selkiler dört muhafızımızı öldürdü-"

"Denizkızları bariyeri nasıl aştı?" Kian, nam-ı diğer Shady High Mage sordu. "Burada yanlış giden bir şeyler var ve ben bunu araştıracağım. Sana da aynısını yapmanı öneririm Declan. Bizi kimin sabote ettiğini öğrenmeli ve buna bir son vermeliyiz."

"Elbette araştırıyorum, ama sadece yüksek büyücülük sihri bariyeri geçmelerini sağlayabilir ve bende o sihir yok."

Suçlama açıktı. Konuşmalarına sessizlik çöktü.

Cevap gelmedi ve ona kadar saydıktan sonra ayağa kalktım, kapıyı kırıp dışarı bakmaya niyetlenmişim ki soğuk bir el ağzımı kapattı.

Çılgılığım boğazımda düğümlendi.

"Şşt," diye bir kadın arkamdan. "Eğer seni burada yakalarlarsa, ölürsün."
Kalbim göğsümde çarpıyordu ve anladığımı belirtmek için başımı salladım.

Yavaşça parmaklarını er geri çekti.

Kanım damarlarımda pompalanıyor, kalbim kaburgalarımaya öyle sert çarpıyordu ki başım dönüyordu. Döndüm ve hayatımda gördüğüm en güzel kadınla yüz yüze geldim.

"Kutsal büyücü." Onu gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gümüşü mavi saçları yumuşak bukleler halinde beline kadar dökülüyordu. Kendini taşıma şeklinden ve altın pelerinininden onun bir büyücü olduğunu anladım. Yüksek seviyeli bir büyücü.

Girdiğim oda aslında bir oda değil, daha da büyük bir kütüphaneye benzeyen bir yere açılan büyük bir koridordu. Kitap rafları, kubbeli yirmi ayak tavanlı ve vitray kakmalı duvarları kaplıyordu. *Çok güzeldi.*

Ve benim burada olmamam gerekiyordu. "Ben ... şey ... görüyorsun-"

Konuşmamı istemiyormuş gibi elini bana doğru salladı ve elime uzandı. Yüzüne doğru çekerek avucumdaki çizgilerin izini sürdü.

"Kapıyı açtın mı?" diye sordu.

İfadesinde öfke ya da tehditkâr bir güç yoktu, daha çok sorgulayıcı bir yapı vardı, bu yüzden biraz rahatladım.

"Evet... hanımefendi. Kilit açıktı."

Yüzünü buruşturdu. "Hanımefendi denecek kadar yaşlı mı görünüyorum?" Sırıttım ve başımı salladım. "Özür dilerim.

Bayan mı?"

Elimi bırakarak başını salladı. "Bu daha iyi. Şimdi, sen kimsin?"

Sertçe yutkundum. "Hilal Klanı'ndan Nai."

Bakışları daraldı ve saçlarımda arasında gezinir gibi oldu. "Hilal Klanı mı?" Garip bir *şok* ifadesi *mi?* Yüzünde ne olduğunu tam olarak çıkaramadığım *bir şaşkınlık* ifadesi belirdi ve sonra kayboldu. "Gerçekten burada olmamalısın-"

Koridorun ilerisinde biri boğazını temizledi ve bir kitap kapandı.

Kaşlarımı çattım. "Burası neresi?"

Zihninde bir şeylerle boğuşuyormuş gibi dudağını çiğnedi.

Parmaklarını şıklatmasıyla, iki yanında birer sandalye bulunan küçük bir masa belirdi. Lekeli ahşabın kalitesi mükemmeldi, yüzeyde grafiti, hatta çentik ya da kalem izi bile yoktu.

En üstte birkaç kitap duruyordu ve bunların rafta eksik olan altı yıllık olduğunu fark ettiğimde gözlerim açıldı.

Ama buraya nasıl girdiler? Ve neden? Daha birkaç dakika önce bunları aradığımı biliyor muydu?

Önce kitaba, sonra da kapıya doğru baktı. "Artık gitmelisiniz."

Tamam... Bu "Kitapları yanına al" şifresi miydi? "Peki... bunları ödünç alabilir miyim?"

Koridorun derinliklerinden kanat çırpma sesine benzer bir ses daha geldi ve bakışları keskinleşti. "Git!"

Altı kitabı aldım, döndüm ve kapıyı açtım, tarihteki tüm tanrılara kralın ve baş büyücünün gitmiş olması için dua ettim.

Alfa Akademisi kütüphanesine adım attığımda, tamamen yalnız olduğumu görerek rahatladım.

Büyücüye teşekkür et.

Aklımda Kian ve kralın konuşmaları vardı ama daha çok gizli kütüphane ve tanıştığım gümüş saçlı büyücü vardı. Bu okul, bir plajın kumundan daha fazla sır barındırıyordu.

Tüm bunları aklımdan çıkararak, babamın fotoğraflarını görmek için duyduğum karşı konulmaz ihtiyaçla reyonların arasında yere çöktüm. Onu o kadar çok özlemiştim ki canım yanıyordu.

En üstteki defteri karıştırdığımda, amcamın mezuniyet yılı olduğunu gördüm. Babam iki yaş küçüktü ve ikinci sınıfta olacaktı.

Şapkası ve cübbesiyle gülümseyen amcamı görene kadar göz gezdirdim ve boğazıma bir duygu yumağı doldu. Babam hemen yanında durmuş, kepinin üzerinde tavşan kulakları tutuyordu. Diğer kolunu Mackay amcama dolamıştı. Mackay, babam ve benim sahip olduğumuz aynı kıvrak yapıya ve aynı geniş, soluk mavi gözlere sahipti. Şimdi burada olsaydı ne derdi?

Bakarken gözlerimin kenarları yaşlarla doldu ve boğazım düğümlendi.

"Seni özledim baba," diye fısıldadım, parmaklarımı sayfanın üzerinde gezdirirken. Amcam ve babam çok iyi arkadaşlardı. Büyürken her şeyi birlikte yaparlardı ve asla tipik alfa kardeş rekabeti yaşamazlardı. Sayfaları bir grup fotoğrafı gözüme çarpınca durdum.

Midem bulandı.

Biliyordum! Babamın bana *asla* yalan söylemeyeceğini biliyordum.

Babam takım elbisesi içinde, bir partide sırtıyordu. Ama amcam deli gibi sırtıyordu, altın sarısı saçları karmakarışık ve dağınıktı. Mackay Amca yana doğru eğilmiş, dengesini kaybetmiş, solundaki başka bir genç adam tarafından çekiliyordu. Çenem açık bir şekilde genç adama baktım... *Rage*'in tıpatıp aynısıydı ama bu versiyonu gülüyordu ve en iyi arkadaşlarım gibi amcamın koluna girmişti. Koyu siyah saçları, yeşil gözleri ve bayıltacak kadar güzel bir gülümsemesi vardı. Ama bu *Rage* değildi; babasıydı.

Diğer yıllıkları karıştırıp amcam Mackay'ın fotoğraflarını aradım. Mackay'ı bulduğum her grup resminde *Rage*'in babası da oradaydı - sahilde voleybol oynuyor, aynı kütüphanede ders çalışıyor, ikisi de kollarını kızlara dolamış, biri *Rage*'in annesine çok benziyordu. Resim üstüne resim bir hikaye anlatıyordu.

Bir zil sesi beni transtan çıkardı ve küfrettim. Öğle yemeği servisine geç kalmak, utanç kuyruğunda yürümem gerektiği anlamına geliyordu.

Altı yıllık çantama tıktırdım ve fermuarını çektim. Yani, bu hırsızlık değildi, değil mi? Büyücü kadın onları bana vermişti ve teknik olarak okul mülkünde kalıyorlardı. Tamamen yasal. Şimdi *Rage*'e söylediklerimin kanıtı elimdeydi. Pek çok konuda yanılıyor olabilirdim ama *bu* onlardan biri değildi.

Amcam ve *Rage*'in babası arkadaşlarımış. göre en iyi arkadaşlar. Her nasılsa, kanıtı elimde tutmak

Öyle ummuştum. Aslında, *Rage*'e gidip bunu yüzüne vurma fikri midemi bulandırdı.

Önce koridordan sonra da kütüphaneden çıktım, binanın içinden hızla geçerek yemekhane hizmetime doğru ilerledim, neden *Rage*'in yanına gidip çantamdaki resimleri ona göstermek istemediğimi düşündüm.

Bu nihai bir "*sana söylüyorum*" gibiydi ve benim için bir tür haklılık duygusu olsa da... Zamanımın çoğunu *Rage* ile kayalık bir zeminde geçirdim ve bu bizi kırılma noktamızın ötesine itebilirdi.

Doğru zamanı beklemem gerekiyordu ve bugün olmasını istememe rağmen... değildi.

Bölüm 15

SONRAKİ AY bir hareketlilik içinde geçti. Ağaçlardaki yapraklar sonbaharın ve tatlı balkabağı kahvesinin vaadiyle altın sarısı ve yanık turuncuya dönmeye başladı. Akşamları kendi başıma çalışırken Usta Carn'ın beni kaşıkla beslemesine izin vererek onunla birlikte hareket ettim. İleri ateş ders kitabının üzerinde haftalarca çalıştıktan sonra, bir gece saat 01.00'de nihayet bir ateş topu yaptım!

Ertesi gün, Rage bir tane yaptığında ve ben de avucumda bir tane ile yanına gittiğimde deli gibi sııttım. Usta Carn neredeyse bayılıyordu ve sonra odadan kaçtı - büyük olasılıkla krala rapor vermek için.

Ateş Çalışmaları'nda durdum ve Rage esrarengiz bakışlarıyla beni izliyordu. "Honor ile derslerin nasıl gidiyor?" Bakışları, sanki açıkta kalan tenimdeki ilerlememin kanıtlarını görebilecekmiş gibi vücudumu boydan boya dolaştı. Elbette yer değiştiremeyeceğimi biliyordu. Muhtemelen bunu akşam yemeğinde konuşmuşlardır.

Ne kadar utanç verici.

Oluşturmakta olduğum ateş topu avucumun içinde söndü ama göğsümü şişirdim ve "İyi" diye mırıldandım.

"Yani tehlike belirdiğinde istediğin zaman yer değiştirebiliyorsun?" Rage önüme geçerek sordu.

Bir adım geri attım ve bir masaya çarptım.

Rage öne doğru eğildi. İlgisinin ağırlığı yakınlığımızın farkına varmamı sağladı ve içime bir heyecan dalgası yayıldı.

Gah! Neden onu ya da ilgisini önemsiyordum ki? Daha da kötüsü, neden her yaklaştığında vücudum tepki veriyordu? Sanki beynim kısa devre yaptı.

Çünkü çok ateşliydi, işte bu yüzden. Bütün Midnight oğlanları öyleydi.

Kendine gel, Nai!

"Bu senin için neden önemli?" Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım ama gözlerinde gördüğüm sıcaklıkla tüm kızgınlığım uçup gitti.

Nefesi sığlaştıkça dudakları aralandı. Ellerini masanın iki yanına koyarak beni içine hapsetti. Bakışları ağzıma kaydı ve mantıksız bir an için beni öpebileceğini düşündüm.

Dudaklarımı yaladım, karnımda bir sıcaklık biriktiğini hissettim. Sonraki sözlerimi düşünmeden, alçak sesle fısıldayarak konuştum: "Umurunda değil gibi."

Ama ben istedim. Aradaki mesafeyi kapatmak ve tadının eşim gibi olup olmadığını görmek istedim. Onu öpmek, onu hissetmek istedim. Aramızdaki bu enerji... O da hissedebilir miydi?

Rage dişlerini sıktı ve bakışlarını susturarak geri çekildi. Sertçe yutkundu ve konuştuğunda sesi sertti. "Her öğrencinin güvende olduğunu görmek benim sorumluluğum."

Yani umurunda değildi. "Sorumluluğunun" ve muhtemelen savaşmaya fazlasıyla istekli olduğu fiziksel bir çekimin ötesinde değil. Eğer benim eşim olsaydı, bununla savaşabilir miydi?

Büyü bozuldu ve onu istediğim için bedenime lanet ettim. En azından Justice kibardı, hatta genelde iyi biriydi. Rage? Ara sıra sergilediği sahiplenme ya da konumu adına duyduğu endişe dışında, umurunda değildi.

"Peki," diye tersledim ve ondan uzaklaştım. "O zaman neden eğitmenim Honor ile görüşmüyorsun? Eminim sana ilerlemem ya da ilerlememem hakkında bir rapor verecektir." Başımı kapıya doğru salladım. "Tıpkı Üstat Carn'ın amcana rapor verdiği gibi."

Rage kaşlarını çatı. "Bu doğru değil." Sanki Üstat Carn'ın beni çalışmalarımın ortasında ortada bıraktığını yeni fark etmiş gibi endişeyle kapıya baktı.

Kitaplarımı aldım ve çıkışa doğru yöneldim. "Elbette değil. Kendine bunu söylemeye devam et *Prens Rage*."

Kapı arkamdan kapanırken, etkileşimimizin neden olduğu kasvet duygusunu bir kenara itmeye çalıştım. Onun benim ya da klanım hakkında ne düşündüğünü umursamamalıyım.

Aptal alfa erkeği.

O GECE AKŞAM YEMEĞİNİ SERVİS ETTİKTEN SONRA kafeteryadan çıktım ve Adalet'in kapıda beklediğini görünce irkildim.

"Sizinle eve kadar yürüyebilir miyim?" diye sordu.

Uh... "Tamam."

Gülümsedi ve midem bulandı.

Aklıma, beni uyandırmak için Karanlık Sıra'ya gidip büyü yaptırdığı için ona teşekkür etmeye gittiğim ve onun da hiç sözümü kesmeden konuşmama izin vererek başını salladığı zaman geldi. Sonra, sözümü bitirdiğimde, "Senin için her şeyi yaparım," demişti.

Montana'da beni almaya geldiklerinden beri tam bir seksen.

Onu eşim olarak ilan eden tüm işaretlerin orada olduğunu hissediyordum, ama... ne zaman Adalet Takımı'nın kampında yer alsam, bir şey beni yanıltıyordu. Her seferinde... şimdi hariç.

Avludan geçtik ve herkesin bana baktığını hissettim. Bir bakış herkesin *baktığını* doğruladı, bu da beni daha da tuhaf hissettirdi.

Justice'e yandan bir bakış attım ve onun yoğun bakışları karşısında durdum. "Sorun ne?" diye sordu bana dönerek.

Şaka mı yapıyordu?

"İçinizden biri olduğunu biliyorum. Öyle olmak zorunda." Durduramadan ağzımdan çıkıverdi. Derin bir nefes aldım ama konuştuğumda sesim hâlâ titriyordu. "Sadece söyle bana."

Gözleri yumuşamadan önce bir an için büyüdü ve kayıtsızca omuz silkti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Kutsal Büyücü Ana, onu öldürecektim!

Eşimin kim olduğunu bilmemek işkence gibiydi. Yüzük parmağımdaki kapalı izleri okşadım ve bakışları orada oyalandı. "Neden benimle eve kadar yürüdün Adalet? Neden *birdenbire* bana bu kadar iyi davranmaya başladın?" Başımı salladım ve elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "Eve nasıl gideceğimi biliyorum, tamam mı? Arkadaşa *ihtiyacım* yok."

Arkadaşım değilsen tabii. Söyle artık! O zaman bunca zaman beni görmezden geldiğin için seni tokatlayabilirim ve öpüşebiliriz.

"Hayır, bekle." İfadesi netleşti ve özür dileyen yumuşak bir gülümseme sundu. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

En azından ben bunun bir özür gülümsemesi olduğunu düşündüm. "O zaman ne oldu? Neye ihtiyacın var?"

Derin bir nefes aldıktan sonra aceleyle, "Samhain partisine gidiyor musun? Gitmek zorunda değilsin ama herkesin gitmesi bir tür gelenek. Yani Kaja ve diğerleri gibi, sen de gidiyor musun?"

Kaçışımı engellemek için önüme geçti. Vücudunun ısısı sıcaklık yayıyordu, ama... o anda beni vurdu: Onun Adalet olmasını istemiyordum. Hangi zalim sebepten olursa olsun, eşimin onun biraz daha büyük, kesinlikle daha kaba kardeşi olmasını istiyordum. Belli ki evren benden nefret ediyordu çünkü çok açık bir şekilde Adalet'ti. O daha iyiydi, *sürekli daha iyiydi* ve beni Samhain dansına davet etmişti.

"Emin değilim," dedim dürüstçe. "Plaj partisi tam bir rezalete dönüştü, ondan önceki de..." Maskeli balodan beri beni rahatsız eden duygularımı ifade edecek kelime bulamadığım için omuz silktim. "Her neyse, bir başkasına gitmek istediğimden emin değilim."

Justice başını salladı, yeşil gözleri parlıyordu. "Bunu anlıyorum."

"Gerçekten mi?" Hızımı tekrar artırarak sordum. "Maskeli baloda eğlenmedin mi? Yoksa Rage gibi sen ve takıldığın kişi yarıda mı kaldınız?"

Tamam, beni dava edebilsin diye burnumu sokuyordum. Aptal kuralların canı cehenneme! Kaşlarını çatarak, "mi dedi?" diye sordu. Güldüm. "Ne demek istiyorsun?"

Rage yalan mı söyledi?

"Nai..." Justice beni evimin kapısına kadar götürdü. "Kimse maskeli baloda olanlardan bahsetmiyor."

"Evet, evet," diye el salladım, sinirlenmişim. "Gitmem gerek. Benimle yürüdüğün için teşekkürler." İçeri girmek için hareket ettim ve kolu dışarı çıktı, eli beni pazumdan kavradı.

Onunla yüzleşmek için döndüm ve beni canlı bakışlarıyla kısıtırarak sertçe yutkunmama neden oldu.

"Peki," dedi, sesi alçak ve boğuktu, "Samhain partisi hakkında... lütfen gitmeyi düşünür müsün?"

Bana soruyor muydu? Randevu gibi mi? Herkesin maske taktığı ve ses modifikasyonu yaptığı bir randevu olabilir mi?

Tekrar omuz silktim. "Bilmiyorum. Son gittiğim partide neredeyse ölüyordum." Plaj partisiyle ilgili ara sıra gördüğüm kâbus beni hâlâ uyandırıyordu.

Kaşlarını çattı, bakışları kolumdaki büzüşmüş yara izine gitti ve gözleri sarıya döndü. "Bu bir daha olmayacak. *Asla*."

Onun koruma içgüdüsünü tetiklemek istememiştim ama belli tetiklemişim.

Yüzünü inceledim ve yüz hatları Rage'inkiyle neredeyse aynı olsa da, iki kardeşi karıştırmanın hiçbir yolu yoktu. Peki neden düşüncelerim sürekli en büyük kardeşe kayıyordu? Muhtemelen çözülmemiş çok fazla çatışmamız olduğu için.

Ama Adalet... iyiydi. İyi davranıyordu. Ve haftalardır sürekli iyi davranıyordu.

Kapıyı açtıktan sonra omzumun üzerinden baktım.

Justice hâlâ orada durmuş beni izliyordu, gözleri kurt sarısıydı.

"Bunu düşüneceğim." Ben daha düşünmeden kelimeler ağzımdan döküldü ve o da beni kalp durduran bir sırtışıyla ödüllendirdi.

"Güzel." Bana göz kırptı. "Orada görüşürüz, Nai."

"Hey, düşüneceğimi söyledim!" Arkasından seslendim ama görünüşe göre ikimiz de gideceğimi biliyorduk.

Lanet olsun.

Ertesi gün boyunca zihnim huzursuzdu. Koşuya çıkabilmek için o geceye kadar bekleyemedim. Karanlık adanın üzerine çöktüğünde ve ay gökyüzünde yükseldiğinde, eşimi görmeyi umarak hızla üzerimi değiştirdim ve kurduma dönüştüm. Son birkaç haftadır buluşuyor, kurt formunda koşuyor ve oynuyorduk. Hiçbir insan dramı olmadan kaygısız ve güzeldi.

Burnum nemli toprağa değdiği anda onun kokusunu aldım.

Kurdu ağaçların arasından çıktı ve bana sokuldu. "*Seni özledim.*"

Kuyruğunu ısırdım. "*Sen osun!*"

Ağaçların arasına daldım, devrilmiş kütüklerin üzerinden atladım ve hemen arkamda yarıştığını duydum. Onun kurdu benimkinden daha hızlıydı ama kazanmama izin verdi. Hem de çok. Ormanın içinde yarıştık, sadece ikimiz de nefes nefese kaldığımızda durduk.

Beni bir dereye götürdü, orada ikimiz de suya girdik.

Neden insanken de böyle olamıyordu? Etrafta gösteriş yapmasına ve herkese çiftleştığımızı söylemesine ihtiyacım yoktu ama...

"üzgün," dedi kurdu.

Onunla yüzleştim, yüz hatlarını inceledim ve on milyonuncu kez kim olduğunu bilmeyi diledim.

'Evet, üzgünüm. Keşke sen de bana güvenseydin, insanın da bana güvenseydi. O cevap veremedi bir dal kırıldı ve ikimiz de havayı kokladık. "Erkek kurt. Tiksintiyle dudağımı kıvırdım. Bu kurt viski kokuyordu.

ve duman ve yabancı kurt.

Arkadaşım , hırlıyordu.

Kahretsin. Erkek yaklaşıyordu.

'Rogue. Yere yat!" diye bağırırdı dostum bana.

Sesinin tonundaki bir şey bana bunun bir baskınlık meselesi olmadığını söyledi ve kendini ileri fırlattığında eğildim - havaya ve üzerime doğru, koyu, bal rengi kürklü başka bir kurda çarptı.

İki erkek arasında vahşi hırıltılar zıplıyordu, tüyleri hareket eden bir bulanıklıktı, o kadar hızlı hırılıyorlardı ki kimin olduğunu zar zor anlayabiliyordum. Kavgayı izlerken hızla çarpıyordu ama benim kavgaya karışmam işleri daha iyi değil daha kötü hale getirebilirdi. Bir diş bulanıklığı kıpkırmızı bir parıltıya yol açtı...

Oh Mage! Ay ışığı ağaçların arasından tam zamanında gelip kavga eden iki kurdu aydınlattı. Bal rengi kurt eşimin omzunu ısırdı ve alçak hırıltısı tiz bir iniltiye dönüştü.

"Hayır!" Hırlayarak ileri atıldım, kemik çıtırtıları karnımı yumrukladığında müdahale etmek niyetindeydim.

İçgüdüler devreye girdi.

İleri atılarak saldırganın kuyruğuna yapıştım ve ucundan ısırarak kopardım.

Altın renkli hayvan acı içinde hırlayarak eşimi serbest bıraktı ve ben de elimdeki kemik ve kürk parçasını tükürerek oradan uzaklaştım. Arkadaşım sırt üstü yattığı yerden kalktı ve öne doğru hamle yaptı, yaralanmamış pençesini uzatıp haydut kurdun yüzüne vurdu. Vuruş o kadar sertti ki kurdun dengesini bozdu ve işte o zaman dostum saldırdı.

Bal rengi kurt geriye doğru düştüğü anda, eşim tecrübeli bir avcının zarafeti ve hızıyla onun üzerine atıldı. İki kurt toprağa çarptı ve eşim ağzını sertçe açarak ileri atıldı.

Altın kurdun acı dolu uluması ıslak bir fokurtu ile kesildi.

İnsan yanımda irkildi ama kurdum gururdan başka bir şey hissetmedi.

Babamı dövüşürken izlediğim gibi, dostumun hızlı ve hassas olmasından memnundum.

Eşim başını bir kez sallayarak bal rengi kürk parçasını bir ödül gibi ayaklarının dibine fırlattı. Az önce diğer kurdun boğazını parçalamıştı.

Sonra bana döndü, ağzı kan içindeydi.

Gözlerimi kırptım, içimde kabaran duygularla sersemlemiştim.

"Git," dedi bana yaklaşarak. *"Evine git.* Topallayarak ilerledi ve kanlı burnuyla beni dürttü. *"Arkadaşımı güvende tutmalıyım.* Boynuma sokuldu.

"Hayır, yaralanmışsın. Kurdum omzundaki yarayı kokladı ve boğazımdan yüksek bir inilti çıktı. Çok kötüydü, et ve kemik açığa çıkmıştı.

"Ben iyiyim. Evine git' dedi. Başıyla beni dürttü.

Hem kurdum hem de ben onu terk etmek istemediğimiz için hareket etmediğimde, boyun eğerek başını eğdi. *"Lütfen? Muhafızlar geliyor. Gidin.'*

Bir alfa olarak değil. Eşit olarak. Sanki kabul etmemi sağlamanın en iyi yolunun bu olduğunu biliyormuş gibi. Şiddetli gurur ve... *sevgi mi?* Ya da... belki sadece gurur içimde parladı ve ben de ona sokuldum. Muhafızlar gelirse bu iş boka sarabilirdi ve o beni korumaya çalışıyordu. Klanımın zaten yeterince ihlali vardı; belki de bu beni ?

Ama o değil.

Git. Dostum güvende ol. Lütfen. Başıyla göğsümü itti ve kurdum biraz geriye doğru savruldu.

"Tamam. Sonunda kabul ettim. *'Ama yarın iyi olduğuna dair bir haber gönder. Bir mektup. Bir şeyler,'* diye yalvardım ona.

Onu bu şekilde bırakamazdım. Bu bir işkenceydi. Gecenin içinde bir uluma yükseldi ve muhafızların geldiğini anladım. O kadar kanın kokusunu almışlar mıydı? Belki kampüste başka haydutlar da vardı.

Yaralı arkadaşıma son bir kez bakıp, avını sahiplenen bir avcı gibi avının başında durarak koştum.

Yol boyunca kalbim küt küt attı. İçimde gezinen bu garip his beni ilk kez *eşime* -isteyerek- bağlıyordu. Bu his aşk mıydı? Sadakat mıydı? Ne diyeceğimi bilemiyordum ama aynı anda hem bağlayıcı hem de özgürleştiriciydi.

Eşimin kurdu *benim için* savaştı; *bu da* kurt tarafının aramızdaki bağı kabul ettiği, beni kabul ettiği, hatta *sevdiği* anlamına geliyordu. Ama insan tarafı duygularını değiştirmiş miydi? Kurdu ile aynı fikirde miydi? Yoksa bana partiden sonra olduğu gibi saklanacak, utanılacak bir şeymişim gibi mi davranacaktı?

Keşke kim olduğunu bilseydim, ona sorabilirdim.

Yata Khaneme döndükten sonra saatlerce uyanık kaldım, dönüp .

Arkadaşım ne kadar kötü yaralanmıştı? Daha fazla beceriye ihtiyacı var mıydı?

Normal bir şifacı ne verebilir ki?

Neden ayrıldım ki? Kalıp ona yardım etmeli ya da bir şifacı çağırmalıydım. Şatodaki iyileştirme birimine gizlice gitmenin cazibesi neredeyse karşı konulmazdı. Beni engelleyen tek şey riskti. Muhafızlardan birine yakalanırsam ne diyecektim?

Kral ve dangalak Kian çoktan kader arkadaşlarını "araştırmaya" başlamışlardı. Yaralı bir kurt ve ölü bir haydutla biten bir gece gezintisini nasıl açıklayabilirdim?

Orada öylece uzandım ve sahneyi kafamda tekrar tekrar canlandırdım. Ama en çok aklımda kalanlar şunlardı... *'Dostum. Eve. Güvende. Lütfen.*

Göğsümün içinde sıcak ve rahatlatıcı bir şey açıldı, siyah kurdu düşündükçe bu his çiçek açtı. Şefkatli bir eşin tüm duyguları.

Sadece... biz asla birlikte olmadık. Gerçekten olmadık. Farklı klanlardandık.

En fazla, önümüzdeki dört yıl boyunca gece yarısı kaçamakları yapacak, ikimiz de kendi sürülerimize dönmek zorunda kalmadan önce maskeli balolarda soluk öpücükler verecektik. Ve üreyen bir eş alırdık.

Gözlerim yaşardı. Kontrolsüzce yanaklarımdan aşağı süzölmelerine izin verdim.

Ya Kader yanıliyordu ya da kurallar. Farklı klanlardan olmamızın ne önemi vardı ki? Eşimle birlikte olmak nasıl suç olabilirdi? Çok fazla soru ve sıfır cevap.

Sonunda uyuyakaldım, yastığım gözyaşlarımla ıslanmıştı.

Bölüm 16

Ertesi sabah, Nell gözleri kocaman açılmış bir halde kapıdan içeri daldı. "Büyücülere şükürler olsun," dedi, omuzları çökmüştü. "İyi olmana çok sevindim."

Kaşlarımı çatarak doğrulduğumda, gözlerimdeki yaş kalıntılarını sildim.

Rue, "Dün gece ormanda bir saldırı oldu," dedi.

Nell'in omzuna.

Kaja kız kardeşlerini bir kenara iterek zorla odama girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Elinde iki kâğıt bardak tutuyordu, ikisi de Fransız tostı çubuklarıyla doluydu. Odayı geçip yatağımın kenarına otururken bir tanesini bana doğru itti. "*Herkes* bunun hakkında konuşuyor."

Büyük bir ısırık aldı ve inlerken gözleri yuvalarından fırladı. "Onları geri almaya karar vermeden önce yemelisin."

Kötü bir gece uykusunun son kalıntıları da beni terk ederken, Nell eşimin izlerini gizlemek için sol elimi tuttu.

Rue dudağını çiğnedi. "Alfa Adası'nda öğrencilere saldırı olmaz. Mesela... hiç."

İşte başlıyoruz. Derin bir nefes aldım ve sonra ağzımdan kaçırdım, "Biliyorum, oradaydım."

Üçünün de nefesi kesildi ve Nell'in elimi tutuşu kucağıma düşerken gevşedi. Yine de onlara güveniyordum. Daha da önemlisi, okul terapi sunmadığı için konuşacak birine ihtiyacım vardı. Bence büyük bir ihmaldi, özellikle de berbat güvenlikleriyle.

Rue'nun kaşları saç çizgisine çarptı ve Kaja açık

kaldı. "Sen... orada mıydın?" Nell sordu.

Başımı salladım. "Evet. Arkadaşım ile birlikte, o... yaralandı."

"Lanet olsun!" Kaja kekeleyerek ayağa fırladı, artık kahvaltısını unutmuştu. "Büyücülerin anası!" Başını sallayarak odada volta attı. "Ben bile..."

Garip bir tepki.

Tüm bunlar hakkında tam olarak Zen olduğumdan değil, ama ... çubuklardan birini alıp, lapa lapa tatlılığı ısırdım. Oh, nefis. Bir lokmanın etrafında, "Ne?" diye sordum. Sorun ne?" diye sordum.

Nell'in dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Yaralanan öğrenci, özel bir *kraliyet* şifacısı için ada dışına gönderilen öğrenci, Geceyarısı prenslerinden biriydi."

Oda dalgalandı ve yüzümdeki renk solmuş olmalıydı çünkü Nell uzanıp omuzlarımı kavradı. "İyi misin?"

Yutkundum, başımı salladım. İşte buydu, beklediğim kanıt. Kendi kendime eşimin Geceyarısı kardeşlerin yakın bir arkadaşı olabileceğini söyledim. Bahçede ilk öpüştüğümüzde bunu söylememiş miydi? Arkadaşı ona orayı anlatmıştı. Ama bu... bu bir kanıttı. "Yani, eşim..."

Kaja elindeki tost çubuğunu bana doğru sallayarak şurubu yere döktü. "Belli ki Rage ya da Justice! Yıldızlarım, ikisiyle de çiftleşmek için neler vermezdim."

İfadesindeki bir şey beni güldürdü ama sesin içi boştu. Rage'in ya da Justice'in eşim olduğunun doğrulanması... canımı yaktı. Neden bana söylemedi ki? Aklıma sadece iki sebep geliyordu:

1. utanç
2. korkaklık

Bir de kimin kimi öldürdüğü meselesi vardı. Ben buna kızgınlık derdim. Yani belki üç sebep. Ama ilk ikisi aptalcaydı, üçüncüsü de yanlıştı.

Düşüncelerim iki Gece Yarısı prensine kaydı. Rage'in sıcak/soğuk ve bazen çirkin kişiliğine rağmen, içimde bir ateş yaktı. Sonra, Adalet vardı. Zaman zaman o da buz gibi oluyordu ama son zamanlarda... kesinlikle çözülüyordu.

Nell'in yüzündeki tüm heyecan kayboldu ve sonra omuz silkti. "Hiçbir ayrıntı verilmedi, dolayısıyla hangisi olduğu konusunda bir fikrim yok. Duyduğuma göre

Alfa Kral çıldırdı. *Öfkelendi*. Ama anneleri hızlı bir iyileşme için onları ada dışındaki özel bir şifacıya gönderdi."

Huh...

O anda bir aydınlanma bana bir kamyon gibi çarptı ve sııttım. Bu kolay olacaktı. Eğer Rage bugün sınıfta değilse... o benim arkadaşımıdı. Ve eğer oradaysa, arkadaşım Adalet'ti. *Onun* kim olduğunu ilk ve son kez öğrenecek ve sonra onunla yüzleşecektim.

Herkes sessizleşti. Giyindim ve yemeğimi bitirmek için kendimi zorladım. Sabah ilerledikçe, göğüs kemiğimin altına dün geceki korkularımı yankılayan bir ağırlık yerleşti. Hareketlerim bataklıkta yürümek gibiydi ve buz gibi bir depresyon ağır bir battaniye gibi üzerime çöktü. Eşimin kim olduğunu bilmemek ama onun bir Geceyarısı prensi olduğunu bilmek beni mutlu etmeliydi, ama onay beni sadece huzursuz etti ve melankolik hissetmeme neden oldu.

Öfkemin altında korku olduğunu bilmek için psikoloji doktorası yapmama gerek yoktu. Ya Rage'in ya da Justice'in *benimle* çiftleşmekten utanmasından korkuyordum ve bu çok acı veriyordu. Kuralları, bu konuda halka açık olamayacağımızı anlıyordum, ama bana söylememesi? En çok onun güvensizliği canımı yaktı.

Ateş Çalışmaları sınıfımın kapısını açtığımda Üstat Carn masasından başını kaldırdı ama odanın geri kalanı boştu. Rage'in yokluğu yüreğimi ağzıma getirdi.

"Rage nerede?" Saygılı olmaktan çok daha yüksek sesle ve talepkâr bir şekilde ağzımdan kaçırdım.

Efendi Carn kaşlarını çattı ve sandalyesinde doğruldu. "Kardeşleriyle birlikte ada dışında."

Kardeşler mi? "*Hepsi* gitti mi?"

Gözlerini devirdi. "Dün geceki saldırıda onlardan birinin yaralandığını duymadın mı?"

Başımı sallarken tüm vücudum gerildi. "Evet, ama ?"

"Bu, boş zamanlarınızda arkadaşlarınızla dedikodusunu yapabileceğiniz bir konu."

Frak frak frak!

"Ama hepsi ada dışına mı gitti?"

Tabii ki yaptılar. Yaralı bir kardeşim olsaydı ben de yapardım.

"Belki de erkekler hakkında endişelenmeyi bırakıp yıl ortası sınavı için derslerine . Sadece bir ay kadar kaldı."

Başımı salladım. Mütevazı pasta yeme zamanı. "Evet, Efendi Carn."

Başıyla onayladı. "Güzel. O zaman derslerini ve akşam yemeği servisini bitirdiğinde benimle burada buluş."

"Neden?" Onu inceledim, bir ipucu arıyordum. "Bu bir sürpriz."

Sürprizlerden nefret ederdim, *özellikle* de burada, çünkü hiçbiri iyi değildi.

Başımı salladım ve özlemeye başladığım dev dangalağın yokluğunu hissederek derslerime odaklandım. Umarım iyiydi.

Gün özel bir işkenceyle devam etti. Adalet, Onur, Asil ve Öfke öğle ve akşam yemeklerinde yoktu. Şimdi, "sürprizim" için Bay Carn ile buluşmam gerekiyordu, oysa ben sadece Gece Yarısı prenslerinin omuz yaralarını kontrol etmek istiyordum.

Efendi Carn kapıdan çıkarken ben de koridora yöneldim. "Hazır mısın?" diye sordu.

Ben cevap veremedim, binanın içine doğru uzun adımlar atarak uzaklaştı. Tamam.

Lütfen kralın zindanına götürüp öldürmeyin.

Salonda dolaşırken kulak misafiri olduğum her konuşma saldırı ya da Gece Yarısı prenslerinden birinin yaralanmasıyla ilgiliydi. Kulağıma gelen tek haber -ya da söylenti- saldırganın anakaradan gelen serseri bir kurt olduğuydu.

Shady.

Düşüncelerim o kadar derinlere dalmıştı ki, aniden durduğunda Usta Carn'a çarptım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve geri .

Üstat Carn ofladı ama başka bir şey söylemedi, cebinden bir anahtar çıkardı ve taş bir kapıyı açmak için kullandı.

Uzun beton koridorda önce sağa, sonra sola baktım. "Neredeyiz biz?"

Homurdanarak kapıyı açtı.

Zindan korkularım Kaja, Nell, Kötü Barbie ve kız kardeşlerinden birinin gri bir minder üzerinde oturduğunu görünce buharlaştı. Eğitimcimi geçtim ve eşikten bir tür spor salonuna girdim, ancak zeminden tavana kadar tamamen betondan yapılmıştı. Uzak duvarda ışıltılı silahlardan oluşan bir zula vardı.

Güzel.

"Genç hanımlar," diye diğerlerini selamladı Efendi Carn.

Nell ve Kaja bana heyecanla el sallarken Mallory ve klon kız kardeşi Heather kollarını kavuşturup ters ters baktılar.

Backatcha.

"Yıl ortası tatbikatı yavaş yavaş yaklaşıyor ve son saldırılarla birlikte kral tüm alfa varislerinin bir grup halinde çalışmaya başlamasını istedi. Bu hem bireysel hem de kolektif olarak yeteneklerinizi güçlendirmenize yardımcı olacaktır."

Ugh. Kötü Barbie neden bizim grubumuzdaydı?

"Nell size sınavla ilgili bazı ayrıntılar hakkında bilgi verecek ve başarılı olmanıza yardımcı olacak bazı stratejiler sunacak. Diğerk profesörler de öğrencileriyle aynı şeyi yapıyor. İyi şanslar."

Bununla birlikte, kapıyı kilitleyerek ayrıldı...

"Az önce bizi içeri mi kilitledi?" Kaja gözlerini açarak,

"Bizi içeri mi kilitledi?" dedi. Tam olarak benim düşünce!

Nell kıkırdadı. "Bu onların olduğu kadar bizim de güvenliğimize için. Kafanızı odaya soktuğunuzu ve yüzünüze bir ateş topuyla vurduğunuzu düşünün. Burası pratik beceri salonu. Anahtarsız kimse girip çıkamaz. Merak etmeyin. Gidebiliriz."

Sanki daha fazla güvence istiyormuş gibi bir anahtarı havaya kaldırdı. "Pekâlâ," diye sııttım.

"Bize detayları anlat."

Nell boğazını temizledi. "İşte bilmeniz gerekenler-"

"Kız kardeşim zaten söyledi." Mallory kız kardeşi Heather'ı işaret etti ve gözleri tavana yapışana kadar yuvarlandı. "*Büyülü* 'bayrağı ele geçir' oynuyoruz. Yüksek Büyücü Konseyi ve kral için yeteneklerimizi sergiliyoruz."

Mallory bir hışımla sözlerini bitirdikten sonra Nell dişlerini şıklatarak ağızını kapattı.

"Evet, aslında durum bundan biraz daha karmaşık." Nell'in bakışları her birimizin üzerinde gezindi ve devam etti: "İki yıl önce bir öğrenci öldü. Eğer yeterince pratik yapmazsanız, sadece yılın ikinci yarısında derslere girememekle kalmaz, bir daha nefes alamazsınız. Bunu size kız kardeşiniz mi söyledi?"

Nell, Mallory'nin yanındaki dilsiz sarışına ters ters baktı. Mallory bembeyaz kesildi ve sonra kız kardeşine ters ters baktı. "Hayır."

"Pekâlâ! Artık hepiniz biliyorsunuz." Nell ellerini birbirine vurdu. "Yıl ortası uygulamasının en zor kısmı, bayrağınızı korurken yüksek not almak için becerilerinizi göstermeniz gerekecek. Her yıl bir şeyleri değıştiriyorlar. Geçen yıl, diğerk klanların varisleriyle bir takım oluşturduk."

Midem bulandı. Ya beni Justice ya da Rage ile aynı takıma koyarlarsa?
Öne doğru eğildim, alabildiğim tüm bilgileri özümsemeye çalıştım. Not almalı mıydım?

"Ama bu yıl farklı olabilir. Hiçbir şeye güvenme. Ormanın derinliklerinde. Sınıfın büyüklüğüne bağlı olarak iki ila dört takım. Bayrağı ele geçirin... ne şekilde olursa olsun."

"Özür dilerim... ne?" diye sordum. "Her şey olur gibi mi?"

Nell başını salladı. "*Her şey* serbest. Mallory'nin kafasına bir ateş topu atabilirsin ve başın belaya girmez. Kral tüm mezunların savaşçı olmasını istiyor. Sürülerimize sadece en iyiler liderlik edecek."

Kötü Barbie'ye ateş topu fırlattığımı hayal ederek sııttım. "Kulağa kötü geliyor."

Mallory, "Defolun gidin, ," diye .

"Silahlarınızı alın," dedi Nell.

Çeşitli bıçakların bulunduğu uzak duvara doğru koştuk ve önceki kasvetimin yerini heyecan aldı. Buna ihtiyacım vardı. Neredeyse ölmeden sağlam bir antrenman.

Silahıma uzandığım sırada gök gürültüsü odayı salladı ve beton zemin sallandı.

Bu da ne...?

Şok içinde geriye doğru tökezlerken kulaklarım çınladı.

"Yere yat!" Nell bağırarak yere düştü ve kollarını başının üzerine koydu.

Bir başka patlama bizi sarsarken onun örneğini izleyerek yere düştüm.

Kulaklarım uğuldu. Duman odanın içine yuvarlanırken beton parçaları yağıyordu. Yan tarafa baktığımda Nell'in ayağa fırladığını ve kollarını çamurlu havada salladığını gördüm. Onu örnek alarak ayağa kalktım ve Kaja bana çarptı.

"Bu da ne-" Yarım düzine figür odaya girerken Nell'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Durumu değerlendirmem ve sonuç çıkarmam bir nanosaniye sürdü.

1. Sigara içilen kapıdan geçenler *insan* değildi.
2. Aralarında ayı, panter, tilki, selkie ve şahinin de bulunduğu çeşitli şekil değiştiriciler çay partisi için burada değillerdi.

3. Saldırı altındaydık. *Tekrar.*

"Silahlar!" Nell bağırdı. Pratik uygulama *gerçek* oldu.

Bir dizi bıçak aldım ve Mallory'ye fırlattım, o da bıçakları kolayca yakaladı ve yüzünde vahşi bir ifadeyle döndü. Ben bir çiftini Kaja'ya uzatırken Barbie'nin klonu başka bir set kaptı.

Nell'e uzun bir kılıç uzatacaktım ki bana başını salladı. "Ben yer değiştiriyorum."

Ben daha başımı sallamayı bitiremeden tarçın rengi kürkü kollarından göğsüne doğru dalgalandı ve giysileri bedeninden -kurt bedeninden- ayrılırken dört ayak üzerine düştü. İki bıçağı kaptım ve saldıran sürüyle yüzleşmek için döndüm.

Siyah deri zırh giymiş bir selkie savaşçısı kılıcını bana doğrulttu. "Sen benim eşimi öldürdün."

Mariah Carey mi? Bizi öldürmeye çalışırken bütün öğrencileri sersemleten psikopat mı?

Özür dilemem mi gerekiyordu?

"O zaman onu al ve git!" Mallory bağırdı ve bıçaklarını çıkararak savunma pozisyonuna geçti.

Kaltak. Kendime not: Mallory'ye asla güvenme. Yüzde yüz hain.

Denizkızı savaşçısı başını salladı. "Alfa kral bu adayı bizden çaldı ve biz de kendi türümüz için geri istiyoruz. Her bir alfa varisi intikam için katledilecek."

Muhtemelen müzakere hakkında konuşmak için iyi bir zaman değil ama... gerçekten mi?

Ayı değiştirici arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve şiddetli ve korkunç bir savaş çılgılığı atarak kükredi.

Wolf-Nell başını geriye doğru eğdi ve derin ve ürpertici bir sesle "Hayatta olmaz!" diye uludu.

Artık bundan kaçış yoktu. Saray muhafızları neredeydi? Burası güvenlik konusunda berbattı.

Bir şahin pençelerini uzatmış, yüzüme doğru pike yaparken bir tüy bulanıklığı gözümü yukarı çekti. Kuş değiştiriciler gözlere saldırmayı severdi. O zaman boğazını koparmak çok daha kolaydı.

Şeytani piçler.

Dövuş duruşuma dönerek sol kolumu kaldırdım, elimde bıçak, şahinin gözlerime giden yolunu kapattım. Kuş pençeleriyle kolumu parçaladı ve gagasıyla saldırdı. Ateş gibi bir acı tenimi kavururken yere çömeldim. Bir meydan okuma çığlığıyla döndüm ve savurdum. Akıcı bir hareketle şahinin boynunu kestim ve kafasını kopardım.

İki parça sessiz bir gümbürtüyle yere düştü ve sonra insan formlarına geri dönmeye başladılar; benim yaşlarıma yakın sarı saçlı bir kız şimdi ayaklarımın dibinde başı kesilmiş bir şekilde yatıyordu. Boğazımı iğrenç bir his sıktı.

Yine öldürmüştüm.

"Nai, dikkat et!" Kaja çığlık atarak sersemliğimi bozdu.

Topuğumun üzerinde dönerek, savaşçı denizkızı kılıcını savurduğu anda kılıçlarımı çektim. Savuşturdum.

Clack. Clack. Clack.

Adımları yavaşladığında, onları kontrol etmek için arkadaşlarıma doğru baktım ve midem korkuyla döndü. Ayı Kaja'yı köşeye sıkıştırmıştı ve Nell'in kurdu da onun sırtındaydı ama büyüktü.

Bir ya da iki kurt için çok büyük.

Barbie ve klonu, tilki ve panter şekil değiştirenlerle kavgaya tutuşmuşlardı ve Mallory #1 ve #2'yi destekliyor, kendi başlarının çaresine bakıyor gibi görünüyordular.

Patlamanın kulaklarımda yarattığı çınlama azalmıştı ve dışarıdan gelen çığlıklar bana savaşın sadece biz olmadığımızı söylüyordu. Eğer selkie doğru söylüyorsa, muhtemelen tüm kampüs savaştaydı.

Önümdeki selkie savaşçısına odaklanarak seçeneklerimi değerlendirdim. Ya öldürecektim ya da ölecektim ve Nell ile Kaja'nın ayıyı alt etmesine yardım etmek için acele etmem gerekiyordu.

Özümün derinliklerinden gelen ateşin gücünün beni doldurmasına izin verdim. Ateş kollarımdan aşağı akarken, kılıçlarımdan birini düşürdüm ve savaşçıya yaklaşarak onu boğazından yakaladım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne...?"

Alevleri parmaklarımdan arasından dışarı gönderdim; ateş yüzünün yan tarafını yaladı, saçlarını yakaladı. Kömürleşen etin kokusu midemi bulandırdı ama vazgeçmedim.

Bu bir savaştı.

Boğazından kan donduran bir feryat koptu. Çırpınarak kılıcını düşürdü ve kolu göğsüme çarptı, güç beni geriye, ondan uzağa fırlattı.

Sarsıcı bir yankıyla kıcımların üzerine düştüm. Ayağa kalkarak, şimdi alevler içinde olan kinci savaşçıya baktım. Ateşi söndürmek için havadan su çekebilecek kadar su gücümle çalışmıştım ... ama yapmadım.

O yerde kıvranırken ben de diğer bıçağımı kaptığım gibi Kaja ve Nell'e yardım etmek için koştım. Yaklaştığımda zaman yavaşladı. Ayı Kaja'ya saldırdı, pençeleri karnını tırmalıyordu. Kaja öne doğru savrulurken, ayı döndü... aynı yörünge boyunca geri geldi.

"Hayır!" Çığlık attım.

Pençesinin tersiyle ona vurdu ve en iyi arkadaşım havada süzölürken cafcacflı bir bez bebek gibi görünüyordu. Vücudu mide bulandırıcı bir gümbürtüyle duvara çarptı ve yere yığıldı, karnındaki yarıklardan kan damlıyor, kıyafetlerinden sızıyordu.

Göğsümde öfke ve sıcaklık patladı; ellerimden alev makinesi gibi ateş fişkırdı. Nell'in kurdu omzunun üzerinden baktı. Ayının sırtından yuvarlanıp birkaç adım uzaklaşmadan önce gözleri irileşti.

Göğsümdeki yakıcı acı genişledi ve beni doldurmasına izin verdim; bu güç o canavarı *yok* edeceği için onu memnuniyetle karşıladım.

"!" Ayıya bağırdım. "Yüzleş benimle!"

Siyah tüylü canavar döndü ve ben de artık omuzlarıma kadar canlı alevle kaplı olan ellerimi kaldırdım.

Kükredi ve ben de ellerimi ileri doğru savurarak ateş büyüümü ona doğru fırlattım. Göğsündeki tüyler tutuştu ve alevler yayılarak vücudunu bir anda alev topuna çevirdi.

Mallory'nin hafif karesi solumda bulanıklaşıyordu ama ben dikkatimin büyük kısmını yanan ayıya verdim.

Arkasına uzanarak kılıcını fırlattı. Kılıç odanın öbür ucuna uçtu ve ayının göğsüne tereyağını delip geçen bir bıçak gibi saplandı.

Devasa hayvan bir gümbürtüyle yere düşerek devrildi.

Büyümün üzerindeki baskıyı kaldırdım ama göğsümdeki yakıcı acı artmaya devam etti. Aşağı baktığımda göğsümdeki derinin parladığını görünce nefesim kesildi. Yakamı çekiştirerek, alev elementinin izinin tam göğüslerimin arasında, tenimde yanışını izledim.

Ne büyücüsü?

"Kaja!"

Nell'in çığlığı beni düşüncelerimden kopardı ve başımı kaldırdığımda Nell'in kız kardeşini, en iyi arkadaşımı, kollarında kanlar içinde, gevşek bir şekilde tuttuğunu gördüm.

Bölüm 17

Tüm kampüs cesetlerle doluydu. Etrafımızda insanlar ölmüş ya da ölmek üzereydi ama ben Kaja'ya odaklanmaya devam ettim. Nell ve ben onu en iyi şifacıyı bulmak için çaresizce kaleye taşıdık, ancak kale koğuşundaki tüm şifacıların savaşta öldürüldüğünü keşfettik.

Nell'e ne yapmam gerektiğini sormadan, bir erkek sesi büyülmüş bir anons sistemi gibi havada gürledi. "İyileştirme yeteneği olan herkes kaleye rapor versin. Diğer tüm öğrenciler, lütfen bir öğretmen sizi kontrol etmeye gelene kadar yatakhanelenize kilitlenin."

Nell su gücüyle Kaja'nın kanayan karnını sihirli bir şekilde durdurdu ve ardından başının yan tarafındaki küçük yaraya müdahale etti. Sonra onu Hasat Yurdu'na götürdük, içeri yerleştik ve kapıyı kilitledik.

"Ben yardım getirene kadar burada onunla kalabilir misin?" Nell sordu. "Bakalım başka şifacılar hayatta kalmış mı?"

Sanki gidebileceğim başka bir yer varmış gibi.

Onu izlemek için Kaja'nın ayaklarının dibine yerleştim ve hem Nell hem de Rue başka bir şifacı bulmak için yola koyuldular. Büyücü Ana, kaledeki muhafız yanılmış olmasın, en azından bir şifacı kurtulmuştu. Kaja'nın diğer kız kardeşleri Mele ve Fiona da yanlarında değildi ve umarım onlar da iyiydiler.

Acı dolu bir yarım saatin ardından, ikizler Hasat yatakhanelerine döndüler, her ikisinin de yüzünde aynı temkinli ifade vardı.

"Dışarısı tımarhane gibi. Durumu nasıl?" Nell yatakta yatan ve hâlâ bilinci kapalı olan kız kardeşini inceledi. Göğsünün inip kalkmasına bakıyordum ama nefes alıp verme hızı artıyordu.

"Artık kanaması yok ama uyanmadı" dedim. "Bu kadar hızlı nefes alması normal mi?"

Nell kaşlarını çattı.

Kaja'nın üniformasını kesmiş ve karnındaki yarayı daha iyi değerlendirebilmek için cildindeki tüm kanı silmiştim. Nell'in su büyüğü sayesinde artık kanama yoktu ama ya Kaja'da iç kanama varsa? Bir kez bile kıpırdamamıştı ve endişem, patlayacağımı hissedene kadar daha da sıkılaşmaya devam etti.

"Başka bir şifacı buldun mu?" Onların yanından geçip girişe baktım, her an birinin içeri girmesini bekliyordum. "Güçlü bir tane mi?"

Nell'in sesi boştu. "Kaledeki *tüm* şifacılar öldü."

Panik beni öyle bir sardı ki ellerim titredi. Yani... Kaja'yı oraya götürdüğümüzde gardiyan da bize aynı şeyi söylemişti ama en azından bir tane bulacağından emindim...

Bu nasıl olabilir?

İkizler yaklaştı ve Rue, şatodan almış olmaları gereken stetoskopu ve tansiyon aletini çıkardı. Odadaki tüm ışıkları açtıktan sonra, dışarıdaki alacakaranlığın sessiz tonları yapay aydınlığın içinde kayboldu. Kaja'nın odası hayatın canlı yeşilleriyle dekore edilmişti ve ışıklar yandığında zıtlıklar daha da belirginleşti. En iyi arkadaşımın teni bir hayaletten daha beyazdı.

Bir zamanlar yüzünde ve karnında açık olan yaraları kalın kabuklar kaplamıştı ama Kaja *kötü* görünüyordu.

Rue değerlendirmesini yaparken yanında durdum ve on dakika sonra başını salladı.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"Hayati belirtileri iyiye değil, kötüye gidiyor," dedi Rue, sesi duygusallıktan titriyordu. "Emin değilim..."

bitirmedi ama bitirmesine de gerek yoktu.

"Ne kadar kan kaybetti?" Ben sordum. "Kendimizi iyileştirmeden önce ne kadar kaybedebiliriz?" Bir kurdun yenilenme yeteneği kanındaydı. Çoğu olmadan... Bakışlarım Rue'dan Nell'e sıçradı çünkü içlerinden biri bunu bilmeliydi. Değil mi?

Nell omuz silkti ve bakışları düştü. Son yarım saat içinde yorgunluktan bitap düşmüş, gözlerinin altındaki deri kararmış ve solgunlaşmıştı. "Bilmiyorum."

Rue odada volta atıyordu. "Adada tek bir iyileştirici büyücü bile kalmamış. Bu büyük ölçüde koordine edilmiş bir saldırıydı."

"Peki... seçeneklerimiz neler?" Hiçbir şey yapmamak bir seçenek değildi; en iyi arkadaşımı kaybetmeyecektim.

Nell iç çekerek yatağın kenarına çöktü ve Rue başını sallayarak bakışlarını yere indirdi.

"Mele ve Fiona saklanıyor ya da yaralanmış olmalı. Ne yapacağımı bilmiyorum!" Nell de ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. "Klanımızın toprakları buradan iki saatlik mesafede, adanın güney ucunda. Ama babamızın benden daha iyisini yapabileceğinden emin değilim."

"Bu ne anlama geliyor?" Bekledim ve ikisi de bir şey söylemeyince "Bu ne anlama geliyor?" diye bağırdım.

Rue yutkundu. "Belki de onarıcı bir uykudaysa, sonunda kendi kendine uyanacaktır..."

Yatağa yaklaştım ve gözlerimi kısarak Nell'e doğru eğildim. "Ama..."

Yutkundum. "Bunun böyle olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

Nell başını salladı, ama bu kez Rue cevap verdi.

"Kaja'nın yaşamsal belirtileri bunun onarıcı bir uyku olması için yeterince güçlü değil."

Bu da ölmek üzere olduğu anlamına geliyordu.

Bunun olmasına asla izin vermem.

Odada volta atıyor, arkadaşımı kurtarmak için çılgınca bir şeyler düşünmeye çalışıyordum. Pencereden dışarı bakarken gökyüzünün renkleri siyaha dönüştü ve sonra cevap geldi. Muzaffer bir sırtışıla Kaja'nın kız kardeşlerine doğru döndüm. "Adalet Karanlık Sıra'ya gidip beni iyileştirmek için bir iksir almadı mı?"

Nell'in gözleri büyüdü ve Rue'nun rengi soldu.

"Oraya gitmeliyiz. Eminim orada onu iyileştirebilecek bir iksir yapımcısı bulabiliriz."

Nell Rue'ya baktı, benim bakışlarım da onu takip etti ama Rue çenesini göğsüne .

"Eee?" Nell'e sordum. "Yapabilir miyiz?"

Nell zor bir yutkunmadan sonra, "Oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum," dedi. Kahretsin. Onlara bu yüzden ihtiyacım vardı; benim de hiçbir fikrim yoktu.

"Rue?" Nell dürttü, sesi sempati doluydu. "Lütfen? Bu Kaja için."

Rue çenesini kaldırdığında, gözleri yaşlarla doldu. Başını salladı ama yüz ifadesi dehşetle kaplanmıştı. "Bir tekneye ihtiyacımız olacak."

Orada bir hikâye vardı, daha sonra dinlemek istediğim bir hikâye. Şu anda Rue'nun Dark Row'a nasıl gideceğini bildiği umurumda değildi; sadece oraya gitmem gerekiyordu.

Bir tekneye gelince... eminim ki selkiler şu anda bize çok kızgındı ama arkadaşımı kurtarmak için katil savaşçılarla yüzmeme gerekiyorsa, öyle olsun.

"Nerede bir tane bulabileceğimizi biliyorum," dedi Nell. "Kaja'yı alıp yola çıkalım."

Gece zifiri karanlıktı. Kampüsün ışıkları kapalıydı ama üzerinde ceset olan derme çatma bir sedye taşıyan sadece biz değildik. Tekne iskelesine doğru giderken yerde yatan en az bir düzine ceset gördüm, çoğu kraliyet muhafızıydı.

Kampüsten çıktık ve dik ahşap merdivenlerden inerek bir rıhtıma ulaştık. Orada en az bir düzine tekne demirlemişti ve Nell durduğunda neredeyse ona çarpıyordum.

"Dönmemin güvenli olduğundan emin misin?" diye homurdandı bir adam, sesi tanıdık. "Her şeyden önce hükümdarı koru. Hatırladın mı?"

Oh. Benim. Kahretsin. Anne. Büyücü.

O sesi tanıyordum.

Nell bizi patikadan rıhtımı çevreleyen çalılıklara doğru itti. "Evet efendim," dedi başka bir adam. "Saldırı sona erdi."

Kral Declan'ın parmaklarını bir tekneye doğru şaklatmasını ve iki muhafızın karaya çıkarak rıhtımdaki diğer üç şekil değiştirene katılmasını hem hayranlık hem de tiksinti duyarak izledim.

"Malik, saldırının görgü tanığı olan her öğrenci ve öğretmenin sabah ofisimde olmasını istiyorum. Bu gaspçılardan adamıza gelmesinde hangi klanın parmağı olduğunu bulacağım ve onları yok edeceğim!"

"Elbette, efendim."

Muhafızlar kralın spor çantasına benzeyen ve üzerinde işlemeli AI amblemi bulunan çantayı boşaltmak için çabaladı.

O piç kaçmadan önce kendi başımıza savaşmamıza izin vermek için bir çanta mı hazırladı?

"Peki ya karınız hakkında ne yapmak istersiniz? Esir tutuldu ve ağır yaralı."

"Hâlâ iyileşmedi mi?!" Declan sordu, daha doğrusu talep etti. "Nasıl yapabildin-?"

Grup yanımdan geçip gitti ve biz de çalıların arasına çekildik.

Muhafızlardan biri, "Kaledeki tüm şifacılar baskında öldürüldü efendim," dedi.

Alfa kralı hırladı ve sesindeki ham güç ve tehdit karşısında daha da geriye çekildim.

"O zaman o tekneye geri dön ve bana anakaradan başka bir tane bul, seni ahmak!" diye tersledi kral, tehdit sanki ağzından çıkmış gibi açıktı. "Ve umarım hayatta kalır. Varislerim annelerine tapıyor."

Varislerim ona tapıyor, ona değil. Birden kendimi çok kötü hissettim ve sakinleşmek için kendimi birkaç derin nefes almaya zorladım.

Sesleri azalınca ve bir muhafız küçük sürat teknesini alıp tam gaz anakaraya dönünceye kadar bekledik. Sonra, çalılıkların arasından yavaş yavaş çıktık. Hem Nell'in hem de Rue'nun gözleri kocaman açılmıştı ve benim hissettiğim şoku yansıtıyorlardı.

Alfa kralı biz saldırı altındayken kaçtı. Daha da kötüsü, yaralı karısını terk etti.

Alfa Akademisi armalı bir sürat teknesine bindik ve Kaja'yı daha fazla yaralamamak için elimizden geleni yapmaya çalışarak, topal halini dikkatlice taşıdık. Rue ve Nell küçük teknenin yükünü boşaltmak için birlikte çalıştılar. Suyun üzerinde süzülürken, Kaja'ya doğru eğildim ve fısıldadım, "Dayan kızım. Seni iyileştireceğiz, eskisi kadar iyi olacaksın."

Bölüm 18

RUE, karanlığa rağmen hareketlilikle dolu uzun bir rıhtıma yanaştı. Ya da belki de trafik gecenin karanlığından kaynaklanıyordu. Her iki durumda da, düzinelerce insan etrafta dolaşıyor, kısık sesleri alçak, ayırt edilemez bir vızıltı yaratıyordu. İşlemleri başımı ağrıtan bir hızla, el çabukluğu ve mal alışverişi şeklinde gerçekleşiyordu. Tekneyi bağladığımız anda kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü.

Nell rıhtıma atladı ve kalabalık bize dikkatli bakışlar atarak dağıldı. Muhtemelen hepimiz kanlar içinde olduğumuz ve elimizde baygın bir kız tuttuğumuz, Alpha Academy'den bir tekne kullandığımız içindi.

"Bu oldukça hoş bir karşılama," diye mırıldandım, içimden süzülen ilk huzursuzluk kırıntısını hissederek. "Peki, bunu nasıl yapacağız?" Önce Kaja'ya sonra da kız kardeşlerine baktım. "İkimiz gidip birimiz burada Kaja'yla mı kalmalı? Yoksa onu da mı getirelim?"

Bunun nasıl çalıştığını bilmiyordum. Sadece iyi bir iksir elde ettiğimizden emin olmak istiyordum ve Rue ile Nell, kız kardeşlerinin ölmekte olduğunu söylemekte biraz aceleci davranmışlardı. Dikkatim kaçışan kalabalığa kaydı, hâlâ hepsinin kaçmasına şaşıırıyordum.

Her biri kaçtı... biri hariç. Nell dedi ki,

"Emin değilim-"

"Burada ne işiniz *var kurtlar*?" diye sordu yalnız adam, derin sesi pelerininin kıvrımlarından geliyordu.

Tüylerim diken diken oldu ve korku içimin derinliklerine işledi.

"İş yapmak için buradayız." Yutkundum. "Her zamanki gibi." Sesim kararlıydı, bu beni rahatlatmıştı çünkü içim karmakarışıktı.

Bizden hâlâ birkaç adım uzaktayken başını kaldırdı ve derin bir nefes aldı. "Buraya satın almaya mı geldiniz?"

Bir adım daha yaklaştı ve kurdum . Evet, benim de içimde kötü bir his vardı. "Yoksa satmak mı?" diye sordu.

Satmak mı? Ne satmak?

Sorusunun saçmalığına itiraz edemedi Rue -sessiz, *çalışkan Rue-* "İkisinden de biraz," diye *cevap verdi*.

"Karaciğeri için sana beş altın veririm." Adam kapüşonunu geri çekti ve dudaklarını yalayarak Kaja'nın cansız bedenine baktı. Yüzü, siyah damarlardan oluşan bir ağın üzerine dökülmüş ince beyaz yara izleriyle kaplıydı.

Eww! Ayrıca, HAYIR'ın canı cehennem!

Nell kılıcını çekti. "Buraya *onu* satmaya gelmedik, seni iğrenç yaratık!"

Adam tekneye doğru hamle yaptı ve bir anda havada *donda* kaldı. Bu da ne...?

Çenem düştü ve Nell dirseğini yan tarafıma sapladı.

"Oww," diye mırıldandım. Kafamı kaldırdığımda, yüksek bir büyücünün girdaplı gözleriyle bakışlarımı kilitledim, irisleri kapüşonunun içinden adeta parlıyordu. Havada donup kalmış adama yaklaştı ve bileğine bir fiske vurarak taşlaşmış bedeni uçurdu. Bir kaya parçası gibi, elli metre ötedeki açık bir çadır durağına çarptı.

Vay be.

Pelerinini geriye itti ve tanıdığım için çenem düştü. Bu, elementlerimi seçmemi isteyen yüksek büyücüydü, gümüş cüppeli, gri saçlı olan.

Lanet olsun. Yakalandık.

Ağzım kurudu ve burada olduğumuz için bizi azarlamasını bekledim, ama bu hiç gelmedi. Yine de kalbim kaçmak için umutsuz bir çabayla kaburgalarımın çarpıyordu. Belki de kargaşaya sebep olan biz değildik. Belki de o ürkütücü, girdap gözlü büyücüydü.

Burnunun ucuyla bize baktı. "Dark Row'a hoş geldiniz hanımlar. Umarım burada olmak için iyi bir sebebiniz vardır?"

Yutkundum. "Arkadaşımız ölüyor. Onu kurtarmak için yardıma ihtiyacımız var." Tekrar yutkunduktan sonra, "Ayrıca bizi kurtardığınız için teşekkürler," diye ekledim.

Muhtemelen bununla başlamalıyım.

Başını salladı, ben de bunu onay olarak algıladım. Tekneden inip rıhtımda durur durmaz tekrar konuştu.

"Size bir uyarıda bulunmama izin verin."

Yasal, alabileceğim her yardımı alırdım. Tedirgin bir şekilde bir ayağımdan diğerine geçerek, "Evet? Ne oldu?" diye sordum.

Burada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve muhtemelen bilmek de istemiyordum. Yüksek büyücüler toplumumuzun yöneticileriydi ve Dark Row büyü dünyasının tüm yasadışı faaliyetlerinin gerçekleştiği yerd. Neden burada olsun ki? Tabii burada yasadışı bir şey tedarik etmiyorsa...

Derin bir nefes aldı, sonra başını eğdi ve devam etti. "Eğer onu sağlam tutmak istiyorsanız yaralı kurdunuzu da yanınıza alın."

Oh, Büyücü Ana. Başımı salladım. *Öyle bir şey söylemedi.*

Rue başını eğerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Peki bunun için size ne borçluyuz?"

Bekle... Neden ona borçlu olalım?

Ne oluyoruz hissi içime çöktü ve ne kadar yabancı olduğunu anladım.

"Beni burada hiç görmedin," diye cevap verdi ve gitmek için döndü.

Duraklayarak omzunun üzerinden bize baktı ve "Eğer arkadaşınızın iyileşmesini istiyorsanız, bunu yapabilecek kadar güçlü tek bir büyücü var: Madam Surlama."

Arkasını döndü ve hepimiz adama teşekkürlerimizi sunduk.

Kaja'ya baktım. Onu bir sedyeye pazarın içinden geçirdiğimizi düşündükçe göğsüm sıkıştıyordu.

"Bir el arabası için neler vermezdim," diye mırıldandım.

Nell'in nefesi dikkatimi çekti ama ona baktığımda kıyıya doğru işaret etti.

Pelerinli yüksek büyücü gitmişti ama rıhtımın sonunda bir el arabası duruyordu.

Başımı sallayarak uzun bir nefes verdim. "İçimde bir gün ona borçlanacağıma dair bir his var."

Kaja'yı el arabasına yerleştirdik ve Nell iterken, Rue ve ben iki yanımızda durduk. Rue bizi Dark Row'a ve karaborsanın parlayan ışıklarına doğru yönlendirirken hiçbir şey söylemedi.

Yaklaştıkça kalbim hızlandı ve Kaja'nın elini sıkmak için uzandım.

Bu işe yarasa iyi olur.

Dark Row televizyonda gördüğüm bit pazarlarını andırıyordu. Tezgâhlar görebildiğimden daha uzundu, duvarları çeşitli renk ve malzemelerden oluşuyordu: boyalı ahşap ve lekeli kanvas. Havaya sayısız koku yayılıyordu.

Ekmek, kızarmış et ve acı otların mayalı kokusu. Tanınabilir kokuların altında, bazıları keskin, bazıları tatlı başka kokular yatıyordu.

Canlı mavi çiçeklerle dolu bir tezgâhın önünden geçtik ve etrafa yayılan koku, adını bile koyamadığım bir şeye özlem duymama neden oldu. Yapraklardan birine dokunmak için uzandım ve bir kadın elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Satın almayacaksanız dokunmayın, küçük hanım!"

Ouch.

Başımı salladım ve bir özür mırıldandım.

"Kurt kanı kokusu alıyorum," dedi bir adam. Gölgelelerin arasından tökezleyerek çıktı ve biz yanından geçerken havayı kokladı. Uzanıp Kaja'yı örten battaniyeyi kaldırmaya çalıştı, ben de bıçaklarımdan birini çekip boynuna doğrulttum.

"Ona dokunursan elini kaybedersin," diye uyardım, uzun hançeri boynunun hassas etine saplarken.

Bakışları göğsüme kaydı ve zorlukla yutkundu. "Evet, ." Tamam... bu bir ilkti.

Oh, lanetli büyücüler.

Unutmuşum. Aşağıya doğru bir bakış teorimi doğruladı. Yeni ateş izimin ucu atletimin yakasından dışarı çıkmıştı. Onu yukarı çektim ve gözlerimi sürüngene diktim.

Kaja'nın bedenine özlemle bakarak, "Eğer onu parça parça satmak istiyorsan, pazara gitmeden önce boğazını şimdi kesmen çok daha merhametli bir davranış olur," dedi.

Kılıcı daha sıkı kavradım ve homurdandım. "İyileşecek."

Neyse ki mesajı aldı ve kalabalığın arasında erimeden önce geniş gözlerle başını salladı.

Lanet olası büyücü. Burası tam bir kabustu.

"Madem bu kadar açıkta, neden buna karaborsa diyorlar?" Nell'e döndüm. Belli ki yüksek büyücü burada neler olup bittiğini biliyordu ve umurunda değil gibiydi.

Nell omuz silkti. "Bu gerekli bir kötülük. Yüksek konsey bile zaman zaman bunu kullanıyor."

İkiyüzlüler. Yasadışı bir pazarın var olmasına izin vermek nasıl barışı korudu veya kurallara göre oynamayı teşvik etti?

Kaja ıslak bir sesle öksürdü ve korku kalbimi buz gibi avuçlarının içine aldı.

"Acele etmeliyiz."

Karanlık Sıra'nın derinliklerine doğru ilerlerken dikkatimi Rue'nun omzunda sabit tuttum.

Uzun, siyah, ipek bir çadıra yaklaştığımızda Rue, "Burası Madam Surlama'nın evi," dedi. "Siz ikiniz içeri girebilirsiniz. Ben dışarıda nöbet tutacağım."

Siyah çadır ıssız görünüyordu, bizi içeri çağıran yumuşak bir ışık yoktu ve dışarıda da kimse durmuyordu.

"Emin misin?" diye sordum.

Rue başını salladı ve nefesi hızlandı. "Sadece dikkatli ol, Nai. O bir kara büyücü."

"Rue! Bunu nereden biliyorsun?" Nell nefes nefese kaldı.

Kara büyücüler kötüydü ama yüksek büyücü, Kaja'yı iyileştirebilecek tek kişinin Madam Evil-Magic olduğunu söylemişti.

"Başka bir seçeneğimiz var mı?" Nell'e sordum.

Yüzü kızardı ve başını salladı. "Ama maliyeti yüksek olacak."

Sanki maliyet önemliymiş gibi. Bu Kaja'ydı.

Derin bir nefes aldıktan sonra ellerimi çırpım ve çadırın içine doğru bağırdım. "Hanımefendi...?"

Hiçbir şey.

Rue gözlerini kapadı ve yüksek sesle alkışladı. "Madam Surlama, bir şifacı arıyoruz."

Perde açıldı ve nefesim kesildi.

Karşımda duran, boho şıklığında giyinmiş bu *tanrıçayı* değil, hantal, yaşlı bir cadalog kadını bekliyordum. Uzun mürekkep siyahı saçları dalga dalga beline kadar iniyordu ve kaymaktaşıdan teni o kadar solgundu ki mavi damarlar bir dövme ağ gibi cildini izliyordu. Parlak kırmızı dudaklarını büzerek canlı mavi gözleriyle bizi inceledi. Sonra elini sallayarak bizi öne doğru çağırdı.

Kaja'yı yaklaştırdık ve büyücü çarşafı sıyırarak arkadaşımın tüm vücudunu ortaya çıkardı.

Kara büyücü dilini dişlerine vurdu. "Ölümün kapısında." "Ne?" Nell ağladı.

"Hadi o zaman. Onu kurtarmamı istiyorsan acele etsen iyi olur." Siyah perdenin arkasında kayboldu ve Nell ile ben bakıştık.

Ama ikimiz de başka bir seçenek olmadığını biliyorduk.

Öne doğru adım atarak, el arabasını perdedeki yarıktan içeri itmeye başladık ki, Rue'nun kolu çıktı ve benimkini bir mengene gibi sıktı. "Eğer kan parası isterse, bunu Nell'in yapmasına izin verme."

Kan ödemesi mi? Öyle bir şey var mıydı?

"Bana söz ver," diye homurdandı, yüzünde acı titreşiyordu.

"Ben... söz veriyorum."

Rue belli ki buraya daha önce gelmişti ve her ne olduysa çok kötü olmalıydı. Nedense bunların hiçbirini beni şaşırtmadı.

"İkisine de göz kulak olacağım," diye söz verdim utangaç ikize.

Lütfen pişman olmama izin verme.

Başını salladı ve sonra karanlığın içine çekildim. Nell ve ben karanlık bir koridordan geçtik, çınlayan kavanoz ve şişe seslerini takip ettik.

"Nereye gitti?" Ben sordum.

Nell omuz silkti, gözleri benimkiler kadar genişti.

"Bayan büyücü?" Nell seslendi.

"Buraya, canlarım."

Canlarım?

Sesi soldan geldiği için Nell el arabasını o tarafa yönlendirdi.

Kara büyücüler bencillikleriyle ünlüdür, peki bu neden bu kadar dostça davranıyordu? Bundan hoşlanmadım.

İlerideki bir odadan koridora ışık süzülüyordu. Birkaç adım sonra, ötesinde bir avlunun görüldüğü geniş ve açık bir odaya girdik.

Tütsülenmiş et ve ıslak tüy kokusu havaya karıştı ve Nell'le endişe dolu bir bakış paylaştık. Kaja dışında şifacıya ihtiyacı olan başka biri olsaydı, ben dışarıda olurum.

Kadın yine el sallayarak bizi çağırdı. "Onu masaya koyun."

Çevresinde karmaşık oymalar bulunan gri mermer bir levhayı işaret etti.

"Yani onu iyileştirebilir misin?" Bastırdım. "Kesin olarak mı?" Mutlak kesinlik istiyordum.

Gözlerine ulaşmayan inci beyazı bir gülümsemeyle sırtıttı. "Tatlım, ruhların koruyucusunu tanıyorum. Yapamayacağım pek bir şey yok."

Ruhların koruyucusu ölülerin tanrısı gibiydi. Yutkundum. Tam olarak istediğim güvence değildi.

Nell homurdanarak Kaja'yı koltuk altlarından tutup kaldırırken, "," diye beni dürttü. Kaja'nın ayak bileklerinden tuttum ve birlikte onu soğuk taş levhanın üzerine kaldırdık.

Büyücü mermer levhanın etrafında yürüdü, Kaja'nın bedenini dürttü, dürttü ve sonunda boynuna eğilip derin bir nefes aldı. Doğruldu ve bize baktı, gözleri kısılmıştı.

"O bir alfa varisi," diye belirtti. "Onu iyileştirmek size iki katına mal olacak."

Çifte ... ne? Kollarımı kavuşturdum ama ben daha konuşamadan Nell başını salladı.

"Ödemenizi söyleyin."

Karanlık büyücü bakışlarını bana doğru çevirdi, dikkatini vücudumda gezdirmeden önce göğsümde oyalanmasına izin verdi. Büyü üzerimden akıp geçti, tıpkı yüksek büyücü Ürpertici Kian'ın beni incelediği zamanki gibi.

"Bir yüksük kan." Sanki fiyatı kendi kendine onaylıyormuş gibi başını salladı.

Midem bulandı. Kan mı? Rue'ya Nell'in yapmasına izin vermeyeceğime söz verdiğim tek şey.

"Bir yıl boyunca her dolunayda bir yüksük dolusu kan," diye hızla ekledi.

"Bir yıl mı?" WTH? Başımı sallayarak itiraz ettim: "Peki ya okul bitti mi?"

Bu sadece yedi ay . Belki takas edebilirdim. "Ben yaparım," diye ağzından kaçırdı Nell.

Bileğini büyücüye doğru itti ve ben de önünü kesmek için bir adım öne çıktım. "Senden değil..." Büyücü Nell'e el salladı ve sonra beni işaret etti.

"Ondan."

Rahatlama ve endişe eşit ölçüde içimden geçti. *Neden ben?* Bu düşünce aklımdan geçer geçmez başımı salladım. Kimin umurunda? Hem arkadaşıma yardım edecektim hem de tuhaf bir nedenden ötürü Rue'ya verdiğim sözü tutacaktım.

Nell büyücüye ters ters baktı. "Ne? Neden? O *benim* kız kardeşim."

Çarpıcı kara büyücü tek kaşını kaldırdı. "Çünkü o senden daha güçlü."

Sanki bu ifade Nell'e bir hakaretmiş gibi yanaklarım utançla alevlendi.

Ancak Nell, gözlerinde yalvaran bir bakışla bana bakmadan önce sadece başını salladı. "Senden bunu yapmanı bekleyemem-"

"Oh, yapıyorum." Kolumu uzattım. "O senin kız kardeşin olabilir ama benim en iyi arkadaşım. Ben hallederim."

Sayılr. Umuyordum. Ayda bir kez, buraya bir tekne gezisi yapardım, önemli bir şey değil. *Öyle değil mi?*

Diğer arkadaşlarımı hatırlayarak büyücüyle yüzleştım. "Bana iki kişiyi kurtarmaya yetecek kadar iksir verirsen yaparım."

Kara büyücünün kaşları çatıldı ve alt dudağını çiğnedi. Sonunda başını salladı. "Ben pazarlık yapmam."

Fiyatımı düşürmeye istekli olup olmadığımı düşünür gibi kaşlarımı çattım. Ama düşüremedim. Gece Yarısı Prensi'nin annesi, kocası tam bir pislik olsa bile bana nezaket göstermişti. Kocas1 saldırı sırasında adayı terk etmişti ve annesi öğrencilerini korumaya çalışırken neredeyse ölüyordu. Onu da kurtaracaktım. Bu tartışılmazdı. Onlardan biri, ya Rage ya da Justice, benim eşimdi ve annelerini korumak için kampüste değillerdi, bu yüzden en azından bunu yapabilirdim. Bir eş böyle davranmalıydı. Belki de eşim iyi bir arkadaş ve ortak olmayı bilmiyordu, Kral A-Delik'in annesine davranış biçimine bakılırsa.

Ve Kaja.

Burada okula başladığımda hiçbir şeyden haberim yoktu ve eğer yatakhane gelip benimle arkadaş olmasaydı tam bir yalnızlık cehennemi olacaktı.

Sessizliğin uzamasına izin verdim, paniğim artıkça kalbim kaburgalarımnda gümbürdüyordu. *Hadi, açgözlü cadı.*

"Peki," diye tersledi. "Bir yüksük kanın karşılığında iki can için şifa iksirleri."

Nell sesini alçaltarak bana yaklaştı ve "Anladığını sanmıyorum. Kanlı bir kurban *tehlikelidir*."

"değil," dedim ona, endişesini elinin tersiyle iterek.

Lanet olası büyücü, bu işe yarasa iyi olur.

Kara büyücü genişçe sırtıttı ve sevinci derimin neden oldu.

Ellerini havaya kaldırarak hızlı ve keskin bir şekilde iki kez alkışladı.

Kambur, iri yarı, kıllı bir adam avludan odaya ayaklarını sürüyerek girdi. "Leydim?"

"Zindandan iki yaşam iksiri getirin."

Zindan mı? İpek çadırı taradım ve içerisinin dışarıda görüldüğünden ne kadar büyük olduğunu fark ettim.

Sihir.

Kara büyücü çömeldi ve kendi kendine mırıldanarak taş masanın altından kutuları çıkardı.

Nell yanıma sokuldu, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Teşekkür ederim."

Ona tüm hissettiklerimi anlatmamın bir yolu yoktu, bu yüzden sadece başımı salladım ve elini sıktım.

"Gel... buraya otur çocuğum." Büyücü, odanın arka tarafındaki tozlu bir kanepeyi işaret etti; ilk girdiğimizde orada olmadığından %99,5 oranında emindim. Son bir kez sıkarak Nell'in elini bıraktım ve şüpheli mobilya parçasına doğru yürüdüm. Bakışlarım kolçağın üzerinde, üzerinde "yüksük" yazan dev bir kavanozun yanında duran sivri uçlu bir bıçağa takılınca sersemledim.

"O da ne?" Nell homurdanarak kavanozu işaret etti.

Büyücü döndü, bükü. "Bu benim yüksüğüm." Nell kaşlarını çatı ve midem bulandı.

Yalan söylemeyeceğim; kara büyücü kıkırdamaya başladığında, şüphe beni bir kamyonet gibi vurdu.

"Bu çok büyük! Bu hiç adil değil," diye tersledi Nell.

Büyücü omuz silkti. "Daha küçük bir şey istiyorsan, bunu sözleşmeden önce belirtmeliydin."

Sözleşme mi? Bu da ne? Ne zaman bir sözleşme imzaladım? Sözlü sözleşmeler bağlayıcı mıydı ... *oops*.

Eğilerek avucumun derisini kokladı ve sonra boğazının derinliklerinden gelen gırtlaktan bir sesle inledi. "Bakire mi? Bilseydim sana yirmi şişe yaşam iksiri verirdim."

Frick. Bakire olduğumu nereden biliyordu? Cidden, utanç verici ve ürkütücü! Ayrıca, bu kara büyücü pazarlığı içinde pek iyi olmayabilirim.

Kaja'ya endişeyle baktım. "Sadece acele et."

Büyücü başıyla onayladı ve bıçağı eline alıp bileğime doğru tek bir kesik attı.

Taze yara derimi dağlarken tısladım. "Yüksüğü" bileğimin altında tutan büyücü, kolumdan ince damlalar halinde sızan koyu kırmızı kanı topladı.

Büyücü Ana, koru beni. Yanma kolumdan yukarı doğru ilerlemeye başladı, omzumun üzerinden ve sırtımın üstünden sıçradı. Alnımdan terler boşandı.

"Ahhh," diye tısladım ve ateş kafatasımın tabanından boynuma kadar patlarken çığlığım bir kükremeye dönüştü. Lanet olsun. Bu başka bir işaretti! Bu hissi artık biliyordum.

Bu neden sürekli oluyordu ve bu işaretlerin anlamı neydi?

"İyi misin?" Nell'in sesi tepemde uğuldadı ve artık bulanıklaşan bakışlarımı odaklamaya çalışarak gözlerimi kırpıttım. Dev kavanoza baktım. Bekle... az önce yarısı doluydu ama şimdi yine boş görünüyordu.

Ne oluyor be?

Heyecan beni ele geçirdi ve Nell'i bulmak için etrafı taradım. Onu görür görmez Rage'e dönüştü.

"Benim. Ben senin eşim," dedi Nell-Rage.

"Biliyordum." Kelimelerim birbirine karıştı ve kıkırdamaya başladım.

Büyücü daha sonra Adalet'e dönüştü. "Hayır, Nai, benim. Sana aşığım."

Gözlerim büyüdü. "*Sen* mi?"

Büyücünün aşkını mı yoksa adaleti mi ilan ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Burada doğru olmayan bir şeyler vardı.

Nell'in tiz çılgılığı halüsinasyonu yarıp geçerek beni şimdiki zamana geri döndürdü. "Onu öldürüyorsun!"

Üç bulanık Nell'e baktım ve hepsi birden atılarak kolumu büyücünün bıçağının altından çektiler. Nell bıçağı yerden alıp cadıya doğru sallarken büyücü bıçağı bıraktı ve iki eliyle kavanozu göğsüne doğru çekti.

"Bu hiç adil değil. Onu kandırdın!" Nell böğürdü. "O kavanoz hecelenmiş. Asla dolmaz."

"Eğer ikinizden biri özel bir şey isteseydi, bunu sözleşmeyi imzalamadan önce talep ederdi." Kadın sırtıttı. "Hayat adil değildir; ölüm de öyle. Bunu unutmayın."

Sanki Nell'in hayatını tehdit etmesi onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi uzaklaştı. Belki de etmiyordu.

"Nai, iyi misin?"

Öfke ve Adalet hakkındaki düşüncelerimi temizlemek için başımı sallamadan hemen önce Nell'in endişeli yüzü gözümün önüne geldi.

Kötü fikir. Baş ağrısı, o lanetli bıçağın beynime saplanmasına benziyordu. İyileşmekte olan kesiği incelemek için elimi uzattım ve "İyiyim" diye mırıldandım.

Kambur adamlardan ikisi karışık bir şekilde odaya girdikten sonra, elinde iki iksir taşıyan bir tanesiyle birleşti. Mor yanardöner sıvı küçük cam şişenin içinde dans ediyordu.

Nell'in nefesi kesildi. "Bu Justice'in hayatını kurtardığında aldığı şeyle aynı."

bir şok kapladı. Adalet aynı büyücüyü görmüş olabilir miydi?
Beni kurtarmak için kanını feda eder miydi?

Yok artık.

"Kaja'yı uyandır," dedim ve şişelerden birini Nell'e doğru ittim. Diğer şişeyi, Müdire Elaine için olanı aldım ve tıpasını açtım. Şu anki halimle buradan yürüyerek çıkabileceğimden emin değildim, bu yüzden içgüdülerimi takip etmek zorundaydım. Şişeyi geriye doğru iterek şurup kıvamındaki sıvıdan ağzıma küçük bir yudum aldım ve yuttum. İğrenç tadıyla hemen tüm vücudum sarsıldı ve zaten yutmamış olsaydım sıvıyı tükürebilirdim. Yine de öğürdüm ve tükürdüm, bir nane şekeri ya da bir bardak su içmeyi diledim. Şişeye tekrar bakarak, Gece Yarısı prenslerinin annesini kurtarmak için dörtte üçünün yeterli olması için dua ettim.

"Bunun içinde ne var?" Homurdandım.

Karanlık büyücü beni görmezden geldi ve kanımı "Bakire Kanı" etiketli büyük bir şarap fıçısına dökerken köşede mutlu bir şekilde ılık çaldı.

Ben sorumu tekrarlayamadan Kaja nefes nefese kaldı ve ardından öksürmeye başladı.

Gerçekten, neredeyse ölmek berbattı.

En iyi arkadaşıma doğru tökezlerken, çadır dönerken sallandım.

Nell artık boş olan şişeyi cebine soktu, gözyaşları yüzünden akıyordu. Dönüp Kaja'dan uzaklaştı ve yüzüstü düşmekten kurtulmam için beni tam zamanında üst kolumdan yakaladı. "Belki de diğerini sen almalısın."

İkna çabalarını durdurmak için elimi uzattım. "Bir yudum aldım. İyi olacağım." O ikinci şişe eşimin annesi içindi.

Kaja'nın oturmasına yardım ettik ve Nell başını eğerek kardeşinin gözlerinin içine . "Selam kızım. Nasıl hissediyorsun?"

Kankamın saçları kan içindeydi ve gözlerinde koyu halkalar vardı. "Ölüme yakın... ve gergin."

Başım uğuldamaya başladı ve vücudum ani bir hareket etme ihtiyacıyla seğirdi.

Nell kıkırdadı. "Bu doğru."

Kaja kollarını açtı ve hepimiz bir grup kucaklaşması için toplandık. "Sizi seviyorum çocuklar."

Kara büyücü odanın köşesinden bize baktı. "Pekâlâ kurtlar," diye homurdandı. "Başka bir müşterim var, o yüzden kaçma vakti geldi."

Nell araya girmeseydi kanımı kurutur muydu? Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. Tek yapabileceğim gelecek ay arkamı kollayacak birini yanımda getirmekti.

Kaja hala zayıftı, bu yüzden onu el arabasına bağdaş kurarak indirdik. Yerleştikten sonra Nell onu çadırın girişine doğru itti, ben de arkasından geldim.

"Gelecek dolunayda görüşürüz, bakire!"

Kara büyücüyle yüzleştim ve ona kırılgan bir gülümseme verdim.

Gelecek ay, v-kelimesini alçak sesle kullanmasını söyledim.

Hay Allah.

Belki göstermezdim bile.

"Merak ediyorsan diye söylüyorum... eğer gelmezsen, senin ve gelecekteki tüm çocuklarının üzerine bir lanet çökecek."

Harika. Bilmem gerekirdi. "Ne tür bir lanet?"

Sırıttı ama cevap vermedi. Tabii ki cevap vermedi.

"Gelecek ay görüşürüz," diye homurdandım ve Nell'in peşinden karanlık büyücünün çadırından çıkıp pazara geri döndüm.

"Kaja!" Rue çığlık atarak kollarını kardeşine doladı. Başını kaldırıp bana baktığında, bakışları kolumdaki iyileşmekte olan yaraya kaydı. "Sen mi yaptın?"

Nell, Rue'ya bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Geçen yıl her dolunayda gizlice gittiğin yer burası mıydı? Borcunu mu ödüyordun?"

Rue zorlukla yutkundu. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Sadece... eve gidebilir miyiz... lütfen?"

Cebimi yokladım. "Bu iyileştirici yaşam iksirini müdireye götürmemiz gerekiyor."

"Yaşam iksiri mi dedin?" diye sordu bir adam, kolumu tutarken sesi alçak ve gürdü. "Onu elinden alacağım."

Zıpladım ve beş kişilik bir haydut grubu çadırların arasından bıçakları hazır bir şekilde yaklaştı.

Ateş topu yapamayacak kadar enerjim tükenmişti; kollarım kurşunla doluymuş gibi hissediyordum. Burada sayıca çok azdık, bu yüzden adrenalinimin hemen devreye girmesi gerekiyordu.

Rue, Kaja'nın el arabasının önüne geçerken, Nell kollarından tüyler fişkırlarak yanımda homurdandı.

İkisi de yer değiştirmeden, bir adam sandal ağacı kokusunu da beraberinde getirerek serserilerle aramıza daldı.

Gözümü kırptım ve dört Geceyarısı prensi de önümüzde belirdi ve haydutların canına okumaya başladı.

"Rage," diye bağırdım, kalbim bazen düşmanım olan kişiyi görünce gümbür gümbür atmaya başladı.

Adam bıçağı düşürene kadar yumruklarıyla adamın göğüs kafesine vurdu. Haydutlar kaçarken Rage döndü ve -göğsünü kaldırarak- bakışlarını başımdan ayak parmaklarıma kadar gezdirdi.

"Neden kanaman var?" diye sordu. "Burada ne işin var?" Adalet sordu. Noble bir adım öne çıktı. "Yaralandın mı?"

Etrafımda toplandılar ve Rage kolumu tutup parmaklarını hâlâ iyileşmekte olan yaranın üzerinde gezdirdi. Bakışları benden Madam Surlama'nın çadırına gidip geldi. "Sen..."

"Neler oluyor?" Justice hırlayarak vücudunun sıcaklığını bana yaklaştırdı.

İki çocuktan hangisinin yaralandığını görmeye çalıştım ama bunu söylemek imkânsızdı. Tek bildiğim, bu yüzden burada olduklarıydı ama şu anda ikisinde de bandaj yoktu.

Nell, "Siz yokken okul saldırıya uğradı," dedi.

Nell'in hemen ardından Rue, "Tüm saray şifacıları da dahil olmak üzere düzinelercesi öldü," dedi.

Prenslerin hepsinin gözleri büyüdü; hiçbir fikirleri yoktu. Hangisi yaralıysa o iyileşirken bütün gün burada kalmış olmalılar.

"Kaja neredeyse ölüyordu," dedim açıklama olarak. "Ve annen de yaralandı." Cebime uzanarak Justice'e serumu uzattım. "Şimdi ödeştik."

Çenesi düştü ve yutkunmayı başarana kadar birkaç garip saniye boyunca bana göz kırptı. "Bunu... annemiz için mi yaptın?"

Rage aramıza girdi.

"Sana kim saldırdı?" diye homurdandı zar zor insani olan bir sesle.

Siyah kürkü kollarını boydan boya kaplıyordu ve gözleri sarı sarı parlıyordu.

"Şekil değiştirenler. Her türden." Nell, Rue ve Kaja'ya dönüp baktım ve üç kız kardeş de başını salladı.

Nell öne çıktı ve ekledi, "Ayılar, tilkiler, selkiler. Hepsi bir araya geldi."

Honor yemin etti. ". Adaya geri dönüp yardım etmeliyiz."

Çok geç kaldıklarını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Yakında öğreneceklerdi.

Bölüm 19

Güneş ışığı pencereden içeri süzülüyordu ve ben sıcaklığın ve neşenin yurt odama süzülüşünü ihtiyatla izliyordum. Işık yatağıma vurur vurmaz yorganı geriye attım ve bir iniltiyle yuvarlandım.

O küçük yudumdaki iyileştirici iksir sayesinde vücudum yeni gibi olmuştu ama zihnim için aynı şeyi söyleyemezdim. Haklısın, biri alfa kralıyla akademideki öğrencilere terapi konusunda konuşmalı. Belki de iyi bir danışman Kral Declan'a onun bir pislik olduğunu söyleyerek işe başlayacağı için bunu önermemiştir. Bunu anlamak için psikoloji gerek yok.

Bir alfanın kavgadan nasıl kaçabildiğini hâlâ anlayamıyordum; babam asla kaçmazdı.

O gece, tekemiz kıyıya vurur vurmaz Justice simsiyah bir kurda dönüştü ve dışlerinin arasında iyileştirici serumla son sürat kaleye doğru koşmaya başladı.

Umarım annesini kurtarmıştır.

Ertesi gün, ölülerimizin yasını tutmak için dersler bir günlüğüne iptal edildi. Bütün gün yattım, dinlendim ve Kaja'yı kontrol etmek için yataktan Harvest'a gittim.

Bugün her şey normale dönmüştü. Travma sonrası stres bozukluğu yaşadığım huzursuz bir gecenin ardından, tenimdeki soğuk ter kabuğunu ve gözlerimdeki uykusuzluğu duşla temizledim ve kurulandım. Yarı zombi gibi görünerek ödünç aldığım üniformamı giydim ve gümüş rengi saçlarımı dağınık bir topuz yaptım, ancak yeni işaretimin yansmasıyla hırlayarak tekrar aşağı çektim

arkamdaki aynaya baktım. Havanın sembolü olan üç kümeli girdap enseme dağladı. Hava üzerinde bile gücüm yoktu...

Bu işaretler neydi? Onları hiçbir yaratıkta görmemiştim. Sadece alnımızdaki ay sembolü bizi alfa varisleri olarak işaretliyordu.

Terapiye ihtiyaç duymamın bir nedeni daha.

Merdivenlerden inerken Nolan'ın mutfakta, muhtemelen arkadaşımından gelen son yiyecek kutularını karıştırdığını duydum. Geceyarısı çocukları sahildeki partiden sonra yemeğime kafayı takmışlardı, sonra da kutular . Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Kuzenime küfürler yağdırma isteği boğazımın hemen altında kaynıyordu ama dişlerimi sıktım ve kapıya doğru yöneldim. Dersten önce eşimin izlerini kapatmam gerekiyordu.

Yirmi iki Akademi muhafızı, bir öğretmen, tüm şifacılar ve bir öğrenci, Mallory'nin en büyük kız kardeşi, önceki günkü koordineli saldırıda ölmüştü. Kimsenin sayma zahmetine girmediği diğer şekil değiştirenlerden bahsetmiyorum bile ve kuzenim neredeydi? Bunca zamandır bir hamamböceği kadar rahattı ve yatakhaneimizde saklanıyordu.

Bazı alfalar yapardı.

Ateş sınıfına gittiğimde Rage orada değildi. Umarım annesinin yanındaydı ve annesi iyileşmiş, mutlu ve bütündü. Bu cehennem çukurunda mutluluğu hak eden biri varsa, o da oydu. Neredeyse yirmi yıldır Kral Alfa-Ass'a nasıl katlanmıştı?

Bugün hafta ortası olmasına rağmen, Honor öğle yemeğinde bana bir not bıraktı ve bu akşam bir eğitim seansımız olduğunu söyledi. Adamın hiç merhameti yoktu. Kabul, kurdum pek işbirliği yapmıyordu ama bir gece izin yapamaz mıydım? Görünüşe göre yokmuş.

Yemekten sonra Kaja'da bir film izledim ve sonra kendimi eve sürükledim. Honor'la buluşmak için arka kapıyı açtığımda, onun vadide olmayışından dolayı rahatlayarak iç çektim. Belki de unutmuştu ve ben de gidip çok ihtiyacım olan uykumu alabilirdim. Yıkık dökük verandaya adım attığımda, ormana bakarken betonun soğuğunun çıplak ayaklarıma işlediğini hissettim. Ona nezaketen beş dakikalık bir süre tanıyacaktım. Çünkü o Honor'dı.

Haftalarca süren başarısızlık, ilk dersimdeki "sen normal kurtlar gibi değilsin" havasının üzerine eklenince, en azından benim açımdan, bu özel dersler için hiç de iyi olmadı.

Saatime baktım ve gülümsedim. En azından bu gece yıkanacaktı.

"Dostum.

Arkadaşımlın sesinin alçak gürültüsü içimde bir zevk neden oldu ve beklentiyle sıırttım.

O, hem benim hem de kurdumun yüzde yüz hemfikir olduğu tek şeydi.

Eşimin insan versiyonu tam bir hödük olsa da olmasa da, ki bunun çoğu Rage mi yoksa Justice mi olduğuna bağlıydı, haftalık taze meyve, sebze, ekmek, makarna ve çiğ etten oluşın market kutusundan sorumluydu. Bir dişinin beslendiğinden emin olmak tam bir erkek kurda göre ydi ama hediyelerinin zamanlaması ve tutarlılığı bunu bir güç oyunundan çok kalbime yönelik bir oyun gibi gösteriyordu. Her iki durumda da ondan tamamen nefret edeme zdim.

"Dostum. Gel."

Eşimle birlikte olma arzusu kurdumu yüzeye çıkardı. Verandadan çıktım ve tişörtümü çıkarıp karanlığı taradım. Gecenin serin havası tenimi karıncalandırıyordu ama en sevdiğim tişörtümü mahvetmek istemiyordum. Kot pantolonumun düğmelerini açtım, kurdumun hevesi beni acele etmeye itti.

"Koşmak mı? Dostum?"

Yabancı bir kurdun alçak bir hırıltısını bir havlama sesi izledi ve donakaldım. Bu iki sesin aynı hayvandan gelmesine imkân yoktu.

"Dostum? Soruyu gecenin içine gönderdim ve bekledim.

Ve bekledim.

Göğsümde bir tedirginlik belirdi ve insan formunda sütyenim ve iç çamaşırlarımla orada dururken hem kurdum hem de ben tereddüt ettik.

Alçak bir hırıltı daha duyuldu ve ardından iki siyah kurt ağaçların arasından çıktı.

Simsiyah hayvanlar tıpkı dostuma benziyordu ama kalbimin panikle çarpması bana ileriye doğru yürüyen hayvanların hiçbirinin o olmadığını söylüyordu.

Dört Midnight kardeşin de simsiyah kurlara sahip olduğunu öğrenmişim, neredeyse birbirlerinin aynısı.

"Onur. Noble. Bunu daha önce denedik ve işe yaramadı." Geri adım attım ve topuklarım avlunun beton basamağına çarptı. Bir saldırıyı taklit etmek için sürekli kurdumu korkutmaya çalışıyorlardı. Üzerimde sütyenim ve iç çamaşırlım vardı, Tanrı aşkına!

"şunu!" Siyah kurlara bağırdım.

"Dostum," diye seslendi bana ormandan, Honor ve Noble'ın ya da diğerkurt her kimse onun arkasından. *"Gel."*

Bu ses kesinlikle benim eşimdi. Bakışlarım onu duyduğum sağ tarafa gitti ve ağzım kurudu.

Postu ilki kadar siyah olan bir başka kurt bana doğru sinsice yaklaştı ve parıldayan sarı gözleriyle bana baktı. Dudakları geri çekildi ve hırladı. Lanet Geceyarısı kardeşleri!

"Hiç hoş değil, çocuklar!" Kalbim kaburgalarımın çarparak içime adrenalin pompaladı.

'Dostum. Vardiya.'

Onları buna o mu zorladı?

"*Neredesin sen?* Önümdeki üç siyah kurda bakarak ona bağırdım.

Nefeslerim sığılaştı ve kurdum onu hissedemeyinceye kadar geri çekildi.

-Sadece onun varlığından yayılan garip panik.

Oh, hadi ama!

Bu yaratıklar *onun* türüydü. Neden kuyruğunu kıstırıp geri çekildi?

Onun nesi vardı? Benim?

Doğrudum, önce bir kurda sonra diğerine baktım. "Ne istiyorsunuz?" Ellerimi kışkışlamak için sallayarak bağırdım: "Defolun buradan. Burası *benim* bölgem."

Solumdan dördüncü ve son bir kurt yaklaştı.

'Dostum. Vardiya. Şimdi.'

Donup kaldım. Eşim de dahil olmak üzere dört Gece Yarısı kurdu da buradaydı.

Kutsal Büyücüler Anası, bu eşimin bir Geceyarısı prensi olduğunun onayıydı.

Onun varlığını, benimle birlikte olma arzusunu hissedebiliyordum. Ama... hangisiydi o?

Dört siyah kurt etrafımı sarana kadar ilerledi.

"Ne yapıyorsunuz?" Bakışlarım birinden diğerine savrulurken sordum ama bu soru eşim içindi. "Bu da ne böyle?"

Cevap vermek yerine bana hırladılar. Hepsi birden.

Kalbim panikten tam anlamıyla çılgına döndü. Beni yer değiştirmeye zorlamak için bana saldıracaklar mıydı?

"*Vardiya.* Sözü harekete geçmem için bir çağrıydı ve kurdumu dışarı çıkarma arzusuyla - neredeyse çaresiz bir ihtiyaçla - savaştım. Ama yapamadım.

"Yapamam.

İçlerinden biri çenesini kırarak ileri atıldı ve ben de dönerek başka bir kurda çarptım.

"Özür dilerim," diye kekeledim ve karşılaştığım hayvanı sevmek için uzandım. "*Dostum,*" diye hırladı ve sesi sardı. "*Vardiya.*"

Nefes nefese başımı salladım ve yalvardım, "Lütfen. *Yapamam.* Bana bunu yapmayın."

Neden sadece anlayamadı-

Kara kurtlardan biri dişlerini göstererek ileri atıldı ve ben de şaşkınlıkla bakakaldım.

Dostum hiçbir şekilde kardeşlerinden bana saldırmalarını isteyemezdi. Asla... Bir nefesle kolumu geri çektim.

"Ne oluyor lan?" Onlara bağırdım. Beni zar zor ıskalamıştı. "Honor, kışını tekmeleyeceğim!"

Arkadaşım hırladı ve ben de sese doğru sarsıldım. Ama bana saldırmak , az önce bana doğru hamle yapan hayvana saldırdı.

İki kurt ileri geri birbirlerine saldırdı ve adrenalinim yükseldi. Bok. Berbat. Bok. Bok. Bok.

Bu ikisi kardeşti. Birbirlerine zarar vermezler. Ama ben daha iyi biliyordum.

Klana ya da aileye olan sadakat bile hayvanın içgüdüleri tarafından geçersiz kılınabilirdi. Sürümün üyelerinin, hatta sürümüzün içindeki kardeşlerin bile kavga ettiğini görmüştüm. Eşim kardeşlerine sormuş ve onlar da kabul etmiş olsalar bile... İnsanların verdiği tüm sözler kurt tarafından unutulabilirdi.

Kurtların hırıltısı tüm varlığımı parçaladı.

Dövüşü ayırmak için sihrimle bir şeyler yapabilir miyim? Belki. Ama hangisi hangisiydi? Ve ne kadarının çok fazla olduğunu. Ve-

Kurtlardan ikisi döndü ve birine doğru ilerledi. '*Dostum.*

Yardım edin.'

Yalvarışı içime işledi ve yumruklarımı sıktım.

Oh, hayır.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez kurdum hırladı. Bir anda ortaya çıkmış gibi görünerek ileri atıldı. Eşimizi kendi kardeşiyle olan kavgasından kurtarmak için çaresiz kalan içgüdüğü beni alt etti. Vücudum kasıldı ve bir hırlamayla öne atıldım; derimden tüyler fişkirirken kemiklerim çatırdıyor ve yeniden düzenleniyordu.

İçime çektim, alçak bir uyarı hırıltısı çıkardım ve sonra dört ayak üzerinde öne doğru sıçrayarak dişlerimi en yakındaki kurdun boğruğine geçirdim, ciddi bir yaralanmaya neden olacak kadar derin değil ama bir uyarı olacak kadar sertti.

Yaratık acıyla inleyerek bana doğru dönmeye çalıştı ve mükemmel bir boşluk yarattı.

Onu serbest bıraktım ve aradaki boşluktan eşime doğru ilerledim. Kurdu aramızdaki boşluğu geçti ve bana sokuldu.

'Dostum. Güçlü.'

İçime çektim, kokusunun içimi rahatlatmasına izin verdim. O güvendeydi.

Bana sokulmaya devam etti ve bir şüphe düştü. Arkama baktım ve diğer üç kurdun gittiğinden emin oldum.

"Bana tuzak kurdun. Suçlayıcı bir ifade kullanmak istemiştin ama açıkçası iyi olduğu için rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyordum.

'Dostum. Öğren. Vardiya. Güvende'

Ne dediğini biliyordum ve ben de ona sokuldum. Kendimi korumak için yer değiştirmesem de, konu eşimi korumak olduğunda kurduğum hiçbir çekincesi yoktu. *"Ama bunu tek başıma yapabilir miyim bilmiyorum.*

"Pratik.

Bir kurttan gelmesi tuhaf bir homurdandım ve sonra kahkahayla havladım.

"Peki. Pratik yapacağım.

"Koşmak mı?" diye sordu, sarı gözleri coşkuyla parlıyordu.

Buna nasıl hayır diyebilirdim?

'Önce bir şey. Yemek için teşekkür ederim. Öfke mi yoksa Adalet mi olduğunu bilmesem de yine de nezaketini takdir ettim. Öne doğru eğildim ve bir zamanlar yaralı olan omzunu kokladım, ama tamamen iyileşmiş gibi kokuyordu.

Akademiye yapılan saldırıdan, annesinin nasıl olduğundan, bana neden kim olduğunu söylemediğinden ya da başka bir şeyden bahsetmek istemiyordum. Tüm bunları birkaç gün sonra insan tarafıyla yüzleşebileceğim Samhain'e saklayacaktım. Şu anda onun kurduyla son bir gece geçirmek istiyordum.

"Dostum. Bana tekrar sokuldu ve sonra şakacı bir şekilde ısırıldı. "Koş.

Karanlığa daldı ve ben de peşinden gittim.

ERTESİ SABAH uyandım ve her zamanki rutinimi gerçekleştirdim. Boynumdaki izi kapatmak için saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yaptım, Nolan'ı görmezden geldim ve kahvaltı hazırlarken eşimin izlerini ondan sakladım ve sonra Nell'e gitme vakti geldi.

Yatakanemizin fuayesini geçtikten sonra kapıyı kırarak açtım ve nefes nefese kaldım, tökezleyerek durdum, Rage'le yüz yüze geldim. Daha o dönmeden kim olduğunu anlamıştım. Tam olarak nasıl? Hiçbir fikrim yoktu.

Daha da önemlisi, o neden buradaydı?

Siyah gömleği geniş omuzlarını sarıyor, pazularının etrafından dolanıyor ve beline doğru daralarak sadece fiziğini değil zenginliğini de vurguluyordu. Bu gömleklerin standart olmasına imkân yoktu.

Alışkanlığımın dışında, sol elimi arkama götürerek eş işareti mi gizledim ve sonra gözlerimi devirdim. Bu ne kadar ironik olurdu? Gerçek eşimin önünde işaretlerimi saklıyor olabilirdim.

Dönüp bana baktı ve hiçbir şey söylemedi. Ben de ona baktım.

Orada durduğumuz süre uzadıkça nefesim daha da sıklaştı, bir şişe feromon saçır gibi sert bir seksilik yayıyordu. Dudaklarımı yaladım ve bakışları düştü.

Bir an önce buradan gitmem gerekiyordu yoksa ondan ne kadar nefret ettiğimi unutacaktım. Ondan hala nefret ediyordum, değil mi?

Evet! Hepsinden nefret ettim. Birazcık. Her Geceyarısı Prensi beni özgür kılacak sırrı saklıyordu. Dün geceki "eğitim seansından" sonra hepsinin hangisinin benim eşim olduğunu bildiği açıktı ve sadık bir kardeşler grubu gibi bana hiçbir şey söylemediler. Bu da beni kızdırdı.

"Sana bir konuda yardımcı olabilir miyim, Rage?" Hırladım.

Başını yana eğdi ve gözlerini kıstı. "Neden kızgınsın?"

Ona ters ters bakarak, "Kızgın olduğumu söylemedim. Bir şeye ihtiyacın olup olmadığını sordum."

"Ama sen kızgınsın." Bana bakmaya devam etti ve çenesi çıkıntı yapıp burun delikleri genişlerken ifadesi incelemeyen gurura dönüştü. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak küçük revağı doldurdu ve yolumu . "Neden bana neden kızgın olduğunu söylemiyorsun?" diye sordu.

"Zaten biliyorsun." Bakışlarım herhangi bir iz taşımayan parmaklarına kaydı.

Tabii ki.

Hiçbir şey söylemeyip sadece sertçe yutkunduğunda, devam ettim. "Sadece..."

Dudaklarımı büzerek acınası yakarışımı durdurdum. Beni istemeyen bir eşin peşinden koşmazdım. Ya o ya da Adalet, yalvarmayacaktım. İşim bitmişti ve rotamı değiştiriyordum. Buradan, onun delici bakışlarından uzaklaşmaktan başka bir şey istemiyordum. "Neden buradasın, Rage?"

Sanki bir saldırı bekliyormuş gibi vücut ağırlığını değiştirdi. "Sana teşekkür etmeye geldim."

Ne demek istediğinden %71,5 oranında emindim ama bu %28,5'lik kısım onay istiyordu. "Ne için teşekkürler?"

"Annemi kurtardığın için." Devam ederken sesi yumuşadı. "Verdiğin iksir onun hayatını kurtardı. O... o tamamen iyi."

İçimde bir rahatlama hissettim. "Güzel. Annen iyi biri. Nazik biri ve öğrencileri önemseydiği çok açık. Hepimizi."

Rage çenesini sıktı ve sertçe yutkundu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bunu sadece *senin* için yapmadığım anlamına geliyor, Rage." Daha yakına eğildim ve sesim keskinleşti. "Bunu Honor, Noble ve okuldaki hepimiz için yaptım ama en çok da... onun için yaptım. Çünkü *senin* aşağılık, *ezik* amcan kendi karısını korumak için bile savaşıyor."

Kral nasıl olur da korku içinde kaçır ve karısını kaçırlıp saldırıya uğraması için bırakır? O pislığe asla boyun eğmezdim. Asla.

Nabızı boynunda atmaya başladı ve imayı anlamasa bile, iğnelemeyi kastettiğimi biliyordu. Benimle göz hizasında buluşmak için çömelip hırladı. "Hiçbir fikrin yok-"

"Eğer bir şey bilmiyorsam," diye tısladım. "Bunun tek nedeni kimsenin bana ipucu verme zahmetine girmemiş olması. Bana bir parya gibi davranıyorsun-"

"Evet, öyle. *Bunun* tek sebebi Hilal Klanı'nın sadakat konusunda pek de iyi bir sicile sahip olmaması."

Ne. Ne. Cehennem mi? Yine mi bu? Çenem düştü ve öfkemi dizginlemeye çalışarak nefesimi içime çektim. Bunu az önce söylememişti.

"Senin cehaletini çoktan aştım. Orada kal!" Kapıdan geri döndüm ve ellerim titreyerek odama koştum. En üstteki yıllığı kapıdaki gibi, amcamın Rage'in babasına sarılmış fotoğraflarından birini bulana kadar sayfaları çevirdim. Sonra hışımla merdivenlerden indim, hâlâ öfkeliydim, antreden geçip kapıdan çıktım. Rage orada duruyordu, gözleri sarı sarı parlıyordu. Elim uzattım, sınıf resimlerinin olduğu ince cildi Rage'in göğsüne çarptım ve hırladım. "Yalan söyleyen sensin. Hilal Klanı hakkında yanılıyorsun ve gördüğüm kadarıyla benim hakkımda da yanılıyorsun."

Onu iterek geçtim ve Nell'in eşimin izlerini saklamak için hâlâ orada olmasını umarak Harvest'ın yatakhaneğine doğru hışımla ilerledim.

Eğer Rage benim eşimse, kader benden *cidden* nefret ediyor olmalı.

Bölüm 20

Okulun normal, eğlence dolu rutinine ne kadar çabuk geri döndüğüne şOK OLDUM ... sadece küçük bir istisna dışında. Belki de iki.

İlk olarak, Gece Yarısı prensleri hariç tüm öğrenciler yaklaşan Samhain balosunun heyecanıyla çalkalanıyordu. Görünüşe göre, okul programında ve her şeyde basılmıştı.

İkincisi, müdire ortadan kayboldu. Bir zamanlar öğrencilere açık olan ofisi artık kapalıydı ve dışarıda korumalar vardı. Silahları, taktik bıçakları ve her ihtimale karşı yeleklerinde fazladan birkaç şarjörü olan muhafızlar. Görünüşe göre kral sonunda onu bir eşin koruması gerektiği gibi koruyordu.

Misilleme fısıltılarını duymuştum, kralın büyüleri topraklara gittiğini ve ada saldırısının intikamını almak için bazı şekil değiştiren sürülerini öldürdüğünü.

Eşimden hâlâ paketler alıyordum ama Rage'le olan kavgamdan sonra bunlar cazibesini yitirmişti. Noble ve Honor hala yollarımız kesiştiğinde selam verse

de, işleri kısa tuttum ve çağrılarını görmezden geldim. Honor'a Cumartesi derslerimizin bittiğini bildirdim. Kardeşlerin eşimi benden saklamak için bir araya geldiklerini bilmek artık onlarla uğraşmak istemememe neden oldu.

Rage muhtemelen hâlâ klanımın hain olduğunu düşünüyordu ve Şaibeli. *Her neyse.*

Kafeterya kuyruğundaki şakaların ortadan kalkması için taş suratlı görmezden gelmenin sadece bir gün sürmesi gerekti. Sataşmalar da öyle. Adalet'e gelince, onu ne zaman bakarken yakalasam, yüzündeki ifade çatallaşıyor ve sonra arkasını dönüyordu.

Ve Rage... lakabının hakkını veriyordu. Fotoğrafın her ne kadar kızgınlığımı gidermesini ummuş olsam da, görünüşe göre tam tersini yapmıştı.

Peki, tamam. Hepsinin canı cehenneme! İşim bitmişti.

Kaja ve Hasat Klanı kardeşleriyle geçirdiğim zaman bile azaldı. Onları suçladığımdan değil. Muhtemelen kız kardeşlerini neredeyse kaybetmek gibi korkunç bir travmadan sonra iyileşmek için zamana ihtiyaçları vardı. Buna saygı duyuyordum ama birden kendimi çok yalnız hissettim. Çalıştım, derse gittim, çalıştım ve sonra eve gidip sabaha kadar yorganımı başımın üzerine çektim.

Ben de yapabileceklerime odaklandım. Ayrıca, huysuz, güvensiz bir kurt adamdan *ya da dört* kurt adamdan çok daha önemlisi, Samhain balosundan bir gün sonra geleceğimi belirleyecek olan yıl ortası sınavıydı. Öyle ya da böyle, öğretmenlerimin ve diğer öğrencilerin saygısını kazanacaktım; kendim ve klanım için. Çalışmalarım yeni bir amaç kazandı. Kendimi kitaplarıma gömdüm. Her birine. Her gün. Gün.

"Yarınki Samhain için heyecanlı mısın?" Kaja, kafeteryada karşımdaki banka kayarak oturdu. Akşam yemeği resmen bitmişti ve tabağımı ağzına kadar doldurmuştum, o kadar acıkmıştım ki yemek için sabırsızlanıyordum.

Masanın karşısından bana sırtarak, adeta enerjiyle zıplıyordu. "Eee? Öyle misin?"

Saç filesini çıkardım ve çöpe attım. Yarın cumartesiydi, bu da Samhain balosu ve büyük olasılıkla, neredeyse kesin olarak, dostumla karşılaşmak anlamına geliyordu. Artık beni heyecanlandırmayan bir şeydi bu. "Pek sayılmaz."

Uzun bir süre su içtikten sonra hamburgerimi ısırdım, tatlar dilime çarptığında neredeyse . "Ama-bu-çok-iyi."

Kelimeler ağız dolusu yemeğimin etrafında birbirine karıştı ve yutkunup gözlerimi açtım, sadece en iyi arkadaşımın yakınlığından kaçmak için.

Kaja burnumdan beş santim bile uzaklaşmadan bana dik dik baktı.

"Sorun nedir?" Bankta arkama yaslanarak sordum. Soğuk patatesleri ağzıma atıp çiğnedim, çayı dökmesini bekledim ama hiçbir şey söylemeyince ana yemeğe geri döndüm.

Başını salladı ve hamburgerimi işaret etti.

Ne demek istediğini anlamak için aşağıya baktım. Ama hamburger bana iyi göründü.

-İyiden de öte, gerçekten. "Nesi varmış bunun?"

"Hamburger değil." Gözlerini neredeyse kaybolana kadar devirdi ve sonra bana düz bir bakış attı. "Sen."

"Ben ne yaptım ki?" Uyanık olduğu her an hayatına girmemem dışında pek bir şey değişmemişti.

Parmaklarını Formica masanın üzerine vurdu. "Sadece hamburgerini ye, Nai. Sonra konuşabiliriz."

Ses tonu hafifti ama içimde kötü bir his vardı. Yanlış bir şey mi yapmıştım? Son zamanlarda hiçbir şeyi doğru yapamıyormuşum gibi hissediyordum. Son birkaç gündür beni yiyip bitiren yalnızlık duygusu bir kat daha arttı. Memnuniyetle iç geçirmeden önce tabağımdaki her lokmayı hızla yedim. "Güzel bir burgerdi."

"Evet, üçü de." Kadın homurdandı ve başını kapıya doğru salladı.

Kalama dışında kafeterya boştu ama ayrılışımızı tartışacak değildim.

Sonbaharın serin havasına çıktık ve ben kıkırdadım. "Pekâlâ, bana neler olduğunu anlat. Artık anlaşılabiriz."

"İşte bu kadar," diye mırıldandı Kaja, yüz ifadesi gergindi. "Ne olduğunu bilmiyorum. Artık *kendin* gibi görünmüyorsun. Hayalet gibisin, hep ders çalışıyorsun, hep meşgulsün. O geceden beri... artık buraya gelmiyorsun."

"Bekle bir dakika. Ne demek *o gece*?" Beynim durumu değerlendirirken zaman kazanmaya çalıştım. Kızgın mıydı? İncinmiş miydi? Ne kadar kötü batırmıştım? Ben sadece onları rahat bırakmaya çalışıyordum.

"O gece... hani şu kendini *bir yıllığına* kan borcuyla karanlık bir büyücüye bağlayarak hayatımı kurtardığın gece." Konuşması uzadıkça omuzları daha da çöktü. Sonunda bana küçük bir gülümseme sundu. "İşte o. Geri çekildin."

Başımı yana eğdim ve salladım. "Uzaklaştığımı mı düşünüyorsun? Kimsenin beni etrafta istemediğini sanıyordum. Rage ve Geceyarısı çocukları benden nefret ediyor çünkü amcamın babalarını öldürdüğünü düşünüyorlar. Neredeyse ölüyordun, bu yüzden muhtemelen ailenle vakit geçirmek istiyorsundur. Nolan iblis dölü ve ben... başa çıkmaya çalışıyorum. Sayılır."

Kaşlarını çattı ve elime uzandı. "Nai, eskiden her zaman gelirdin, ya şimdi? Sadece sabahları ve Nell'in izlerini kapatmasına yetecek kadar bir süre." Başını salladı ve zorlukla yutkundu. "Sen... sen bana kızgın mısın? Kan borcu yüzünden kızgın olduğunu düşündüğüm için seni rahat bırakıyordum. Pişman olduğunu."

Başımı salladım, yanlış anlamasına şaşırmıştım ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. "Hayır. Hiç de değil. Seni kurtarığma asla pişman olmam." Onu bir kez daha kendime çektim.

yanlamasına sarılmak. "Sen benim en iyi arkadaşısın. İkinci F'nin 'sonsuz kadar' anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Burnunu çekti ve bu ses kalbimin bütün tellerini kopardı. "Biz..."

Ben... bana kızacağından korktum."

Kıkırdadım, acısı komik olduğu için değil, tüm bu yanlış anlaşılma çok çılgınca olduğu için. Zayıf başa çıkma becerilerimle yüzleştiğimde içimden bir rahatlama aktı. İncindiğim için herkesi dışarıda bırakmıştım ama belki de her şeyi ortaya dökmek daha iyiydi.

"Hayır." "Sana zerre kadar kızgın değilim. Senin ve kız kardeşlerinin iyileşmek için birlikte zaman geçirmek istediğinizi ya da buna ihtiyacınız olduğunu düşündüm. Çünkü-" Omuz silktim. "-Okul terapi hizmeti vermiyor."

Kaja kıs kıs güldü. Beni sımsıkı kucaklarken fısıldadı, "Sen bir belgeselsin. Ayrıca sen benim de en iyi arkadaşısın. Ve seni her zaman yanımda istiyorum."

Bir daha düşündüm de, alfa kral parayı alıp kendi terapistini tutabilir. Benim Kaja'm vardı.

"Hadi gidip pizza sipariş edelim," dedi Kaja, beni Hasat yatakhanesine doğru çekerek. "Nell ve Rue da muhtemelen yatıya kalmak isteyeceklerdir. Kızım, sakın senden ayrı kalmaya ihtiyacımız olduğunu düşünme. Bize kalırsa, hepimiz aynı sürünün parçalarıyız."

Her birimiz diğerinin koluna girmiş, onun yatakhanesine doğru yürürken yine gözlerim yaşardı. Kapıdan içeri girdik ve hem Rue hem de Nell çılgık atarak beni karşılamak için öne atıldılar.

"Nai döndü!"

Nell kahkahalara boğuldu.

Rue, "Yarın hep birlikte Samhain'e gitmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Oh, kahretsin.

Balo yarındı ve benim elbisem yoktu.

Kaja'nın yatağının kenarında duran boş beyaz elbise kutusuna baktım, benim için açtığı kırmızı ipek kurdele şimdi yerdeydi.

Kartı göğsüme bastırdım ve nefesimi dizginlemeye çalıştım.

GÜZEL BAYAN BLUE,

Bu gece bunu giy ki seni bulabileyim.

-Eşin

"ÇOK ROMANTİK," diye Kaja.

Parmak uçlarımı koyu mavi ipeğin üzerinde gezdirdim, etek ucuna yakın bir yerde deniz mavisine dönüştü.

"Bu psikotik," diye cevap verdim.

Nell ve Rue endişeli bir bakış atarak, açıklama yapmam gerektiğini hissettirdiler.

Başımı salladım. "Gerçek hayatta eşim olmaktan gurur duymuyor, sadece gizli köşelerde ve ay ışığı koşularında. Kendimi gizli bir metres gibi hissediyorum."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve boğazımı tıkadı. *Büyücü Anne, çok fazla önemsiyorum.* Kendimi inandırdığımdan daha fazla.

Öfke.

Adalet.

Beni *tanıyorlardı.*

Eşinizin başka bir klandan olmasının ideal olmadığını anlıyordum - hatta büyük bir suçtu - ama o zaman neden güzel elbiseyle uğraşasınız ki? Neden kutular dolusu yiyecek? Neden tüm Geceyarısı prensleri yer değiştirmeme yardım etsin? Neden tüm bunları *yapıp* beni hâlâ karanlıkta tutuyorlar?

Onun oyunlarını oynamaktan bıkmıştım. Bundan sonra ya hep ya hiç olacaktı. Bu gece, yeşil gözlü Gece Yarısı çocuğuma seçim yapmasını söyleyecektim. Ya birbirimize karşı dürüst olacaktık, birbirimize güvenecektik ya da.. güvenmeyecektik. Eğer kimliğini paylaşmazsa, o zaman işim biterdi. Ben Hilal Klanı'nın Nai'siydim ve zamanıma degecek hiç kimse benimle birlikte olmaktan utanmazdı.

"Sürümüzden bir kız geçen yaz kaderindeki eşini buldu." Kaja'nın sesi kısıktı ve bana titrek bir gülümseme sundu. "Hiç bu kadar mutlu ve coşkulu birini görmemiştım. Ondan birkaç yaş büyüktü ve herkes neden bir eş seçmediğini merak ediyordu. Bunu biliyordu da kızın büyümesini mi bekliyordu bilmiyorum ama kız on sekiz yaşına bastığında doğum günü partisinde onu öptü ve bütün o beyaz kelekler kızın omuzlarına kondu... *İnanılmazdı.* Birbirlerine ışık saçıyorlar ve en havalı şey de birbirleriyle telepatik olarak konuşabilmeleri." İçini çekti ve ekledi: "Tüm sürümüz üç gün üç gece boyunca aralıksız parti yaptı; onlar adına çok mutluyduk."

Sessizlik çöktü.

Göğsüme hüzünlü bir melankoli duygusu yerleşti, bir kayıp acısı. Bu hissi uzaklaştırmak için derin bir nefes aldım ve boğazımı temizledim. "Buna asla sahip olamayacağım."

Kaja yanıma geldi ve kollarını bana doladı. "Hayır, çok üzgünüm çünkü bunu hak ediyorsun."

Sarıldık ve Nell ile Rue mırıldanarak onayladılar ve sonra arkamızdan gelip kollarını bize dolayarak beni ortada sıkıştırdılar.

"Belalı bir dövüşçü olduğun için bir ödülü de hak ediyorsun," dedi

Nell. Rue yumuşak sesiyle söze karıştı. "Ve verdiğin sözleri tuttuğun için."

Kaja gözlerini devirerek, "Kutsal Büyücü Ana," diye takıldı. "Dursan iyi edersin, yoksa kafayı sıyırıp Mallory'yle arkadaş olacak, o zaman halimiz nice olur?"

Güldüm. "Bunun olmasına imkan yok."

Grup kucaklaşmamız dağıldı ve ben kalbim sevgiyle dolup taşarak Hasat kızlarının her birine baktım. "Sizler en iyisisiniz."

"Sen de oldukça iyisin." Kaja mavi ombre elbisemin içinde beni inceledi. "Peki, bunu yapmaya hazır mısın?"

Nell saçlarımı bir kez daha maviye boyamıştı ve sırtımdan aşağıya bir şelale gibi dökülüyordu. Buklelerimle birlikte, omzu açık kollar açıkta kalan elemental izlerimi gizliyordu - bunu planlamış olsaydım daha iyi olurdu. Maskeler klan işaretlerimizi saklıyordu ve yılın başındaki balodan yana ilk kez Nell'den eş işaretimi bırakmasını istedim. Rage ya da Justice'in ona bağlı olmaktan utanmadığımı görmesini istiyordum. Eğer o da aynı şeyi hissetmezse, artık ne odun koşusu, ne maskeli balo, ne de başka bir şey olacaktı.

Uzanıp beyaz incili ve mücevherli maskemi taktım ve kızlarla birlikte dışarı çıktım. Her ne yaşadıysak bitmişti. Arkadaşıma haberi verme zamanı gelmişti.

Bu gece tüm ada sihirle parlıyordu. Fenerler ve mumlar her yolu aydınlattı. Öğrenciler ve öğretmenler şık giyinmiş, gülüyor ve şakalaşıyorlardı. Herkes şık giyinmişti, muhafızlar bile. Elllerinde kılıçları, siyah maskeleri ve smokinleriyle patika yolda nöbetçi gibi duruyorlardı.

Dark Row'dan döndükten sonra Justice maskeli baloyu bir daha sormadı, burada olacağımdan emin olmak için takip etmedi. Beni hayalete çevirdi,

Bu da bu geceyi daha da kolaylaştırdı.

Nolan'la öpüşmeyeceğimden emin olmak için maskeli kadehe bir damla kan verdikten sonra, maskeli adam seslerimizi büyüledi ve sonra avluya adım attık.

Tavan geri çekilmişti ve parıldayan yıldızlarla dolu bir gökyüzü ortaya çıkmıştı. Bir hoparlör sisteminden yavaş bir müzik çalıyordu ve ben kalabalığı taradım.

Bu parti daha büyüktü. Çok daha büyük.

Saymaya başladım ve bunların sadece öğrenciler olmadığını fark ettim. Burada iki yüzden fazla insan olduğuna göre, sürüler bazı üyelerini adanın dış mahallelerinden göndermiş olmalıydı.

"Diğer kardeşlerimiz ve sürü arkadaşlarımız da bu gece burada. Genelde Samhain'de maskeli balo yapılmaz ama prensler böyle bir kural koydu. Artık nedenini biliyorum." Kaja göz kırptı.

Bu ifade kalbimi sızlattı ve içimi ateşle doldurdu. Gece Yarısı prenslerinden biri benim eşim olmaktan o kadar utanıyordu ki, kardeşlerini baloyu maskeli balo yapmaya ikna etmişti, böylece benimle görünmek zorunda kalmayacaktı.

"Ben büyücü şarabı almaya gidiyorum!" Nell, Rue'yu da peşine takarak uzaklaştı. Kaja kolunu benimkine doladı: "Dans etmek ister misin?"

İç karartıcı düşünceleri uzak tutmaya çalışarak ona sahte bir gülümseme verdim. "Elbette."

Kalabalık dans pistinin ortasına doğru ilerledik ve Kaja kollarını sallayarak ritimle birlikte dönmeye başladı. Ben de eğleniyormuş gibi görünmeye çalışarak sallanıyordum ama kendimi kaptıramıyordum. Bir adam aramıza girip onu dansa kaldırdığında, ona içten bir gülümseme ve baş parmağımınla onay verdim.

"Sonra görüşürüz," diye bağırdım ve dans pistinden kaçtığım için minnettar bir şekilde kaçtım.

Havaya ihtiyacım vardı. Büyük insan kalabalıkları ve sosyal nezaket bana göre değildi. Samimiyetsizlik ve politikacılık da bana göre değildi. Verandaya giden yolu bulup açık kapılardan dışarı çıktım ve gecenin serin havasını içime çektim. Belki Alfa Akademisi bana göre değildi ama sürüm için buna katlanacaktım.

Onu duymadan önce hissettim, arkamda bir varlık vardı. "Geldin," dedi.

Bu . Yaklaştı, yakınlığı tüylerimi diken etti.

Bir mıknaşın çiftine çekildiği gibi, döndüm ve onunla yüzleştim.

Dostum.

Nefesimi içime çektim, onu azarlamaya, sözünü kesmeye hazırdım. Bunu yapamayacağımı, yapmayacağımı söylemem gerekiyordu. Ama sonra bakışlarım sol eline kaydı.

Eş izleri.

Onları saklamıştı. Herkesin görmesi için sergiliyordu.

O kadar şaşırmıştım ki bana uzandığında ona izin verdim. Beni kollarının arasına aldı ve sonra dans etmeye başladık. Melodi çatıdan ve açık kapılardan dışarı süzülüyordu ve elini belime bastırarak beni daha da yaklaştırdı. Başımı göğsüne yasladım.

Eve. Montana gibi, sürü gibi, geleceğim gibi hissettirdi. Gözlerimden yaşlar süzüldü çünkü bu bir yalan gibi geliyordu. Bana kim olduğunu söylemediği sürece, bu bir yalandı. Bu oyunları oynamayacaktım. Artık oynamayacaktım.

Göğsünü geri çekerek, gözlerinin içine bakmak için çenemi yukarı kaldırdım. "Bu bana son dokunuşun olacak. Bunu yapamam." Sesim Sarsıldı ama güçlü durdum. Gözleri büyüdü ama konuşmamı bitirmeye kararlı bir şekilde devam ettim. "Benimle oynadın. Benden utanıyorsun. Ya da bana güvenmiyorsun. Her iki durumda da, bunların hiçbirini hak etmiyorum."

Hayatımda yaptığım en zor şey olmasına rağmen ondan uzaklaştım.

Öne doğru sendeleyerek bana doğru uzandı, "Seninle olmak istiyorum Nai, ama

."

"Ama sen bir Geceyarısı prensisin ve sürün benimkinden nefret ediyor," dedim,

Başımı sallayarak.

Bakışlarını tuttum. Bana baktı, olduğu yerde donup kalmıştı, dudakları ayrılmıştı.

Nefes verdim ve sonra fısıltıyla devam ettim. "Sen ya Öfke'sin ya da Adalet. Hangisi olduğundan emin değilim ama gerçekten önemli değil. Eğer birlikte olamayacaksak, bunun sona ermesini istiyorum."

Titredi, ellerini yumruk yaptı ve gözleri sarıya döndü. İlk kez korku içinde birkaç adım geri çekildim.

Bana saldıracak mıydı? Karanlığı taradım ama bahçenin bu köşesinde sadece biz vardık.

Başını salladı ve ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı. "Kurdum bana kızgın. Beni ele geçirmeye çalışıyor ama sana asla zarar vermem Nai."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Zaten yaptın." Omuzlarım yenilgiyle çöktü. "İşimiz bitti."

Hırladığında onu görmezden gelerek gitmek için döndüm.

Hareket ettiğini duydum, aramızdaki boşluğu geçtiğini hissettim ve sonra beni kendine çekti. Sırtımı göğsüne yasladım, kolları belimi sardı.

"Yanılıyorsunuz. İşimiz asla bitmeyecek."

Sıcak nefesi boynumu okşadı, dizlerimin bağı çözüldü. Elinden kurtulabilirdim ama bunu yapmak istemedim.

"Sen benimsin," dedi, sesi sertti. Nefesi sığlaştı ve göğsü her kabarışta sırtıma bastırdı. "Büyücü Ana, ben... ben sana çok aşığım."

Açıklamasının şoku içimden geçerken nefesim kesildi ve kalbim kanatlanıp uçmaya başladı.

O... beni *seviyor* muydu?

Kollarında döndüm ve ona baktım.

"Senden uzakta olmak fiziksel olarak acı veriyor." Gözlerini kapadı ve hırıltılı bir nefes çekti. "Tek düşündüğüm sensin. Yaptığım her şey seni korumak için. Yiyecek kutuları, orman koşuları için seninle buluşmak, iyileştirici serum aldığından emin olmak ve geceleri yatakhanein etrafında nöbet tutmak, Nai... sen benim *her şeyimsin*."

Whoa.

Whoa.

Whoa.

"Ama... beni görmezden geldin, çok acımasız davrandın," diye sızlandım.

Kaşlarını çattı. "Onunla savaşmaya çalıştım. İnsan yanımda seni uzaklaştırmaya çalıştı. Yeterince acımasız olursam, senden nefret etmek için yeterince neden bulabilirim diye düşündüm... ama yapamıyorum. Savaşmayı bıraktım."

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı. "Lütfen..." diye fısıldadı.

Savunmasını bitirmesini bekledim. Ne istediğini öğrenmek için bekledim ki ona verebileyim.

Gözlerini açtı ve canlı yeşil bakışları benimkilere kaydı. "Lütfen, sana göstermeme izin ver."

Gerçekten mi?

Sersemlemiş bir halde, başını eğip maskesini çıkarırken dudaklarımı aralayarak izledim.

Çenesini kaldırdı ve gözyaşları gözlerimi yaktı.

Öfke.

Büyücülerin Kutsal

Annesi. Eşim Rage'di.

"Senin olmanı istedim," diye fısıldadım, neredeyse gerçeği itiraf etmekten korkuyordum. Ayak parmaklarımda ucunda yükselip parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim ve sonra

yutkundü. "Sen olduğun çok mutluyum."

Hırladı, içimde arzunun alevlenmesine neden olan alçak, sahiplenici bir ses. Kalçalarını kavradı ve beni çekti. "Sana ihtiyacım var."

Parmaklarını saçlarıma geçiren Rage, boynumu ortaya çıkarmak için başıımı eğdi. Burnunu nabzımın attığı tarafta gezdirdi ve sadece hassas etimi ısırmak için durdu. "Sürün hakkında, amcan hakkında, her şey hakkında söylediklerim için özür dilerim. Çok özür dilerim."

Bakımlarına, öpücüklerine ve tenime karşı sıcak nefeslerine devam ederken nefesim sığlaştı. Dişleriyle tenimi sıyırdı ve kalçaları hareket etti.

Daha fazlası için çaresizce inledim. "Rage, lütfen," diye nefes nefese kaldım.

Sıcak dili kulağımın dışında gezindi ve sonra etli kısmı dişlerinin arasında emdi. Her saniye acı ve zevk doluydu.

"Öfke..." Ceketinin içine uzanarak tırnaklarımı sırtında gezdirdim ve inledi. Arzu ve ihtiyaç içime işledi. "Öp beni."

Dudakları dudaklarıma çarptı ve alt dudağımı ısırdı. Ona açıldım ve dillerimiz birbirine karıştı. Parmak uçlarını tenimde gezdirdi... kollarımda, omzumda ve sonra göğsümün kabarıklığında.

Derimin altında ısı ve büyü vızıldarken sırtımı dikleştirdim ve ona sarıldım.

Rage sırtım duvara dayanana kadar beni geriye doğru yönlendirdi. Ona daha iyi erişim sağlamak için başımı eğdim. Öpücüklerini boynuma bastırdı ve saniyeler önce okşadığı yeri yaladı. Zihnim şehvetle bulandı ve daha fazlası için çaresizce onu daha yakına çektim.

"Seni özledim," diye mırıldandı göğüslerime karşı ve sonra sertçe içine çekti. "Kokunu." İnledi ve arzum bir ihtiyaç cehennemine dönüştü. "Nai," diye homurdandı, elbisemin korse kelepeleriyle uğraşırken göğüslerimin arasını öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye nefes nefese kaldım.

Omzumu öptü ve ben de ceketini kollarının üzerinden ittim.

Elbisemin ilk tokası açıldı, ama ben şehvet sersemliği içinde o kadar kaybolmuştum ki, çok geç olana kadar işaretlerimi hatırlamıyordum.

Vücudu benimkine karşı sertleşti ve sonra geri çekildi, bakışları göğsümde sabitlendi. "O da neydi?"

Frick. Frick. Frick.

Ateş izim. Tam göğüslerimin arasında, az önce öptüğü yerde.

Onu ittim. "Yok bir şey."

Hırladı. "Bana yalan söyleme."

Hayır, söylemedin. Yalan söylemek senin göbek adındı, hala da olabilir.

Sertçe yutkundum ama hiçbir şey söylemedim.

Kaşlarını çattı ve bakışları elbisemin derinliklerine, su izimin olduğu yere kaydı.

Üst kısmı yukarı çektim ve tokayı yeniden bağladım.

"Nai..." Sesi alçaktı ve panikle karıştı. "Kaç işaretin var?"

"Ne fark eder ki?" Savunmacı bir şekilde

tersledim. Gözleri büyüdü ve sertçe yutkundu.

"Görüyorum ki yine bir şeyleri paylaşmamana geri döndük," diye güldüm, alaycı ve ısırgan bir sesle. Sonra döndüm ve boynumun dibindeki izi göstermek için saçımı kaldırdım. "İşte böyle. Şimdi hepsini gördün."

Onunla tekrar yüzleşmek için döndüm, ama kendini beğenmiş ya da kibirli bir ifade yerine

... Rage dehşete düşmüş görünüyordu.

Beklediğim gibi değil.

"Nesin sen?" diye fısıldadı, sesi hayret ve korkuyla doluydu; geniş gözlü ifadesi duygularını vurguluyordu.

Sözleri bana çarptı ve beni derinden sarstı. Neyim ben?

İşaretleri bir kez bile bu ışıktaki görmemiştim... beni *farklı* kılacak bir şekilde. Bunu nasıl sorabilirdi? Sanki ben bir *yaratılmışım* gibi, bir kurt değiştirici ve alfa varisi değilmişim gibi.

Gözlerim yaşlarla doldu, görüşümü bulanıklaştırdı ve ondan hızla uzaklaştım, çimenlere ve ormana doğru koştum. Topuğumun arkası kırıldı ama umurumda değildi. Buradan defolup gitmem gerekiyordu.

"Hayır!" Rage bağırdı. "Özür dilerim!"

Ama bu sefer özrü çok geç geldi.

Bölüm 21

SABAH GÜNEŞİ pencereden süzülüyor, istenmeyen bir sevgili gibi tenime sürtünüyordu. Bugün için hazır değildim. Ya da herhangi bir güne. Bu nasıl gerçek olabilirdi?

Rage benim dostum.

Sıcak gözyaşları göz kapaklarıma battı ve onları kırıştırarak uzaklaştırdım. Doğrulduğumda, dün gecenin anıları içimde çalkalandı ve midem sıkıştı. *Dostum* Rage'le dans ettiğimiz, öpüştüğümüz, birbirimize *güvendiğimiz* o güzel an... Aşkını itiraf etmişti. İkimiz de eş işaretlerimizi gururla takıyorduk... ama sonra, bu garip işaretler yüzünden hepsi yok oldu.

Şimdi bile sesinin zihnimde yankılandığını duyuyorum.

Nesin sen?

Göğsümde beni farklı ilan eden iğrenç yara izleri gibi duran elemental izlere baktım. Onları istemedim.

Ama bunlar neydi? Diğer öğrencilerin hiçbirinde yoktu; babamda da yoktu.

Ben bir ucubeyim.

Saçımı tepeden düğümledikten sonra dişlerimi fırçaladım ve önümüzdeki güne odaklandım.

Bu geceki yıl ortası oyunlarından sağ çıkmam gerekiyordu yoksa Alfa Akademisi'nden atılacaktım. Eğer bu olursa, Crescent Klanı'na liderlik etmeme izin verilmeyecekti. Nolan devralacaktı. Bunların hiçbirisi bir seçenek değildi.

Öfkeli bir hırıltıyla lavaboya tükürdüm.

Rage'in canı

cehenneme.

Nolan'ın canı

cehenneme.

Siktir et bu işaretleri!

Nolan'ın mutfakta olma ihtimaline karşı eş izimin üzerine biraz kapatıcı sürdüm. İhtiyacım olan son şey, kader arkadaşı çiftin yarısı olduğumu bilmesiydi. Planım: kahvaltı etmek ve ardından arkadaşlarımla bu gece için tatbikat yapmak üzere Hasat Koğuşu'na gitmek.

Dar bir atlet ve spor ayakkabılarımı giymeden önce yoga pantolonumu giydim. Mutfaka girdiğimde kayarak durdum. Evet. Nolan adada oturmuş yemeğini yiyordu. Beni gördüğünde kaşları çatıldı.

"Bu gece için hazır olduğunu düşünüyor musun?" diye hırladı.

İç çektim. Onun saçmalıkları için havamda değildim. Dün gece uyuyana kadar ağlamıştım. Neden tüm öğretmenlerin önünde hayatım için savaşmadan önce huzurlu bir kahvaltı yapamıyordum?

"Kesinlikle." Ona sırtımı verdim ve yulaf ezmesi için dolabı açtım. "Öyle mi?"

Keskin bir nefes alarak tısladı.

Ha! Belki de evren onun eline bir çentik ya da kesik atmıştı.

Tam bir intikam.

Ama arkamı döndüğümde, benden birkaç santim uzakta, yüzü benimkinin önünde duruyordu. Bana dik dik bakan Nolan'ın burun delikleri açılmıştı ve gözleri kocaman açılmıştı.

İrkilerek geri sıçradım ve dolaba çarptım. Elimini göğsümün üzerine koyarak gürleyen kalbimi yavaşlatmaya çalıştım. "Tanrım, psikopat. Beni korkuttun!"

Yavaşça bana doğru uzanırken gözleri sarıya döndü.

"Ne. Bu. Bu mu?" Parmağını arkaya dokunacakmış gibi kıvrarak boynumu işaret etti.

Frick.

İşaretim. Boynumun dibindekini unutmuştum ve saçımı çok yukarıdan bağlamıştım.

Uzattığı elini tokatlayarak uzaklaştırdım, sonra saçlarımı aşağıya doğru çektim ve yanından geçerken boynumu örtmesine izin verdim. "Nell üzerimde işaret sahteciliği yapıyordu."

Böyle bir şey var mıydı? Bilmiyordum, ama umarım alırdı.

Kıkırdadı ve başını salladı. "Dikkatli olsan iyi olur. Eğer seni ya da onu yüksek bir büyücü gibi görünmeye çalışırken yakalarlarsa, bu sadece bela anlamına gelir."

Gözlerim büyüdü, neredeyse başımdan ve boğazım kurudu. Zorla yutkunduktan sonra ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Nolan aptalmışım gibi başını salladı. "Akşama görüşürüz *kuzen*."

Adanın tezgahına oturdum ve soğuk yulaf ezmeme göz kırptım.

Yüksek büyücü mü? Neden böyle düşünsün ki?

Tabii... Yutkundum ve mideme bir taş oturdu.

Yüksek büyücülerin böyle işaretleri var mıydı?

Tam o sırada, Kaja'nın sesi ön koridordan içeri girdi. "Alo? Kapı kilitli değil. İçeri geliyorum."

Korkunç işaretleri aklımın bir köşesine ittim. Her şey sırayla. Yıl ortası oyunlarını atlatmam gerekiyordu. Yarın kütüphaneye geri dönecek ve bu işaretler hakkında bir şeyler bulacaktım. Belki siyah kapının ardındaki kadın bana yine yardım edebilirdi.

"Buraya!" En iyi arkadaşıma bağırdım.

Kaja, Amerikan futbolu oyuncusu ya da savaşa giden bir savaşçı gibi her iki gözünün altına kalın siyah bir boya sürmüştü halde belirdi.

Onu görünce tüm sorunlarımı unutarak kahkahalara boğuldum. "Çok mu fazla?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Sırıtarak başımı salladım. "Hayır, bu mükemmel."

Ellerini kalçalarına koydu ve gözlerini kıstı. "Çok doğru. Canlarına okuyacağız ve isimler alacağız."

Risklerin ne kadar yüksek olduğunu bilerek başımı salladım.

"Hey, dün gece seni hiç bulamadım. Neden erken çıktın?" diye sordu, kaşlarını çatarak yanıma sokuldu.

Gözlerim koridora kaydı ve o da bana anlayışlı bir bakış attı. Nolan dinliyor olabilir.

"Hadi gidip benim evimde antrenman yapalım," dedi. "Maçlar gün batımına kadar başlamayacak. Kiminle takıldığın hakkında sohbet etmek için bolca vaktin olur."

Başımı salladım ve soğuk yulaf ezmemi aldım. Sonra Hasat Koğuşu'na doğru yürüdük.

Burası benim ikinci evim gibiydi. Yanık turuncu perdeler, yüzü kitapta olan Fiona, ya okuyan ya da yazan sessiz Rue. Hizmetçi personel bile. Herkes beni tanırdı.

Ama bu sefer farklıydı.

Eşiği geçer geçmez korku tenimi diken diken etti ve havayı doldurdu. İçimdeki sinirler çalkalandı ve donakaldım.

"Yukarı bakmalısın!" Fiona, oturma odasındaki halının üzerinde sırt üstü yatan Nell'in başında durarak havladı. "Düşmanınız ağaçların arasında olabilir ve çok geç olana kadar onları göremezsiniz."

Vay be.

Mobilyalar duvarlara itilmişti, sehpa gitmişti; tüm oturma odaları bir savaş alanına dönüşmüştü. Fiona bu yıl mezun oluyordu, o yüzden bu işi özellikle ciddiye aldığını biliyordum.

Nell ayağa fırladı ve kız kardeşine ters ters baktı. "Ben hallederim! Bunu geçen yıl da yapmıştım, hatırladın mı?"

Fiona güldü, sert, kırılğan, alaycı bir sesle. "Birinci sınıflara üst sınıflardan çok daha kolay not veriyorlar."

Ouch.

"dedim." Nell döndü ve çatık kaşları yerini gülümsemeye bıraktı. "Oh, Nai burada. Selam kızım."

Nell kız kardeşinden ayrılarak ona ters ters baktı, görünüşe göre varlığımın getirdiği dikkat dağınıklığına minnettar olmuştu.

Rue ve Nell beni selamlamak için yanıma gelirken Fiona ve Mele beni görmezden gelerek tartışmaya başladılar.

"Dün gece nereye gittin?" Nell sordu.

Rue başını yana eğdi ve ekledi, "Yurdun arka kapısında kırık topuklarını görene kadar endişeliydik."

Derin bir nefes aldım. Bu kısmı içimden atmam gerekiyordu. "Rage benim eşim. İtiraf etti."

Çeneleri düştü ve gözleri açılan tüm kız grubuna sessizlik çöktü. Bir nefes çektim, ardından bir nefes daha çektim ve sonunda teker teker şoku atlattılar.

"Adalet olduğunu sanıyordum," dedi

Rue. Nell sırtıttı. "Rage olduğunu biliyordum."

"İyi misin?" Kaja bana doğru uzandı, gözleri kısılmıştı.

Onlara daha fazlasını anlatmak istedim, işaretleri ve sorusunu: *Sen nesin?* Sözleri, kendimi boş hissedene kadar ruhuma işledi.

Ama onlara şimdi söylersem duygusal bir enkaz haline gelirdim ve bu geceye konsantre olmam gerekiyordu. Her şey sırayla. Onlara her şeyi yarın anlatacaktım.

"Ben iyiyim. Ama.. sonu iyi bitmedi," diye itiraf ettim.

Kaja sarılmak için beni kendine çekti. Sonra Nell ve Rue da katıldı ve hepimiz birbirimize sarıldık ve gözlerimden yaşlar süzüldü.

Fiona'nın sesi aşk toplantımızı .

"Nai, sıra sende!" diye bağırdı.

Ayrıldık ve ben başımı sallayarak gözlerimi sildim. Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı. Hazır olsam da olmasam da maçlar olacaktı. Kazanmaya ihtiyacım vardı.

Halının ortasına yürüdüm ve Fiona bana baktı, gözleri sapsarıydı.

"Sizi kırmaya çalışacaklar," diye uyardı. "Sayıca az olacaksınız. Nolan size yardım etmeyecek, bu yüzden daha akıllı olmalısınız."

Vay be.

Fiona çok korkutucuydu ama sevgisini böyle gösterirdi. Hepimizin en iyi halimizi görmesini isterdi, benim bile. Bunca yıl bir kız kardeşim olsun istemiştım ve artık vardı. Beş tane. Harvest kızları benim sürümdü.

Başımı salladım, ağırlığımı tekrar savunma pozisyonuna kaydırırken kollarımı gard pozisyonuna getirdim.

Fiona duruşumu değerlendirdi ve sonra bakışları kaydı. Döndüm.

Çok geç.

Bantlanmış bir un çuvalı sırtıma çarptı ve bir hırıltıyla dizlerimin üzerine çöktüm.

"Kafanın arkasında gözlerin olması lazım!" Fiona hırladı. "Tekrar dene!"

Ayağa kalktım, duruşumu başka bir darbe için hazırladım. Bu kızlara sahip olduğum için Ana Büyücü'ye şükürler olsun.

Bu gece içindeki her şeyi test edecektim ve şifa büyücüleri yoluma çıkan her kurda merhamet etsin.

"HOŞ GELDİNİZ, ÖĞRENCİLER!" Müdire Elaine, kampüsün doğu tarafındaki ormanın açıklığında duruyordu ve sesi sihirle güçlendirilmişti.

Güzel ve sağlıklı görünüyordu ve bundan kişisel bir gurur duymaktan kendimi alamadım.

"Ve hoş geldiniz klanlar ve saygıdeğer konuklar," diye ekledi.

Aynen böyle, kendime olan güvenim neredeyse sıfıra indi. Kalabalığı tararken içindeki sinirler çalkalandı. Adanın dış sınırlarından gelen kurtlar bir arena gibi yükseltilerde oturuyordu. Hasat Klanı, Gece Yarısı, Şafak Vakti, her

benimkinden başka. Bakışlarım, aralarında alfa kralın da bulunduğu, yüksek bir platformda oturan Yüksek Büyücü Konseyi'ne takıldı. Onlar neden buradaydı?

Arkalarında, havada asılı duran, yüz metrelik devasa beyaz bir örtü fon olarak kullanılıyordu. Nazik büyücü dedeye gülümsedim ve sonra müdire tekrar konuşmaya başladı.

"Alpha Prep'te, her klan için en baskın, savaşa hazır alfabayı yetiştirmekten gurur duyuyoruz."

Öğrenciler gururla başlarını akrabalarına doğru eğerken, açıklığın etrafında duran sürüler onaylarını haykırdı.

Nolan ve ben tek başımıza duruyorduk, hiçbir sürünün umurunda değildik.

"Öğrencilerimizin becerilerini geliştirmek amacıyla yılda iki kez uygulamalı sınavlar yapıyoruz." Müdire bize döndü. "Bu sınav elemental gücünüzün bir göstergesidir. Sizi sürünüzdeki diğerlerinden, kraliyet kanı taşımayanlardan ayıran güç."

Kalabalıktan bir kükreme daha. Bir sıra muhafız bize yaklaştı, renkli yelekler dağıtmaya başladı ve bana Nolan'ınkiyle aynı renkte, parlak yeşil bir yelek verildiğinde mideme bir taş oturdu.

"Bu test için, evinizdeki diğer varislerle bir takımda eşleştirileceksiniz," dedi cesurca.

İki kişiydik. Sadece iki . Gece yarısı dört kişiydik.

Hasat kızlarında *beş* tane vardı.

Ve Daybreak'in, kız kardeşlerini kaybetmiş olsalar bile, *üç tane* vardı.

Sayıcı tamamen azdık ve ben lanet olası Nolan'ın takımındaydım. Şansımızı düşünürken nefesim daraldı. Sırtımdan bıçakla beni Nolan ... yani adil değil. Ama Nell'in her yıl bir şeyleri değiştirdiklerini söylediğini hatırlıyorum.

O ve Geceyarısı varisleri mavi yeleklerini giyerken Rage'in bakışlarının birkaç metre öteden beni yaktığını hissettim ama ona bakma zevkini tattırmayacaktım. *Aklını oyunda tut, Nai.*

Daha sonra dört muhafız alana girdi, her birinin elinde yeleklerimizle uyumlu kırmızı, mavi, sarı ve yeşil renklerde birer bayrak vardı.

"Yıl ortası uygulaması Bayrağı Yakala, büyülü versiyonu." Müdire gülümsedi ve sürüler yine çılgına döndü. Nell ve Fiona boyunlarını uzatarak tecrübeli göründüler ve Nolan bile ayak parmaklarının ucunda zıpladı.

Ben ise şaşkın şaşkın havaya bakıyordum. Nolan takımımıdayken nasıl bir şey yapacaktım?

Neden takımları eşit şekilde karıştıracaklarını düşündüm bilmiyorum.

Muhafızlar daha sonra bayrakları saklamak için ormana doğru kaçarak gözden kayboldular.

Okul müdiresi, "Bu, gerçek bayrakları ele geçirmekten ziyade, bölgenizi savunurken ve diğer takımların bayraklarını ararken becerinizi sergilemekle ilgili" dedi.

Tamam... Bir nebze olsun rahatlayarak nefes aldım. Yani... bayrağımız alınmış olsa bile, onu savunmak için birazcık iyi bir sihir gösterebilirim, kovulmamam gerekirdi.

"Şimdi, dikkatle dinle." Sesi uğursuz bir uyarıyla alçaldı. "Kurallar, bir öğrenci arkadaşınıza sebepsiz yere açıkça saldıramayacağınızı açıkça belirtiyor, ancak bölgenizi veya hayatınızı *gerekli olan her şekilde* savunabilirsiniz ve savunmalısınız."

Bu da ne?

Nolan sırtarak bana baktı, tükürüğü dişlerinin üzerinde parlıyordu.

"Aynı takımdayız," diye tısladım.

Sürüngen.

"Bu savaş benzeri senaryo zayıfları güçlülerden ayırıyor." Sesi, belki de bu cümleye inanmıyormuş gibi boştu. Bir nefes aldı ve ardından, "O yüzden dikkatli olun ve temiz bir oyun oynayalım," dedi.

Kalabalık çığına döndü, kükredi, uludu ve ayaklarını yere vurdu.

Gece havasında bir ürperti vardı ve kollarımı belime doladım.

Babam bir keresinde bana Alfa Akademisi'nin alfaları ikinci sıradakilerden ayırdığını söylemişti. Akademiye girmek kolaydı, bu doğuştan gelen bir haktı ama burada geçirilen dört yıl, kişiyi her durumda bir hayvan değiştirici sürüsüne liderlik etmeye hazır hale getiriyordu.

Şimdi anladım.

Beni bunun için eğitmişti. Her antrenman seansı, ormanda her koşu, bıçak fırlatmak, Ellie'yi boyun eğene kadar yere yatırmak, hepsi beni buna hazırlamak içindi.

"Yataklarınızı soyduk ve kokunuzu sürünüzün bölgesine sürdük. Diğer sürülerin sınırlarını koklamak için burnunuzu kullanmanız gerekecek. Her bölgenin ortasında bir bayrak var, göz önünde ve alınmaya hazır," diye bağırdı.

Hissettiğim gergin enerjiyi dağıtmak için ayaklarımın üzerinde zıpladım.

"Herhangi bir anda hayatınızdan endişe ederseniz, renkli işaret fişegi tabancanızı havaya ateşleyin. Bunu yaparsanız, hükmen yenik sayılırsınız ve oyun dışı kalırsınız." Durakladı ve ben de bir sonraki sözlerini bekleyerek öne doğru eğildim. "Eğer hükmen yenik sayılırsan, okuldan da atılırsın. Sürgün edilirsin. Klanının alfası olmana asla izin verilmez."

Uh ... ne?

Bir muhafız elinde yeşil bir işaret fişegiyle geldi ve ben de diğerlerinin ne yaptığını görmek için yan tarafa baktım.

Tam düşündüğüm gibi.

Teker teker işaret fişegi tabancasını almayı reddettiler.

Sürüdeki yerimi kaybederek eve dönmemin imkânı yoktu.

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldandım ve güvenlik görevlisi başını salladı.

Kral sahneden "Bu yıl güçlü bir grup!" diye bağırdı.

Kalabalık onaylayarak kükredi.

Bir öğrenci bile işaret fişegini almadı. Hepimiz kazanmak için bu işin içindeydik. Ne olursa olsun.

Müdire gergin bir şekilde kıkırdadı. "Pekâlâ, tüm oyun alanı boyunca gece görüşlü kameralar ve spot ışıklarından oluşan bir ağımız var. Hakemleriniz -" sahnedeki kralı ve beş yüksek büyücüyü işaret etti "- tüm zaman boyunca büyü yeteneğinizi değerlendirecek. Oyun ancak dört bayrak da ağaçlarından koparıldığında sona erecek."

Işıklar titredi ve ardından sahnenin arkasındaki beyaz kumaşın üzerinde orman belirdi. Bu bir projektör ekranıydı.

Mage Ana, lütfen canlı yayında aptalca bir şey yapmama izin verme.

Her biri farklı bir ağaç parçasını gösteren düzinelerce küçük kare belirdi ve ekranın dört köşesinde bayraklar yer aldı.

"Takım arkadaşlarınızla stratejinizi planlamak için altmış saniyeniz var. Korna çaldığında oyun başlayacak ve size bölgenizi bulmak için koşmanızı öneriyorum."

Nolan'la yüzleşmek için döndüğümde midem bulandı. "Tamam, bence şöyle yapmalıyız-"

"Kendini yetkili mi sanıyorsun?" Gözlerinde öfke parlıyordu. "Sana cevap vermiyorum."

"Senin derdin ne Nolan? Bizim bir takım olmamız gerekiyor." Hiçbir şey söylemeyip sadece alay edince devam ettim: "Sen ve annenin her zaman benden ve babamdan nefret ettiğini biliyorum. Ama kıskançlığın bu oyunu mahvetmesine izin mi vereceksin? Onun yüzünden kaybedecek misin?"

Altmış saniyemizi birlikte kavga ederek geçirmek istiyorsa, öyle olsun.

Omuz silkti. "Doğuştan ayrıcalıklı olan insanlardan hoşlanmıyorum. Statünün *kazanılması* gerekir."

Güldüm. Sanki annesi babama meydan okumuş ve kazanmış gibi. "Bu kazanıldı."

Başını salladı. "Ve bu gece yine öyle olacak."

Aptallığına öfkelenerek ona ters ters baktım ama cevap veremedim yanımdaki Daybreak Klanı'nın yüksek sesle konuştuğunu duydum.

"Önce yeşil bayrağı çıkaralım. Crescent'tan sadece iki tane var. Zayıflar."

Nolan'a bakarak kaşlarımı kaldırdım. "Önce ikimiz de bayrağı savunalım, takımlar gelsin, birlik olduğumuzu gördüklerinde diğer bayraklara , *sonra* ayrılıp hücumla geçebiliriz."

Güldü. "Sen ne istersen onu yap. Ben Geceyarısı'nın bayrağını almaya gidiyorum."

"Nolan!" Bağırdım. Bu salak her şeyi ikimiz için de mahvedecekti. Geçen yılı tek başına nasıl atlatmıştı ki? Aklıma gelen tek şey, okuldaki tek hava elementinin o olduğuydu. Yani bu konuda bir avantajı vardı.

Daha fazla bir şey söyleyemeden Rage yanıma geldi, ciğerlerimdeki nefesi çaldı ve Nolan uzaklaştı.

"Nai, seninle konuşmam gerek." Sesi sertti ve gözleri pişmanlığı yansıtıyordu ama başımı salladım. Şu anda bunu yapamazdım.

"Git kardeşlerinle plan yap." Kardeşleriyle plan yapmak için altmış saniyesi vardı ve bunu benimle mi harcayacaktı? Bakışlarıyla karşılaştığımda sesimde zorlukla kontrol altına alınmış bir öfke vardı. "Bunu şu anda yapmayacağım."

Korna çaldı ve o bir şey söyleyemeden Nolan'ın peşinden koşmaya başladım; Rage'den, arkadaş sorunlarımdan ve izlerden kaçırıyordum.

Suçluluk duygusu midemi bulandırdı ve omzumun üzerinden baktım. Onu peşimden koşarken görmeyi bekliyordum ama onun yerine bıraktığım yerde duruyordu, başı öne eğikti.

Aklımdan çıkarıp sık ağaçların arasına daldım. Ormanın içine daldığım anda Rage'in kokusu üzerime sinmişti. Daha az güçlü olan diğer erkeklerin kokusunu aldım: Honor, Noble, Justice. Yatak çarşaflarının ağaçlara bağlanmış küçük şeritlerini fark ettim. Gece Yarısı bölgesindeydik.

Siyah bir Gece Yarısı kurdu, muhtemelen bölgenin merkezine ulaşmak ve bayraklarını korumak için yanımızdan hızla geçti.

Rage olmaması dışında onları ayırt edemiyordum.

Ben sağa döndüm, Nolan da sola. Gece Yarısı bölgesinin sınırına doğru koşarken yeni kokuları içime çektim.

Hasat.

Fiona'nın kokusu üzerime sinmişti, sonra Nell, Rue ve son olarak da Kaja, orman kankamın vanilya ve adaçayı kokusuyla sarmalanmıştı.

Bayrağımızı bulmak için umutsuzca bacaklarımı sıktım. Dört bölgenin bir çember oluşturduğunu varsayarak sola doğru kıvrıldım. Ormanda ilerlerken kalbim kaburgalarımın doğru gümbürdüyordu. Kendi kokum süzülüp geçerken içimi bir rahatlama kapladı.

Crescent.

Ama yalnız değildim. Arkamdan ayak sesleri geliyordu. Yer değiştirmeyi düşündüm ama bu çok uzun sürebilirdi ve element güçlerim daha güvenilir, en azından benim için. Zaten oyunun amacı da bu değil miydi? Element güçlerimizi göstermek?

Nerede bu bayrak?!

Hem Nolan'ın hem de benim kokularımı alarak bölgemizin derinliklerine doğru koştum. Arkamda dallar kırıldı ama bakmaya vakit bulamadım. Her ne kadar Nolan olmasını istesem de, özellikle de saldırıya geçip önce diğer bayrakları alma beyanını göz önünde bulundurduğumda, bundan şüpheliydim. Bayrağımızı bulana kadar durmayacaktım.

Amacım bayrağımızı her zaman, gerekirse *tek başıma*, tıpkı sürümü savunduğum gibi savunmaktı. Bir savaşta bölgemi asla terk etmezdim, halkımı asla terk etmezdim. Asla sümüklü alfa kral gibi olmayacaktım.

Gecenin soğuk havasında dalgalanan kireç yeşili kumaşı görür görmez zafer çılgınlıkları attım. Son on metreyi geçtim ve ayaklarımı ağacın dibine dikerek yaklaşan saldırıyıyla yüzleşmek için döndüm.

Mallory.

Tabii ki.

Isı kollarımdan aşağı yuvarlandı ama ateş gücümü geri ittim. Mallory de bir ateş elementi, bu yüzden onunla suyla savaşacaktım.

Dönem ilerledikçe, iki büyü türümün içimi dolduran karışık bir iplik kütlesi gibi olduğunu keşfettim. Bu enerji yığınının sadece ihtiyacım olanı çekip çıkarmam gerekiyordu. Soğuk suyun gücü bahar yağmuru gibi kollarımdan aşağı süzülüyordu ve Mallory bir ateş topu fırlattığında sııttım.

Turuncu küre temiz bir kavis çizerek havada süzüldü ve ben de onu karşılamak için bir su akışı gönderdim.

Alev bir buhar tıslamasıyla söndü. "Bundan daha iyisini yapman gerekecek," diye homurdandım.

Arkamda bir dal kırıldı ve kalbim yerinden fırladı.

Mallory dikkat dağıtıcıydı.

Erkek kardeşi ve ablası arkamdaki ormandan fırlayıp ağaca tırmanmaya başladılar ve bayrağıma doğru ilerlediler.

Oh, hayır.

Dönerek iki elimi kaldırdım ve ağaçla bayrağın yanmaması için bir elimle ateşi, diğer elimle de suyu ittim. Alevler ilk önce Mallory'nin kardeşi Sean'a isabet etti ve o bir gümbürtüyle yere yığıldı, nemli yaprak çöplerinin üzerinde yuvarlanırken çığlık attı. Ardından Heather düştü, boğulmuş bir sıçan gibi öksürüyor ve çırpınıyordu.

Kalabalıktan gelen, uzak ama algılanabilir kükremeler ağaçların arasından süzülüyordu ve bunun benim için mi yoksa Daybreak'in başarısızlığını protesto etmek için mi olduğunu merak ettim.

Mallory'nin elleri arkadan boynuma kenetlendiğinde zafer sırtışıım yüzümden kaydı ve hava kaynağıımı sıkarken derimin altında kaynayan ısıyı hissettim.

Lanet olsun.

Sean ve Heather ayağa kalktı, her ikisi de aynı şekilde haince alay ediyordu.

"Kanını kaynatın," diye hırladı Sean.

Derim karıncalandı ve su topladı, zihnim hızla akmaya başladı.

Nolan hangi cehennemdeydi? Kazanmamızı istemiyor muydu? Ama aksini ummuş olsam bile cevabı zaten biliyordum. *Nolan bana asla yardım etmezdi.*

Nefes nefese suya uzandım ve havadaki nemin sıcaktan kavrulan tenimi yatıştırmasına izin verdim. Mallory'nin büyüüne kendi büyüümle karşı koydum. Mallory'yi alabilirdim ama onu alıp bayrağıımızı kardeşlerinden koruyabilir miydim?

Paniklemeye başladığımda kanımdaki sıcaklık daha da arttı.

Daha derine in, Nai.

Elimi uzattım, serçe parmaklarını hissedene kadar uğraştım. Onları avucumun içine alarak onları çekip diğer parmaklarından uzaklaştırdım, onları kopardım.

Geriye doğru.

Sert.

Babamdan 1. ders: Serçe parmak nereye giderse, vücut da oraya gider.

Ölmek üzere olan bir kedininkine rakip keskin bir çığlıkla beni bırakırken derisinin yırtıldığını ve kemiklerinin çatırdadığını hissettim.

Sırtımın alt kısmında yakıcı bir acı hissediyordum. Az önce bir işaret daha almıştım.

Dünya. Öyle olmalıydı. Artık dört element işaretine de sahiptim ama bunun üzerinde duracak zamanım .

Sean ağacın yarısından atladı ve önüme düştü. "Bunun için seni öldüreceğim!" Mallory öfkeyle bağırdı. İkisi de ilerledi.

Saçmalık.

Korkumu geri yuttum. Yüzde yüz onlarla elimden geldiğince savaşıacaktım. %99,9 ihtimalle kız kardeşleri Heather bayrağımızı alacaktı. Bire on ihtimalle onlar kazandıktan sonra alfa varisi kıcıma üçü birden saldıracaktı.

Ama havada süzülen siyah kürkün bulanıklığına yüzde yüz hazırlıklı değildim...

Gece yarısı kurdu Sean'ın sırtına inip onu yere serdiğinde çenem düştü. Çenesini kıran kurt Sean'ın omzunu parçaladı ve genç varis çığlık attı.

Gece yarısı kurdu neden buradaydı?

Benim eşim *olmayan* bir kurt, bu da onun üç kardeşinden biri olduğu anlamına geliyordu.

İnsan formundaki Rage, Mallory'nin üzerine doğru namluyla ilerlerken döndüm, ellerinden alev makinesi gibi ateş fişkırıyordu.

"Adalet, ağaç!" Rage siyah kurda havladı.

Mallory elbiseleri tüterken çığlık atarak ormana doğru kaçtı. Ardından Sean kaçtı, Adalet'in kurt formuna büründüğü zaman diliminde ve sonra çok açıkta kalan Adalet ayağa ve üçüncü Daybreak Klanı üyesini ağaçtan çekti.

Heather yere düşerken ciyakladı, gümbürtüsüne kemik kırılması eşlik etti.

"Kazanamadın," diye hırladı topallayarak giderken.

Belki değildi, ama o da değildi. Bayrağım hâlâ ; hâlâ oyunların içindeydim.

Justice kaşlarını kaldırdı ve başını sallayan Rage'e baktı. Bayrağını korumak için tırıs kalkmadan önce kurt formuna geri döndü.

Ama Rage kaldı.

Önüme geçti, yeşil gözleri beni incelerken duygularla kaynıyordu. "Peki planımız ne?" diye sordu, sesi sertti. "Her klana bizi ele geçiremeyeceklerini gösterene kadar savunmak ve sonra bayrak avına çıkmak mı?"

Beni çok iyi tanıyordu. Boğazım dökülmemiş duygularla sıkıştı. "Rage," diye fısıldadım başımı sallayarak, "bu senin kavgan değil. Sadece... git. Kardeşlerin-"

"Kardeşlerim, arkadaşımın aptal bir okul sınavından daha önemli olduğunu anlıyorlar," dedi, elini kaldırarak açıkça taşıdığı arkadaş izlerini görebilmemi sağladı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Midem sıkışmıştı. Ormandaki kameraların sesi olup olmadığından ya da görüntünün ne kadar net olduğundan emin değildim ama Rage... kral izlerken, Rage eşinin izlerini gösteriyordu. Cesareti beni derinden sarsmıştı. Şimdi gerçek adını nasıl taşıdığını anlıyordum.

"Dün gece bunu söylemek istememiştim. *Ne* olduğunu sormak için..." Sertçe yutkundum. "Sen benim dostumsun. Seni seviyorum. Önemli olan tek şey *bu*."

Dudaklarım şokla aralandı. Ne diyebilirdim ki? Duygularım büyümden daha karışıkta ama hepsinin altında... "I lo-"

Nolan açıklığa adım attı ve sesim kayboldu.

Rüzgâr kuzenimin etrafında dönüyordu ve bir kurt onun yanında tempo tutuyordu.

Kurt mu?

Tanıdığım için kaskatı kesildim. Kürkündeki koyu lekeler, bakışlarındaki tehdit. Bu, sahilde bana saldıran kurttu.

Rage önüme geçti, omuzlarını dikleştirerek görüşümü engelledi. "Nolan," diye hırladı Rage, "şimdi git, seni öldürmeyeceğim."

Nolan sert bir kahkaha attı ve benekli altın kurt kuzenimden ayrılarak arkamdan gelecekmiş gibi sağ tarafa doğru ilerlemeye başladı. Bir dal kırıldı ve dikkatim sol tarafa sıçradı.

Mallory ve kardeşleri geri dönmüşlerdi ve özür dilemek için burada olmadıklarından yüzde yüz emindim.

Frick.

Olasılıklar bizim lehimize değildi ama bu birlikte çalıştıkları anlamına gelmiyordu. *Öyle değil mi?*

"Rage'i etkisiz hale getirin ama onu öldürmeyin. Nai benim," diye bağırdı Nolan Daybreak'e.

Ne. Ne. Cehennem mi? Daybreak ve Nolan birlikte mi çalışıyorlardı? Ve Nolan beni öldürmesi için nasıl bir haydut tuttu? Kimdi bu kurt?

Öfke derimin altında kaynadı. Kalabalığın gürültüsü ağaçların arasından geliyordu.

Bunun yasal olmasının imkanı yok! Öğrencilere suikast düzenlemek için serseri bir kurt getirmek?

Kral, varisini korumak için hangi cehennemdeydi?

Zihnim dönüyor, bu ihanetin tüm sonuçlarını anlamaya çalışıyordum.

"İnsan kal." Rage'in öğüdü, göz kamaştırıcı bir hızla yer değiştirip panikle giysilerinin parçalarını yere düşürmeden önce ancak anlaşıldı. Sanki başka seçeneğim varmış gibi. Kurdum şu anda o kadar uzaktaydı ki onu hissedemiyordum, sadece derimin altındaki büyüünün hafif vızıltısını hissediyordum. geçti, düşmanlarımızla yüzleşirken tüyleri diken dikendi. Başını arkaya eğerek kardeşleri için uzun ve derin bir çağrı uludu.

Nolan kolunu fırlattı ve bir ağaca doğru bir rüzgar patlaması yaptı.

Korkunç nişancılığına duyduğum ilk sevinç, bir fotoğraf makinesinin çarparak yere düşmesiyle yerini dehşete bıraktı. Beni hedef almamıştı. Planları her neyse, televizyonda yayınlanmasını istemiyordu.

"Nolan, seni korkak," diye bağırdım. "Alfa olmak istiyorsan, benimle adil bir şekilde dövüş!"

Alfa statüsü dövüşleri böyle yapılmazdı. Sadece sırttı.

Hâlâ haydut kurdu takip ederken, döndüm ve hayvana bir ateş topu fırlattım ama o ustalıkla yuvarlanıp uzaklaşırken top ormana sıçradı.

"Bunda senin çıkarın ne?" Nolan'a bağırdım. "Sadece alfa statüsü için çok riskli görünüyor."

Yer ayaklarımızın altında yuvarlandı ve bakışlarım bir toprak elementali olan Sean'a kaydı. Rage elimi yaladı ve sonra Mallory ve kardeşlerine saldırmak için benden ayrıldı.

Anlamıştım. Sayıları çok fazlaydı; Adalet, Asalet ve Onur buraya gelene kadar onları meşgul etmemiz gerekiyordu.

Tamam. Bunu yapabilirim.

Yeni plan: Haydut kurdu haklarken kuzenimi konuşturmak. "Sürünün seni takip edeceğine inanamazsın.

İhanet," diye bağırdım açıklıkta.

Nolan bir kahkaha daha attı, bu seferki öncekinden daha yakındı.

"Seni öldürdükten sonra babanla dövüşeceğim. Ben kazandığımda ve ailen ortadan kaldırıldığında, Crescent Alfa Adası'na benimle birlikte alfa olarak geri dönecek."

Yaşadığım şok, mide bulandırıcı bir anlayışa dönüştü.

Alfa Kralı da bu işin içindeydi. Sürgünü kaldırabilecek tek kişi oydu.

Tüm bunlar: saldırılar, Nolan'ın bana karşı gaddarlığı, hepsi kral tarafından yönlendirildi. Öyle olmak zorundaydı. Nolan'ın bir suikastçıya parası yetmezdi. Eş işaretini ne zaman gördüğünü ya da bunun başka bir şey olup olmadığını bilmiyordum ama-

"Nai! Dikkat et!" Kaja çığlık attı, sesi ağaçların derinliklerindeydi.

Haydut döndüm. Düşünecek, hatta harekete geçecek zamanım yoktu.
tepki ver.

Ellerimi kaldırarak sol elimden ateş, sağ elimden su çıkardım ve ardından yüzüne doğru bir buhar seli gönderdim; o kadar sıcaktı ki önce kürkü, sonra derisi ve en sonunda da kasları eridi... kemiğinden ayrıldı.

Oh mage.

Kurt yere düşüp acı içinde kıvranmaya başlayınca boğazımdaki safra yükseldi.

I...

Zorla yutkundum ve çektim. Neyi çektiğimi bile söyleyemedim, sadece içimde bir güç dalgası hissettim. Onu tuttum ve haydutu son bir buhar patlamasıyla ıslattım ve sonra durdu.

Korkuyla yutkundum ve dönüp bir kez daha Nolan'a baktım.

Rüzgâr hızlandı; ağaçlar onun gücüyle gıcırdadı ve dallar kırıldı. Gale kuvveti bana çarptı ve beni havaya kaldırdı. Nolan'ın rüzgâr gücü beni ele geçirdiğinde dudaklarımda bir çığlıkla yerden sıçradım. Yukarı, yukarı çıktım ve sonra rüzgâr kayboldu.

Yerçekimi beni yeryüzüne doğru savurdu, ağaçların arasından geçtim ve bir dalın beni kesmesiyle sağ tarafımda acı hissettim. Yere doğru savrulurken kollarımı ve bacaklarımı sallayarak çırpındım.

Aniden, yumuşak bir büyü gücü düşüşümü yavaşlattı, beni yastıkladı. İçimdeki havayı dışarı atacak kadar sert bir şekilde yere düştüm. Ama rahatlayarak yutkundum, ayağa kalkarken havadaki külün tadını aldım-

Rage'in kurdunun acı dolu
çığlığına. Dikkatim sese yöneldi.

Mallory ve Heather dostuma ateş ediyorlardı, Sean ise Rage'in kurdunun alt yarısının etrafında açılan bir deliğin kapanmakta olduğu toprağa bakıyordu. Arkadaşım tırmaladı ve dışarı çıkmaya çalıştı ama artık çok geçti. Kapana kısılmıştı, canlı canlı gömülüyordu.

İçimde derinlerde bir yerde, karanlık ve vahşi bir şey koptu. Büyümün karmakarışık karmaşası kabardı, içimde öyle hızlı aktı ki nefesim kesildi.

Arkadaşım tehlikedeydi.

Dostum.

"Dur!" Beni ileri itmek için kollarımı geriye doğru savurarak bağırdım. Sanki rüzgâr beni taşıyormuş gibi uçtum, süpürge sopasına binmiş bir cadı gibi açıklıkta süzülürken yeri sıyırdım. Rage'in yanına indim ve yer sarsıldı. Rage'in etrafındaki ağaçlar kökünden sökülürken, o da topraktan yukarı itildi ve özgürlüğüne kavuştu.

Mallory kardeşinin koluna yumruk attı.

"Ben değilim," dedi, Rage'in kurdunun şimdi sağlam bir zeminde, bütün olarak durduğu yerden uzaklaşarak.

Hayır. Sean değil.

Nasıl olduğunu bilmiyordum... *Neden olduğunu* bilmiyordum... Ama biliyordum. Bu yüzde yüz bendim.

Bunu hissedebiliyordum.

Her şeyi hissedebiliyordum.

Malçın toprakla buluştuğu çizgiyi, toprağın içeriğini, ne kadar demir içerdiğini, kuvars kristali damarının şeylin içinden, tortul kayanın derinliklerine doğru nereye uzandığını. Ağaç köklerinin toprağın içinden ve taşın altından geçerek gezegenin çekirdeğindeki magmaya kadar hissedebiliyordum... *Her şeyi* hissediyordum. Toprağı, havayı, nemi, rutubeti ve sıcaklığı. Etrafımdaki her şeyle birdim, hatta eterlerle bile. Yıldızları, onların yakıcı sıcak gazlarını ve bu dünyanın bittiği yerin hemen ötesindeki mutluluk verici bir şeyi hissettim. Rage'in üzerinde süzıldüm, ayaklarım kürkünü sıyırdı ve üç Daybreak Klanı da bir adım geri çekildi, gözleri korkudan kocaman olmuştu.

Burnumdan soluyup ağızımdan nefes alarak, Rage'in kurdunu hâlâ yalayan ateşi söndürmek için serinletici bir sis saldı; yanıklar soğudukça kürkü cızırdadı.

Beni rahatlatmak yerine, klanlarının cüretkârlığına, kuzenimin ihanetine ve en çok da alfa kralının ihanetine karşı öfkem arttı. Güç ve öfkeyle dolup taşan Nolan bana doğru hamle yaparken döndüm.

Sahip olduğum gücü ayarlamak yerine, tüm gücümle saldırdım.

Parmaklarımdan kırbaç benzeri mavi ışık dalları fırladı ve aynı anda Nolan elindeki bıçağı serbest bırakarak bana doğru gönderdi.

Bıçak. Onu ne zaman aldı?

Keskin bir nefes verdim ve başımı eğerek bıçağı yolumdan uzaklaştırmak için bir rüzgâr gönderdim. Parmak uçlarımdan yayılan mavi ışık Nolan'ın etrafını ipek şeritler gibi sardı. Büyü Sean'ı da yakaladı, küçük enerji iplikleri büyümlü ipler gibi sıkıca büküldü. Çekiştirme dürtüsü hissettiğimde ellerimi ayırdım ve güce ne yapması gerektiğini söyledim.

Çünkü *hiç* kimse eşime zarar veremez ve bunu anlatacak kadar yaşayamazdı. Denemeye cüret ederlerse ne olacağını tüm diyarın bilmesi gerekiyordu. Bantlar Nolan ve Sean'ı sıcak bir bıçağın tereyağını kesmesi gibi kesti. Bedenleri et parçaları ve kan damlacıkları halinde yere düştü ve nefes sesleri tüm ormanda cınladı.

"Büyük suç!" Kralın sesi ormanın uzaklarından bir yerden geldi ve beni irkiltti.

Vay canına. Kahretsin. Büyücü. Gücüm azalırken ayaklarım yere çarptı. Ağaçlardaki açıklıktan Nolan'ı parçaladığımı görmüştü ve şimdi bir grup muhafızla birlikte bana doğru geliyordu.

"Ağır suç!" Bir düzine ses daha onun bu sözünü destekledi ve muhafızlar da aynı fikirde olduklarını dile getirdiler; ayaklarının gümbürtüsü ormandan bize doğru geliyordu.

Nolan'ı öldürmek büyük bir suç muydu? Frick.

Yere düştüm ve ellerimi Rage'in yanmış kürküne gömdüm. "Rage, bizim için geliyorlar." Korku ve kafa karışıklığı güvenimi çaldı, ve sihir beni terk etti. Yukarı baktım. Kaja bana bakıyordu, çenesi çözülmüştü. Mallory ve Heather gitmişti.

Geriye kalan üç Geceyarısı kardeşi, en iyi arkadaşımın arkasından insan formlarıyla çıktılar ve hepsinin yüzünde aynı şok ifadesi vardı.

"," dedi Justice, sesi boğuklaşmıştı. "Büyük suç sende."

Bu ne anlama geliyordu? Yutkundum ve gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Gözlerimi kırpıştırarak temizlerken, Rage'e baktığımda gözyaşlarımın kurdunun üzerine damladığını hissettim. "Ben neyim?"

Rage'in sarı gözleri ruhumu delip geçerek beni esir aldı. Dişlerini gösterdi ama hırıltı ya da hırıltı yoktu, anlamadım. Kaşlarımı çattım ama *neden* kafamı koparmak ister gibi görüldüğünü sormadan... beni *ısırdı*.

Dişleri derimi parçaladığı anda, kurdun sesi zihnimi doldurdu. *'Ben senin kalkanımın. Sana gelecek herhangi bir zarar önce benden geçecek.*

Kurdunun canavar gibi kısa konuşması gitmişti. Bu ... sihirdi, bir büyü, bir ... *kalkan* büyü. Baş dönmesi beni sarstı ve sallandım.

Rage neden benim kalkanım ki... Gerçek
bir ton tuğla gibi yüzüme çarptı.

İşaretler.

Nolan'ın yüksek bir büyücü *gibi davranmakla* ilgili
söyledikleri. Ben ... klanımın sürgün edildiği büyük suç
muydum?

Bu imkansızdı, değil mi?

Amcam büyük bir suç işlemişti. Nefesim
daralmaya başladı.

Ben miydim?

Adalet, Onur ve Asil önümde belirdi, hepsi de siyah kurt formlarındaydı.
Teker teker, kanım diş etlerini ıslatana kadar dişleriyle etimi parçaladılar.

'*Ben senin kalkanınım. Sana gelecek herhangi bir zarar önce benden
geçecek,*' dedi Adalet zihnimde.

"*Ben senin kalkanınım," dedi Noble. "Sana gelecek herhangi bir zarar
önce benden geçecek.*

Ve sonra Onur söz verdi, '*Ben senin kalkanınım. Sana gelecek herhangi
bir zarar önce benden geçecek.*

Dört kalkan.

Dört Midnight kardeş de benimkinden önce yemin etmiş ve hayatlarını
feda etmişlerdi.

Kral koruya girdiğinde dudaklarım iki yana ayrılmış, nutkum tutulmuş bir
halde duruyordum. Muhafızları onu kuşatmıştı ve yüksek büyücüler
kalkanlarıyla gelmişti.

Etrafımdaki dört Gece Yarısı kurdunu görünce kralın gözleri büyüdü ve
yüzü soldu.

"Uzak dur ondan," diye homurdandı, başını sallarken koyu renk saçları
jölesinden kurtulmuştu. "Ondan uzak dur, hemen!"

Yüksek büyücüler de sanki dünyanın pisliğiymişim gibi aynı derecede
tiksinti dolu ifadeler takınmışlardı - biri hariç hepsi.

Kır saçlı ve gümüş pelerinli yaşlı adam bana baktı ama bakışlarımı
yakalayınca arkasını döndü. Üzgün müydü yoksa bir şey mi saklıyordu?

"Bu sorunu yirmi yıl önce hallettiğinizi sanıyordum," diye homurdandı
Kian krala.

Alfa kral alay etti. "Onun kurt babasının icabına baktım. Anneyi yok
etmeden önce hamileliğin sona ermediğine dair bana güvence vermiştin."

Kutsal. Anne. Büyücü.

Ne diyorlardı?

"O bir *şekil değiştiren* yüksek suçlu," diye tersledi Kian. "Sorumluluk senin ayaklarının altında Declan, benim değil."

Çenem yere çarptı ve tüm dünyam altüst oldu.

Gözlerimi kırıştırdım, etrafta toplanan öğrencileri ve sürü üyelerini zar zor görebiliyordum ama kalabalığın küçük açıklığa doğru ilerlediğini hissedebiliyordum. Ne yapacaklardı ki? Sadece çizdiğimiz resmi hayal edebiliyordum; kanlar içindeki bir kızın etrafını saran küçük bir siyah kurt sürüsü.

Kurtlar canlandı ve ben de bakışlarını annelerine doğru takip ettim. Kral beni işaret edip, "Hilal Klanı'ndan Nai, en yüksek mertebeden iğrenç bir sapıktır. Yarı *şekil değiştiren*, yarı yüksek büyücü."

Herkesin nefesi kesildi. Ben bile.

Annem ... yüksek büyücü müydü?

Tanıdığım tek iyi yüksek büyücüye baktım ama onun dikkati diğer yüksek büyücülerde sabit kalmıştı.

"Bu suçun cezası ölümdür," diye kükredi Kian.

Kral başını kraliyet muhafızlarına doğru salladı ve onlar da ilerledi. Olamaz!

Kollarımı dışarı doğru uzattım ve bir rüzgâr dışarı doğru eserek muhafızları geriye savurdu.

Alfa kral çenesini sıktı, öfke yüzünü mora çevirdi ve kılıcını çekti. Rage gibi, alfa kralın elementi de ateşti ve kılıcını bana doğrulttu, alevler yanlardan uca doğru dans ediyordu.

Isı tenime battı ve beni tutuşturmaya çalıştığına şüphe olmayan sıcak bir acı bedenimi parçaladı. Büyüsünü soğutmak için derin bir nefes çektim ve sonra kayboldu.

Rahatlamış bir şekilde nefesimi verirken bir inilti duydum. Bakışlarım kurtlara kaydı ve farkına vardığım şeyle dehşet içinde soluk soluğa kaldım.

Yanan etin kokusu korkumu doğruladı.

Kurtların en küçüğü olan Honor bir çığlık attı ve duman havada kıvrıldı. O benim kalkanımdı. Yemini en son eden oydu, ilk düşen de o olacaktı.

"Hayır!" Arkadaşıma yardım etmek için çaresizce çığlık attım. "Lütfen, dur, o-" Honor'ın kürkü alevler içinde kalınca yakarışımın geri kalanı boğazımda düğümlendi.

Gözlerinden, burnundan kan sızarken kıvranarak yere yığıldı,

ve ağız.

Zaman yavaşladı.

Üç Gece Yarısı kurdundan acı dolu ulumalar yükseldi ve içimi bir şok kapladı. Dizlerimin üzerine çöktüm, ateşi söndürmek için avuçlarımdan su fişkırdı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı ve tüm vücudum titredi.

"Honor... hayır."

Honor'un annesi çığlık attı. Acı dolu feryadı geceyi yırttı, asla yeri doldurulamayacak bir kaybın yasını tutuyordu.

Rage hırladı ve başı eğik, tüyleri diken diken olmuş bir halde krala doğru yürüdü; alfa kral geriye doğru sendeledi.

Korkak.

"Kalkanlar mı?" diye soluk soluğa kaldı kral. "Sizi aptallar!"

Honor'un kurdunun düştüğü yere sürünerek gittim ve onu kollarımın arasına aldım. Onu ileri geri sallayarak hıçkıra hıçkıra ağladım.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

O değil.

Tatlı Honor değil.

Benim için değil.

Kayıp, beni bütünüyle yutan bir mağara gibi içimde çatlayarak açıldı. Kalbimde bir boşluk vardı.

Gitmişti, kendi alfası, amcası, kralı tarafından içten dışa eritilmişti.

Keder boğazımı sıktı ve gırtlaktan bir feryat kopardım.

Sonra hissettim. Başka bir işaret beni damgaladığında nefes kesici bir acı. Bu seferki başımın tepesindeydi. Yakıcı acı omurgamdan aşağıya doğru ilerledi ve görüşüm beyaz-sıcak bir acı patlamasıyla kayboldu.

Beşinci bir işaret mi? Nasıl? Ne işareti?

Gözlerimi açtığımda beşinci elementin ne olduğunu biliyordum. Kimsenin bahsetmediği, okulda kimsenin sahip olmadığı. Bakışlarım gümüş pelerinli büyücüye kaydı ve o da bana hüzünlü bir gülümseme sundu. Ve sonra işaret etti.

Honor'un hayaletine.

Başımda dikilmiş, dudaklarında bir çatık kaşla ölü kurdunu tutuşumu izliyordu.

Gözlerim yeni yaşlarla doldu ve ayağa fırladım. "Hayır,"

diye nefes nefese kaldım. "Lütfen... geri dön."

"Ah, Nai," dedi, sesi normal gücünün sadece bir yankısıydı. *"Bu işler böyle yürümez."*

Öne doğru eğildi ve alnıma bir öpücük fısıldadığını hissettim.

"Seni özleyeceğim," dedi. *"Kardeşlerimi ve annemi de ama hiç pişman değilim."*

Döndü ve topallamadan yürüyerek yaşlı annesinin yumruklarını ormanın zeminine vurduğu yere doğru ilerledi. Orada durdu, eğildi ve ona sarılmaya çalıştı ama kolları annesinin içinden geçti. Doğrulup omuzlarını dikleştirdi ve benim sulu bakışlarımla buluşmak için döndü. *"Onlara bunu ve onları sevdiğimi söylediğinden emin ol ve annem hazır olduğunda ona da söyle."*

Orada öylece durdum, kederden ve şoktan uyuşmuştum ama başka ne yapabileceğimi bilemediğim için başımı salladım, sonra da gümüş pelerinli, ruh elementinin efendisi olması gereken yaşlı yüksek büyücüye baktım.

Sadece izlemeye devam etmemi işaret etti.

Sanki herkes donmuş ve sonra çözülmüş gibi, bir feryat ve bağırış kakofonisi patlak verdi.

Müdire ayağa fırladı ve kendini kralın üzerine attı. "Bunu nasıl yaparsınız!"

Dört muhafız onu çıkarmak için mücadele etti ve Honor, kör edici beyaz bir ışığa doğru ağaçlara doğru yürümeden önce ona bir öpücük verdi.

"Honor, hayır!" Ayağa kalktım, kurt bedenini mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere bıraktım ve kalması için yalvarmak üzere peşinden gitmek için hareket ettim. Belki onu durdurabilirdim...

Kian bana doğru bir adım atarak, "Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyorsun," diye homurdandı. "Bu artık sona eriyor."

Çok fazla kargaşa vardı, öğrenciler ölümden rahatsız olarak bakışlarını kaçırarak ağaçlara doğru geri çekiliyordu, kral ve karısı ormanda kavga ediyordu, muhafızlar onu tutuyordu. Rage, amcasının kafasını koparmaya hazır bir şekilde kenardaydı. Justice ve Noble, Honor'ın ölü kurdunu canlandırabileceklermiş gibi burunlarıyla ısıırıyor.

Kian'ın dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Ağır suçlar kendi kaderlerini hak eder. Sen bir iğrençliksin. Yarı kurt, yarı yüksek büyücü."

Bu doğru bile olabilir, ama Kian'ın bana zarar vermesine izin verirsem, o da Geceyarısı çocuklarına zarar verir. Teker teker düşeceklerdi ve ben bunun olmasına izin veremezdim. Gümüş renkli yüksek büyücü Kian'ın önüne geçti ve ellerini kaldırdı. "Kian, aceleci davranıyorsun. Düşün! Tüm Geceyarısı

kraliyet ailesini yok edeceksin.

varisleri onu öldürecek mi? Üç kalkanı var." Kollarımdaki katılaştan ısırik izlerini gösterdi. "Bu şekil değiştiren-büyücü barış anlaşmasına ne yapar?"

Kaja'nın kız kardeşi, yüksek ruh büyücüsünün kalkanı, kılıcını çekti.

"Anlaşma umurumda değil!" Kian böğürdü. "Onun ölmesini istiyorum!"

Vay canına.

Muhtemelen bunu ona söylemek için iyi bir zaman değildi ama ben de ölmüş olmasını diledim.

Zihnimde bir varlık hissettiğimde, bir sonraki adımımı tartışarak Gece Yarısı prenslerine baktım.

"Kaç," dedi gümüş pelerinli büyücü. *"Ölümlüler diyarına git ve ben sana haber verene kadar saklan.*

Yutkundum ve Rage, Justice ve Noble'ın sanki onlara da emir verilmiş gibi dik durduklarını fark ettim.

Dostum. Koş. Koru,' dedi Rage bacağıma sokularak.

Kaja çığlık atarak alana koştu, "!" Kanım kaynıyor.

Hayır! Hayır! Aggghhh! Defol git buradan!"

Kaşlarımı çattım çünkü iyi görünüyordu...

"Kaçın!" Kaja böğürerek yere düştü. Bakışları benimkilere çarptı ve "Şimdi! Kanım!" diye bağırdı.

Öğrencilerin hepsi çığlık atarak büyük bir dikkat dağınıklığı yarattı.

Büyücü de ona bir şey söylemiş olmalı. Neden bana yardım ediyordu? Bunu çözecek zamanım yoktu.

En iyi arkadaşıma son bir kez baktıktan sonra, yıl ortası oyunlarının cehennem gibi sonunu izledim ve sonra ormana doğru koştum, kurdum yüzeye çıkarken kıyafetlerim parçalara ayrıldı. Üç siyah Gece Yarısı kurdu yanımda bana ayak uydurdu. Kurdumun tehlike anında neden hep geri çekildiğini artık biliyordum. Bunca zamandır büyümün orada olduğunu, insan formundayken daha güçlü olduğumu biliyordu. İnsan değil... yüksek büyücü.

Koşarken aklım başımdan gitti. Ben büyük bir suçtum. Ben ... iki ırk arasında melezlenmişim.

Ve Honor gitmişti.

Göğsümdeki ağrı derinleşti ve patilerimiz ormanın zeminini döverken hepimizin kederlendiğini biliyordum. Çocuklardan hangisinin önce uluduğundan emin değildim ama sonunda teker teker başımızı arkaya eğdik ve keder çok fazla geldiğinde miyavladık. Ama Justice, Rage ve Noble'ın her biri bana doğru bastırırken, ne olursa olsun bu işte birlikte olduğumuzu biliyordum.

Rage küçük sürümüzü kıyıya ve ölümlüler dünyasına açılan geçide giden bir tekneyi yakalayabileceğimiz yere götürdü. Ama ben sağ tarafa yöneldim.

tekneler Dark Row'a gitti.

'Hayır. . Bu taraftan,' diye hırladı Rage.

Başımı salladım, çalıların arasına girip çıktım, aklımda tek bir şey vardı.

Çocuklar yanıma sokuldular ve ben de her baktım. *"Hayır.*

Bu şekilde. Honor'u ölümden geri getireceğiz.'

Ruhların koruyucusunu tanıdığını söyleyerek övünen bir kara büyücü tanıyordum. Birini ölümler diyarından geri getirmenin bedelinin ne olduğunu bilmek bile istemiyordum. Bu sefer daha iyi pazarlık yapmalıydım. Her halükarda bedelini ödeyecektim. Bedeli ne olursa olsun.

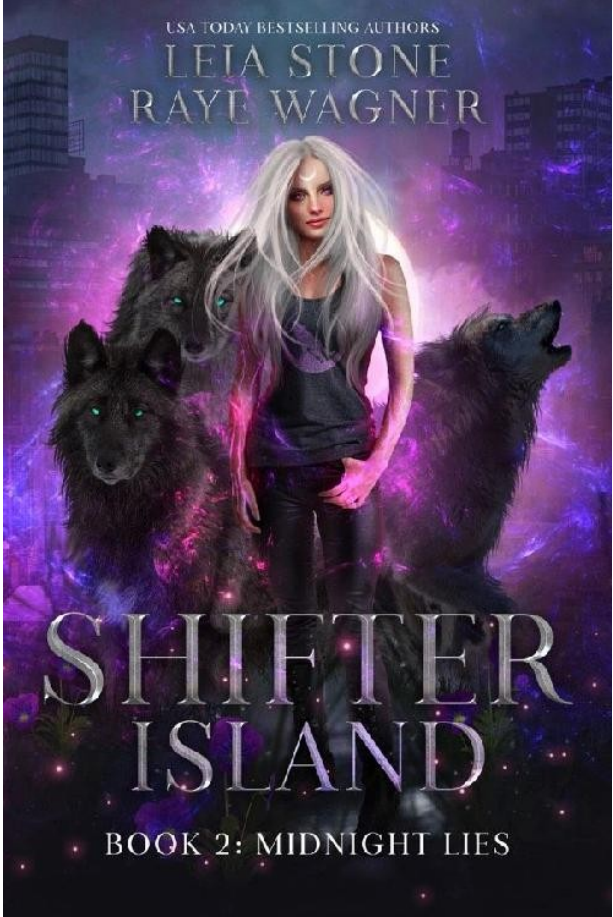
Onur bizden alınamazdı. Bu gece
olmaz.

Ve kesinlikle böyle değil.

İkinci kitap için ön sipariş verin!

Bu seriyi beğendiniz mi? Amazon'dan ikinci kitap için ön sipariş verin.
Yazarların notu: Bu tarihi çok daha yakına çekeceğiz.

USA TODAY BESTSELLING AUTHORS
LEIA STONE
RAYE WAGNER

SHIFTER ISLAND

BOOK 2: MIDNIGHT LIES

Teşekkür

Biz bu hikâyeyi yazarken gece geç saatlere kadar klavyeye vuran ailelerimize çok teşekkür ederiz. ARC ekibimize ve okuyucu gruplarımıza, bu seri için gösterdiğiniz heyecan için çok teşekkür ederiz! Sizi yürekten seviyoruz. Editörlerimiz Lee ve Dawn, siz olmasaydınız bu kitap cilalanamazdı. Her gün hayallerimizin peşinden gitmemize yardımcı olan tüm okurlarımıza teşekkür ederiz!

Ayrıca Raye Wagner tarafından

Tüm kitaplarını görmek için Raye'nin [amazon sayfasını](#) ziyaret edin.

www.RayeWagner.com

Leia Stone tarafından da

Tüm kitaplarını görmek için Leia'nın [amazon sayfasını](#) ziyaret edin.

www.leiastone.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.